

FRIMURERIETS AVSLØRING

Av

Ludendorff.

Pris kr. 2,00

<https://www.riksavisen.no/frimureriets-hemmeligheter-og-menneskerettigheter-fra-kong-salomons-tempel/>

FRIMURERIETS AVSLØRING

AV

GENERALFELTMARSKALK
ERICH LUDENDORFF

AUT. OVERSETTELSE

AKTIESELSKAPET ANTIFORLAGET
OSLO 1928

UTGÅTT AV
TØNSBERG OG NØTTERØY BIBLIOTEK

UTGIVERENS FORORD

Jødenes arbeide for å vinne verdensherredømmet er kamoflert på mange måter. En av disse er den internasjonale frimurerorden. En annen den katolske jesuiterorden, der som bekjent grunnedes av jøden og frimurere Ignatius av Loyola. Det var han som hadde til valgspråk: — Hensikten helliger midlet. — Som man ser et typisk jødisk prinsip. — På samme måte også med frimureriet.

For mange står frimureriet som noget hemmelighetsfullt, for andre kun som en forening der moret sig med å pleie en hel del latterlige seremonier, og for atter andre som rett og slett en gjensidig velgjørhetsforening for sine medlemmer. Men for de aller færreste står frimurerordenen som det den virkelig er, nemlig et internasjonalt forbund med losjer i alle siviliserte land, som i sin innerste kjerne er nasjonalfiendtlig. — Denne orden ledes av jødene.

De skandinaviske losjer er kun underbruk av de over dem stående og styrende utenlandske losjer. Vi vet jo f. eks. at Den Store Norske Landslosje er den Xde frimurer provins, Sverige den IXde frm. prov. og Danmark den VIIIde frm. prov. Egentlig kan man kun tale om *én* losje — en omfattende verdensfrimurerlosje. Hvad mange heller ikke kjenner til er, at den utbredte Odd-Fellow orden er like meget tilsluttet ~~det~~ internasjonale frimureri, som alle de andre. — Alle «brødre» på jorden danner *én* losje og et broderskap.

Medlemmerne i disse losjer og da særlig i de lavere grader kjenner lite eller intet til hvilken brikke deres losje er i det store jødiske spill. De skjønner ikke at hele frimureriet er det rene bedrag for enhver fedrelandssinnet mann. Frimurerne i høiere grader derimot er blitt så infisert av jødisk — frimurerisk tankegang at de enten ikke ser stillingen eller de efter avleggelsen av

de mange hårreisende eder og løfter ikke finner noen vei tilbake uten å bryte Salomoseglets taushetsløfte.

I de senere år er der utkommet endel opsiktsvekkende skrifter som behandler frimureriet. Det merkeligste tør uten sammenligning være generalfeltmarskalk *Erick Ludendorffs* bok: «*Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse*» (Frimureriets ødeleggelse gjennom åpenbarelse av dets hemmeligheter).

General Ludendorff gjør gjeldende, at frimurerlosjene er verk-tøi i de jødiske storbankierers verdenserobrende strev. Disse offentlige beskyldninger mot «hammerens og sirkelens losjer» er av såvidt alvorlig art at det har betydning å bringe saken frem til almenhetens kjennskap.

Problemet tas da også op til behandling og gjøres til formål for offentlig diskusjon i den antisemitiske presse.

General Ludendorffs bok har vakt den aller største opsikt i Tyskland. Det ene store oplag på 20-30 000 efter det annet er utkommet. Når boken har fått en så veldig utbredelse, er det først for dens mange avsløringer av frimureriets «hemmeligheter», dernest fordi en mann som general Ludendorff inntår for riktigheten av disse. Man får nøiaktig rede på de frimureriske seremonier, klededrakt, tegn, håndgrep, ord, stikkord, banken o. s. v. «At medlemmer av ordenen mister lysten til å fortelle om alle disse hartad utrolige merkverdigheter er så naturlig at de neppe skulde behøve å avlegge ed på intet å røbe. Sig imellem har vel frimurerne det som de romerske augurer. Hvis frimurerens hustru og familie fikk full beskjed om herrernes «tempeltjeneste» — vilde denne kunnskap visselig feie vekk disses lyst til hele hemmelighetskremmeriet.»

I Tyskland har frimurerne gjort kun svake forsøk på å imøtegå generalens avsløringer. Det har vesentlig været av den sort som general Ludendorff selv var forberedt på og nevner i sin bok.

For general Ludendorff og det store parti, som han nu er fører for, er rasespørsmålet det avgjørende. Han anser selvsagt den nordiske rase for den verdifulleste og ønsker å bevare den fra fremmed innslag. Av egen interesse bør vi skandinaver nu være de første til å erkjenne dette. Vi har ennu mulighet for å holde vårt folk sterkt og fritt. Men skal vi det, må vår stilling til jødespørsmålet være klar.

Det er sannsynlig at en gjensidig forståelse mellom kulturfolkene hadde vært mulig, hvis ikke en spesiell forløyse hadde gjort alt for å ødelegge ethvert sådant forsøk på utjevning. Når et folk, som det jødiske, i egen innbildning mener om sig selv, å være mere fullkommen enn alle andre og som ikke lempet på nogen av sine særegenheter så hindres en sådan utvikling. Dertil kommer at dette folk også tror sig kallet til å herske over alle andre skjønt de innerst inne hater oss, vi «urene» gojim (smutsige dyr). Dette folk kaller sig «det utvalgte». «Jehovas utvalgte eiendomsfolk.» Dette folk har lavet det frekkeste som ennu er opfunnet i menneskelig hjerne, de sier de har en gud med hvem de har sluttet en særskilt kontrakt og han har lovet sitt «eiendomsfolk alle verdens rikdommer og herredømmet over alle folk». I denne forbindelse kan man spørre hvor lenge våre barn skal pugge alle de meningsløse jødehistorier i Det gamle Testamente. Våre prester har et stort ansvar her. Dog, forklaringen ligger nær. Det er nemlig forbausende å se hvor mange av våre prester er frimurere og når disse har kunnet bekvemme sig til å avlegge den umoralske frimurered, så lar de nok barna læres op i jødehistorien. De barn blir kanskje flinke frimurere med tiden. Og hvorledes skulde de bli det om de ikke fra barndommen var infisert med jodelæren. Her har vi den egentlige årsak til at ikke kristendommen er blitt kvitt hele Det gamle Testamente, som nu henger som en klamp om foten. Frimurerpresten er først og fremst *frimurer*.

Kan frimurerne tenke sig muligheten av verdensbroderskap med et sådant folk som jødene. Disse måtte da opgi sin undtagelsestilling og opgi de herligheter som nu gleder et jødehjerte. Men hvorledes skal et sådant folk gjøre det som i sin Talmud, der faktisk er deres gjeldende lov, lærer at «Jehova skapte verden kun for jødene». Et sådant folk kan ikke med ærlig vilje arbeide sammen med andre. Jødene utnytter de andres godtroenhet i den grad, at fikk de se rettsiden vilde de forferdes. Nettop ved frimureriets organisasjon er hele den jødiske innflytelse skjult for frimurerne til langt op i gradene. Den Styrende mester — V. S. V. — i Den Norske Store Landslosje er kun *vikar*. Antagelig kjenner han ikke engang til hvem han vikarierer for. Den egentlige leder av provinsen sitter i utlandet og er ukjent. — Det vil ikke forbause om denne er en jøde.

4

Frimurerne i Skandinavia fremholder, at de ikke optar andre i sine losjer enn døbte — altså kristne. — De anfører dette i god tro, men er uopmerksom på at der ikke tas blodprøve eller lignende. Sikkert er det, at jøden sjelden går over til kristendommen, men hender det, er det kun for å komme arieren inn på livet, og rasebiologisk er han fremdeles jøde. Som general Ludendorff ganske riktig sier, så forandrer ikke jøden sig efter en dåp. Enten han er kristen eller tilhører en annen religion, kommer han ikke utenfor sine biologiske raseegenskaper.

Jødernes verdensomspennende innflytelse og deres makt innenfor det internasjonale frimureri har gitt sig tilkjenne på mange måter. Vi vil kun nevne mordet på tronfølgeren Frans Ferdinand. Og så fikk vi verdenskrigen. Morderne viste sig alle å være serbiske frimurere. Alt taler for at Grand Orient hadde gitt ordren.

Det er bemerkelsesverdig at frimurerne her i landet nærer antipati for fascismen. Det er iøvrig ikke bare her, men også i de andre skandinaviske land. Forklaringen er enkel. Efterat Mussolini hadde slått ned den jødisk-bolsjeviskiske opstand i Italia, merket han at der fremdeles var en fraksjon innen folket som arbeidet antinasjonalistisk. Da frimurerbrødrene som vi vet er bunden av sin ed til den internasjonale frimurerorden og på den måte er et redskap for internasjonalt spioneri, fant Mussolini snart ut hvor lekasjen var. Mussolinis antifrimurerlov er et overbevisende eksempel på hvor nødvendig det er å bekjempe frimureriet, såfremt nasjonal politikk skal gjennomføres. På grunn av sin internasjonale stilling og også p. g. a. frimureriets forbindelser med den jødiske storfinans tok frimureriet munnen full og gav fascistgeneralen den beskjed som kan leses i «Wiener Freimaurerzeitung nr. 5/61, 1925: «Mussolini tør ta feil hvis han tror at antifrimurerloven kommer til å gjøre ende på den hemmelige kunst i Italia.» — Tenk det. —

Vi er vel alle — enten man er frimurer eller ikke — klar over, efter hvad som er hendt, at bolsjevisme og jødedom er nær beslektet. Men en ting er kanskje mindre kjent, nemlig at frimureriet er *bindeledet* mellem dem. Vi skal kun nevne at de mest fremtredende *russiske revolusjonsjøder*, nesten alle var *frimurere*. Både «kadetter», «socialrevolusjonære» og «bolsjeviker» var *frimurere*. Lenin, Trotzky, Kerenski, fyrst Lyoff, Miljukoff,

m. fl. er *frimurere*. De norske frimurere er altså «brødre» med disse *revolusjonsmordere*. Burde ikke dette bringe en fri norsk mann til ettertanke. Skulde han ikke være mere glad i sitt fedreland enn at han bekvemmer sig til å ha forbindelse med denne internasjonale bande, som kun benytter ham i egen interesse.

Er den norske frimurers nasjonale følelser så avstumpet at han ikke reagerer mot hele det latterlige jødiske ritual fra Salamos dage. I dette fins intet *kristent*. Navnet Jesus Kristus forekommer ikke i eden. Frimureren avlegger sin ed i nærvær av den «laurbærkronede panneskalle» (dødninghode). Frimureren er også så jødifisert at han har gått over til den israelitiske tidsregning som begynner med den gamle Adam, 4000 år før Kristus. Se frimurerens annonser i avisene. Alle frimureriets symboler er jødiske. Sovjetstjernen er jo kjent nok. Frimureren lar sig også omskjære, selv om det skjer symbolsk.

General Ludendorffs bok vil komme ut i alle land hvor der finnes menn som er så nasjonale at de ser jødefaren gjennom frimureriet og vil motarbeide den internasjonale propaganda i hvilken form den viser sig.

Kan vi søke innad hos oss selv og forstå vår biologiske grunnvold, kan vi med disse egenskaper bygge op et samfund av folk av samme rase og med samme rettsbegreper, så vil dette finne gjengklang i folket selv. Så lenge menneskenes parasiter — jødene — har de samme rettigheter går dette ikke og så lenge vil vi også ha hatet blandt klassene. Det er klassekampen som er jødenes store oppfinnelse. Denne har de forstått å påføre de ariske folk. Klasesenes virkelige fiende er usynlig. I hemmelig broderskap med frimurere i alle land driver jødene sitt store spill.

Frimurerordenen rekrutteres i almindelighet av unge menn som intet aner av det de går inn til. Foranledningen kan være så forskjellig, oftest på grunn av frimureres overtalelseskunster. — Etter først å ha satt foten innenfor, er det for sent å trekke sig tilbake. Mange har angret det første skritt. — Derfor er det av den største betydning at der er anledning for de søkende å kunne gjøre sig bekjent med spørsmålet *på forhånd*. Dette har tidligere ikke været mulig. Først nu ved general Ludendorffs bok kan det skje. Når vi har funnet saken av så stor betydning at vi har gitt boken ut til det norske publikum, så er det ikke av antipati mot nordmenn

som er frimurere, men nærmest som en advarsel for alle de som tenker på å gå inn i frimurerlosjen eller som allerede står på ansøkningsstavlen.

Generalfeltmarskalk Ludendorff fører sin kamp mot det internasjonale frimureri av helt nasjonale grunne.

Oslo, desember 1928.

EUGEN NIELSEN

Kildeangivelser.

1. Bibelen.
2. Entdecktes Judentum av Johan Andrea Eisenmenger. Königsberg, Preussen 1711.
3. Das deutsche Judentum. Partier og organisasjon. Berlin—München 1919. Forlag: Der neuen jüdischen Monatshefte.
4. Die Elemente der Kabbala av dr. Erich Bischoff. Berlin W 30 1914. Herman Barsdorfs forlag.
5. Die Kabbala. En innførelse i den jødiske mystikk og hemmelige videnskap av dr. Erich Bischoff. Leipzig 1923. Teodor Griebens forlag.
6. Die geheimen oder Mysterien-Gesellschaften der alten Heidenkirche av Emil Eckert-Schafhaufen. Forlag: Friedrich Hurter'schens bokhandel 1860 (Se også nr. 10 og 11).

Frimurernes tidsskrifter.

7. Die drei ältesten Kunsturkunden der Freimaurer Bruderschaft meddelt og bearbejdet av Karl Christian Friedrich Krause. 2. oplag 2 bind Dresden 1820/21 i den Arnholdske bokhandel.
8. Ritual und Aufdeckung der Freimaurerei pp. sowie eine Darstellung des an William Morgan wegen der Enthüllung der Geheimnisse der Maurerei begangenen Menschenraubes und Mordes. Oversatt fra engelsk av en «lysets ven». Leipzig 1838. I kommisjon ved Leopold Michelsen.
9. Sarsena oder der Vollkommene Baumeister. Leipzig 1851. F. A. Brockhaus.
10. Der Freimaurerorden in seiner Wahren Bedeutung d. h. als ein Weltordnung indem und mittels dessen . . . ein Geheimbund die Revolution . . . sowie die Zerstörung des Eigentums, Der Stände und Innungen zum Zwecke einer theokratisch-socialen Ordensrepublik, seit drei Jahrhunderten vorbereitet, vollführt und geleitet hat. — In zwei Schriften der sächsischen Kriminalgerichten und der Ständerversammlung nachgewiesen aus der Geheimschriften zur Motievierung des damit

- verbundenen Antrages auf Aufhebung des Ordens. Av advokat Eduard Emil Eckert, Dresden 1852, på forfatterens eget forlag.
11. Magazin der Beweisführung für Verurteilung des Freimaurerordens als Ausgangspunkt aller Zerstörungstätigkeit . . . mittels List, Verrat und Gewalt. Av advokat Eduard Emil Eckert, 2. hefte, 2. oplag. Regensburg 1875.
 12. Über den Zweck der Maurerei, dargestellt aus alten Landmarken. Br. Eduard Max Röths forlag Frankfurt am Main 1832.
 13. Allgemeines Handbuch der Freimaurerei. 2. oplag av Lenning's Encyclopedie der Freimaurerei. 3. bde. Leipzig 1864. F. A. Brockhaus und 3. oplag, 2 bde. Leipzig 1901. Max Hesses forlag.
 14. O. van Dalens Kalender für Freimaurer, Statistisches Jahrbuch für 1926, 65. Jahrgang und für 1927, 66. Jahrgang. Leipzig 1925 und 1926. Br. Bruno Zechels forlag.
 15. Grundgesetz des elektischen Freimaurerbundes aus dem Jahre 1845 mit Anlagen A und B.
 16. Grundgesetz des unter dem besonderen allerhöchsten Schutz Seiner Königlichen Hoheit des Grossherzogs von Hessen und bei Rhein stehenden Freimaurerbundes zur Eintracht, nebst Anhang. Giessen 1873. Utgitt av Br. Wilhelm Keller.
 17. Gesetzbuch der Loge zur Freundschaft im Cirkel Berlin. Manuskript für Br. der Loge Berlin 1901. Wilhelm Gronaus boktrykkeri.
 18. Grundverfassung des Bundes der Fr. Mr. der Grossen National-Mutterloge der Preussischen Staaten genannt zu den drei Weltkugeln zur Berlin. Nach der Prevision vom Jahre 1873.
 19. Statuten des selben Bundes 1873.
 20. Handbuch für die Brüder des Grossen Landesloge der Freimaurerei von Deutschland. Eine Übersicht ihre Einrichtungen. Als Handschrift für Fr. Mr. . VI. Utgave. Trykt i Berlin 1912.
 21. Versuch einer Darstellung des positiven inneren Freimaurerrechtes. Im Auftrage des Vereins Deutscher Freimaurer bearbeitet von Br. von Groddeck und Br. Henne am Rhyn. Mit einer historischen Einleitung von Br. Dr. Merzdorf. Handschrift nur für Br. Fr. Mr. Leipzig. I. F. G. Findels forlag 1877.
 22. Was sind die Freimaurer und was wollen sie? Ein Wort zur Wehr und Lehr über Ursprung, Wesen, Bedeutung und Ziele der Freimaurerei. Av Br. Frimurer. 4. omarbeidelse. 10 oplag, 21—25 tusen. Supplert gjennom et tillegg: Was

- sind Odd-Fellow Brüder und was wollen sie? Av Herman Oesterwitz. Lissa i P. Friedrich Ebbeckes forlag. 1906.
23. Verschiedene Katekismen av Br. Robert Fischer. Manuskript nur für Brüder gedruckt. Leipzig P. P. Trykt og forlagt av Br. Bruno Zechel.
 24. Leitfaden durch die Ordenslehre des grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland in den verschiedenen Graden von Kapitelmeister Br. Otto Hieber. Berlin SW. Während und nach dem Weltkriege. Trykt og forlagt hos Br. E. S. Mittler og sønn.
 1. Hefte: Was dem fremden suchenden vor seiner Aufnahme in den Freimaurerorden zu wissen ist.
 2. hefte: Der Johannis-Lehrlingsgrad.
 3. hefte: Der Johannes-Gesellengrad.
 4. hefte: Der Johannes-Meistergrad.
 5. hefte: Der Andreas Lehrlings-Gesellengrad.
 6. hefte: Der Andreas-Meistergrad.
 25. Jachin und Biaz: or an authentic key to the door of Freemasonry, both ancient and modern. London: printet for the booksellers.
 26. Die Entente Freimaurerei und der Weltkrieg von Karl Heise. Basel 1920. Ernst Finkhs forlag.
 27. Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublic, vom Nationalrat Dr. Friedrich Wichtl. 8. oplag. München 1921. J. F. Lehmanns forlag.
 28. Auf den Pfaden der internationalen Freimaurerei. Sonderabdruck von dem Mecklenburger Logenblatt. 46. årgang.
 29. Dr. Ludwig Mueffelman, Die italienische Freimaurerei und ihr Wirken für die Teilnahme Italiens am Kriege. Handskrift nur für Freimaurer. Forlagt 1915 av Alfred Unger Berlin C. 2.
 30. Wilhelm Marten, Freimaurerei und Goldene Internationale, ein Beitrag zur Zeitgeschichte 1917.
 31. Handbuch für Odd-Fellews von Aleksander Lotthammer, Leipzig. Forlagt av Theodor Leibing. 1907.

Skrifter av Ikkefrimurere.

32. Rache und Hilfe der Freimaurer. Nach ihren eigenen Geständnissen. Paderborn 1880. Trykt og forlagt av Junvermannschen bokhandel.
33. Geheimnisse der Freimaurerei, Paderborn 1884. Trykt og forlagt av Jungvermannschen bokhandel.
34. Freimaurerei eine politische Macht, von O. Graved. IV. oplag. Berlin 1926. Forlag E. Brueckmann Berlin SW. 68.

35. Ritualmord, Judentum und Freimaurerei, von Erich Rudolf. 1927. Berlin SW. 68.
36. Für Gott und Vaterland! Ein Weckruf an das Christliche Volk zum Kampfe gegen die Weltmacht der Freimaurerei. Von Pater Albuin O. E. Mit Erlaubniss der Ordensobern. K. Oberholz boktrykkeri. Uznach 1915.
37. Was treiben die Freimaurerei? Dietrich von Oertzen. 4. oplag. E. Bertelsmanns forlag Gütersloh.

Tillegg.

38. Gebrauchtum der Johannisloge. Zehn Instruktionen von Br. Herman Gløde, als Handschrift für BBr Lehrlinge. Trykt i Berlin 1901. Ernst Siegfried Mittler und Sohn, Königliche Hofbuchhandlung.
 1. Bind: Ritualien und Arbeitsteppich der Johannislehrlinge.
 2. Bind: Ritualien und Arbeitsteppich der Johannismitbrüder.
 2. Bind: Ritualen und Arbeitsteppich der Johannismeister.

I. Innledning.

Frimureriet har ingen hemmelighet, men det er selv en hemmelighet». Slik skriver Lenning i Frimureriets håndbok.

Det er med skrekk og bedrøvelse vi har grunn til å minnes hin sorgfulle natt da helligdommen — Salomos tempel — blev tilintetgjort, da meget blod blev utgytt, og våre forbundsbrødre — jødene — blev adspredt over den ganske jord.» «Hvad det forsvrigt kan ligge skjult herunder, kan jeg ennå ikke åpenbare, men den tid vil komme også for Eder, da dette vil nærmere utvikle sig og De vil selv med andre øine skue inn i dette mørke».

«Her ser De templet ødelagt, søylene knekket, trappestene revet op, dette skal skildre for Eder den triste skjebne som har rammet vår orden. Den er blitt et rov for fremmede. Våre forbundsbrødre — jødene — er forjaget og hjemløse. Forstår De nu hvilket tap vi har lidt? Men ennå er våre hemmeligheter blitt bevart, ennå har ingen våget å overskride grensen». Slik taler en stormester ved en ansøkers optagelse i denne grad. Og jeg har ved dette citat av mesterens tale ment å bevise at om nogen «hemmelighet» i frimureriet kan der ikke være tale. Ihvertfald er sløret både tynt og gjennemsiktig.

«Hemmeligheten» ved frimureriet er nemlig overalt og bestandig jøden. Det bør ethvert tenkende menneske vite og forstå. Og jeg vil i det følgende prøve å forklare så kort og inntreffende som mulig, hvor avhengig de tyske frimurere er av jødene. Det samme gjelder selvfølgelig også alle andre folk. Jødene selv er helt klar over forholdet.

Således skriver rabbineren dr. Isaak M. Wise i 1855: «Frimureriet er av jødisk opprinnelse. Dets historie, ordensgrader, embedsinndeling, stikkord og bekjendelser er fra først til sist jødiske».

Denne frimureriets avhengighet av jødene vanskeliggjør i høyeste grad det tyske folks befrielse fra dets fiender. Men ikke det alene. Det oppdrar slavesinnet i dem og gjør tyske borgere medansvarlige i opprettelsen av det jødiske verdensherredømme. Frimurerne legger sig særlig efter å vinne den dannede klasse og folkets førere for sine ideer, mens de hittil for en stor del har latt

folket i fred. Jeg mener hermed de tyske arbeidere, bøndene og — den tyske kvinne. De har håpet gjennom Marxismen, «foreninger» og «familieiv» å knekte disse mennesker. Men etter som de tyske arbeidere har vunnet mere makt og innflydelse har jødene prøvet å forplikte dem gjennom frimurerordenen «Odd-Fellow» og likesom i De forenede stater knytte dem stadig fastere til sig — både dem og deres kvinner.

Herved er jødenes — frimurerens — maktområde utvidet til å omfatte alle folkets lag, menn som kvinner, og de arbeider målbevisst på å erobre hele det tyske folk for sig og sin sak.

Den nedværdigelse det tyske folk derigjennem gjøres til gjenstand for er muligjort ved en brutal nedskjæring av tusenårig kultur og tradisjon. På denne basis våget frimurerne å sette sig ut over folkets stolthet og by dem som medlemmer og medskyldige i det innviede frimureri. Og disse innviede frimurere og kunstige jøder er med å arbeide for «det glørværdige jødefolks fremtid» som den tyske kultusminister og frimurer begeistret uttalte den 15. desember 1926 i den «tyske» Propalestina-komite.

Vi skal ikke her beskjeftige oss med frimurerordenens eldste historie. Det kunde nok hatt sin store betydning, men må allikevel i denne brochure betraktes som en biting.

Vi må nøie oss med å konstatere at frimurerordenen innførtes til oss fra England omkring 1750 av ledende jøder som Moses Mendelsohn og hadde et ikke alene jødisk men jesuitisk tilsnitt som vi ikke kan undgå å bite merke i og som kanskje i våre dager trer særlig tydelig frem for dem som har øine å se med. At det dengang blev stiftet rendyrkede jødiske frimurerlosjer i Tyskland er en historisk kjensgjerning.

Frimurerne i Tyskland understøttet den blodige franske revolusjon i slutten av det attende århundrede og forstod også å styrke sin stilling i hjemlandet ved å trekke de politiske og intellektuelle krefter til sig. I 1812 opnådde jødene i Preussen politisk likestilling og etter den tid knyttedes båndet mellom dem og frimurerne enu intimere enn før.

At verdensfrimureriet bærer ansvaret for verdenskrigen og med nebb og klør forhindrer en optagelse og objektiv bedømmelse av skyldspørsmålet er uten tvil. At der nu av frimurere og jøder i fellesskap arbeides henimot et «jødernes verdensherredømme» med det mål å slavebinde folkene er heller ikke gjenstand for debatt, når man er tilstrekkelig inne i disse ting. De tyske frimurere er helt klar over dette. Og de arbeider sammen med sine brødre rundt i verden for å drive jødenes politikk igjennem.

I virkeligheten kan man bare tale om en «losje», en stor og omfattende verdensfrimurerlosje, når man da undtar de såkalte «vinkellosjer». Det ydre, lett gjennomskuelige anstaltmakeri skal

kun tjene til å dekke over den sterke jødetendens i frimurerens program. I Tyskland drives dette tildekkningssystem i stor skala, dels for å skjule de virkelige hensikter for sine egne medlemmer, dels for å trekke nye naive sjeler inn under trylleringen.

De tyske innviede frimurere står alle i jødiske foreninger og er for alltid tapt for Tyskland. En god del av de uinnviede tyske frimurere har dog en sikker følelse av dette forhold og kjemper trots gygne løfter om makt og vinning ærlig mot å bli laget til kunstige jøder. Atter andre, særlig da frimurere fra de lavere grader ser og forstår intet tiltrots at de fikk sin nysgjerrighet kraftig vakt ved innvielsen i «mysteriet» og derfor efter beste evne streber efter å trenge dypere inn. Det nytter dog ikke stort. Frimurerens ledere sørger for å bevare streng taushet angående ordenens anliggender og generer sig ikke engang likeoverfor sine egne medlemmer for å rope «fingrene av fatet»!

Alle disse innviede og uinnviede frimurere føler sitt medlemskap i ordenen som et utålelig bånd og vilde mere enn gjerne komme sig løs. Og det er mitt ønske med denne lille bok å hjelpe disse mine landsmenn til å få kraft til å sprengte og frigjøre sig fra den umoralske edsforpliktelse som tynger dem. De skader jo ikke alene sig selv men også sitt fedreland. Forøvrig kan man spore en stadig økende uvilje mot frimurerordenen i Tyskland og jeg tar ikke meget feil, når jeg går ut fra at en oppløring og full belysning av denne ordens hemmelighetskremmeri vil føles som frisk luft i lungerne for hele det tyske folk.

Ved å stoppe denne jødiske frimurerkilde vil betydelige krefter frigives for den nasjonale frihetskamp. Igjen kan tyske menn og kvinner stå samlet mot den felles fiende: jøden og jesuitten og befri sitt land og samfund for deres stinkende gift.

Ved hjelp av en del brochurer og bøker som er å få både i bokhandelen og i bibliotekene er jeg blitt satt i stand til å avsløre frimureriets såkalte «hemmelighet». Men min viktigste kilde har jeg i en av de hemmelige organisasjoner innenfor selve frimureriet. Og da jeg i dette skrift så langt fra har til hensikt å ramme privatpersoner, men tvertimot kun ønsker fremlegge en objektiv vurdering av frimureriets system, medtar jeg av disse kilder så meget som tjener dette mitt mål. Der vil også senere tilflytte offentligheten andre skrifter om samme tema, de er under forberedelse både i Tyskland og i utlandet. Jeg advarer frimurerne mot denne lille våkne flokk som har gjennemskuet deres metoder og som ikke imponeres eller avskrekkes av angsten for den forfølgelse og straff som frimurerne lover dem der bryter sin frimurered.

Spør man sig selv hvorledes dette ivesen trots alle avsløringer fremdeles gror og blomstrer rundt om i verden så kan man som «profan» (ikke frimurer) bare finne en forklaring på det:

1) Ritualet er den dag i dag så burleskt i sin form at en mann kvier sig for å vise det frem for sin hustru, sin omgang, sine venner. Og om en kvinne gjelder dette i ennu høyere grad. Denne angst for hån og spott fra andre mennesker er en av de sterke makter som holder frimurernes tunge i tønne. Som bevarer taushetens «Salomosegl».

2) Ritualet har ennu en forferdelig hensikt og mening. Det skal holde frimureren i en stadig angst. Systemet består i — etter flere edsavleggelser — gradvis å opplyse og orientere frimurerkandidaten om hans forpliktelser og ansvar. Det gjelder å holde vedkommende i uvisshet. Løfter og høytidelige forsikringer (vi skal senere komme tilbake til dette punkt) er kun ydre stas som snart viker plassen for et mere truende sprog.

Frimureren trues med fryktelige straffer — selv med mord — hvis han bryter sin taushetsed eller nogen av sine andre forpliktelser mot sin organisasjon. Disse straffer utføres av hans egne ordensbrødre. Således plages disse stakkars mennesker, særlig da frimurerne av de høyeste grader, av en ulidelig dødsangst eller for det som er ennu verre enn døden på samme tid som deres samvittighet forteller dem at de forbryter sig mot sitt samfund og sitt land.

Selv om de bestemmer sig til å tre ut av organisasjonen løses de ikke fra sin taushetsed, fra «Salomos segl». Der gives i virkeligheten ingen uttredelse. Frimurerinnvielsen er i likhet med presteinnvielsen uløselig «indelebilis». Frimurerne er bestandig forpliktet til å «dekke» og beskytte sin orden. Men lydighet mot de andre regler behøver han ikke å vise etter at han er uttrått. Han lever da videre som «isolert» broder som det heter.

Men ingen nokså vakre fraser kan i virkeligheten lure den tenkende tyske mann og kvinne, når det gjelder frimureriets samme vesen. De kjenner uttrykk og vendinger altfor godt igjen fra jødernes ordbok. «Menneskelig» kalles alt som tjener den jødiske rase, og det har selvfølgelig intet å gjøre med politikk. Med de jødisk-frimurerske slagord: «Frihet, likhet og broderskap» blir folkene knektet, ufrihet, ulikhet og broderhat dyrket og pleiet.

Den vakre streben etter sympatiserende «Folkeforbunds», «menneskenes foredling», «sannhet», «kjærlighet og lykke», «humanitet» og hvad det nu alt heter, er bare en vakker omskrivning av en bevisst streben etter å opprette jødeherredømme over hele verden.

Forstår de tyske frimurerideologer virkelig ikke dette? Våger de selv etter verdenskrigens erfaringer og dette skrifts utgivelse fremdeles å kalle sig fedrelandstro tyske menn? Jeg vet nok at der finnes gode, edle mennesker også blandt frimurerne, men de er bundet av sin ed! De kan ikke hjelpe sitt fedreland fordi de er forpliktet på andre kanter.

For mine landsmenn, for hele det tyske folk, ja for alle som vil kjenne sannheten vil jeg nu bryte «Salomoseglets taushetsløfte».

Nu er jeg dessverre helt klar over at en tysker heller tror en jøde, en frimurer, en jesuit, som ikke tør se ham i øinene og slett ikke vil si ham sannheten, enn den som åpent trer frem for folket og kun fremlegger et materiale, der på alle punkter og i de minste detaljer kan bevises. Ganske visst er meget av det jeg kommer til å behandle i dette skrift utrolig, stikk imot tysk ånd og vesen. Men her nytter ingen mistro, tvil eller bespottelse, for det dreier sig bare om sørgelige, men helt ut beviste og klarlagte kjensgjerninger.

Jeg er fullt forberedt på og vidende om at der fra frimurerhold vil bli skreket op om unøiaktigheter og «misforståelser» i det jeg nu kommer til å fremlegge, men man skal ikke komme langt med bortforklaringer. Det samlede ritual gjelder blandt frimurerne for uangripelig, men det skal vi nu se litt på.

«Grensepelene må ikke forrykkes» heter det i et faguttrykk. Det er mitt håp at frimureriet gjennom dette skrifs offentliggjørelse skal bli tilføjet et dødelig slag selv om det på grunn av sabotage kan ta tid før virkningen trenger igjennem. Men sannheten lar sig i lengden ikke stanse, selv ikke av jøder og frimurere.

Med de jødiske losjer vil det tyske folk når det først er blitt fritt vite å avfinne sig innen kort tid.

Efterskrift. (*Frimurernes kampmetoder.*)

Da kjensgjerningerne står fast, vil frimurerne betegne mine kilder som «verdiløse», «formørkede», «jesuitiske», og dette skrift utskjelt som et smedskrift. For eksempel vil kabbalist dr. Erich Bischhoffs anførsler bli beskylt for å være «mistenkkelige» (k. a. 4, 5) eller feiet av med lignende frimurerknep. I k. a. 9 vil Sarsena bli utskjelt som forreder og det blir ganske sikkert tiet ihjel, at det tyske frimureri er bygget op på Pricards «forrederskrift». K. a. 7, 23 og 24 blir antagelig stukket tilside, og innholdet i tredje del skåret vekk. Men der vil aldri bli tydelig understreket hvad feilene eller usannheten består i — av den gode grunn at dette skrift kun inneholder den pure sannhet. Alle falske utleggninger tiltrots!

Jeg fordrer fritt salg i alle Tysklands bokhandlerforretninger for denne bok. Hvorfor er frimurerne så engstelige? De stoler jo så trygt på at deres hemmeligheter er tildekket og bevart.

II. Om frimureriet i Tyskland.¹

1. Jødernes losjer.

Den uavhengige orden Bne-Briss d. e. Forbundets sønner — sml. Mesterkravet s. — må sies å være den førende jødiske hemmelige orden i verden. Den er grunnnet omkring 1840 i forrige århundrede i Amerika og har avdelinger overalt i hele verden. Den teller blandt sine førende de bekjente «300», har den jødiske «generalstab» i sin midte og planlegger hensynsløst det jødiske verdensherredømmme. Den våker over alle staters politiske og økonomiske transaksjoner og teller blandt sine medlemmer de dyktigste og mest innflydelsesrike jøder på jorden. Her har vi folkene som stod bak verdenskrigen, bak den russiske revolusjon og revolusjonene i Tyskland og Østerrike-Ungarn. Ordenens ledelse har sitt hovedkvarter i New York, men Tyskland er dens VIII provins og Stormesteren bor i Berlin.

Den tyske «Storlosjedag» har i 1906 erkjent ordenen som en «rettferdig og fullkommen losje».

Den uavhengige orden «Odd-Fellow» har likeledes sitt styre i Amerika og blev også grunnnet i det forrige århundrede. Den arbeider trots sitt store medlemsskap i stilhet, men er utbredt over hele jorden. Den tyske storlosje blev grunnnet 1872 i Frankfurt am Main og blev senere erkjent å være en «rettferdig og fullkommen losje» av den tyske Storlosje.

Denne jødiske losje har optatt som sine medlemmer flere ungdomsforbund og tyske arbeidere, menn som kvinner. Ja, selv attenårige pikebarn finner plass i den såkalte «Rebekkagrad». Losjen har en annen forfatning, inndeling, symbolikk osv. enn de andre Storlosjer. Vi skal senere komme tilbake til dette.

¹) Frimureriet i Europas andre stater er ikke så mangfoldig som i Tyskland. I hvert land gives der ved siden av de jødiske losjer som regel bare en Storlosje, hvortil landets øvrige losjer slutter sig. I de Forenede Stater har hver enkelt stat sin Storlosje. Jødernes innflytelse i disse stater er betydelig større enn i Tyskland.

2. De «humanitære» losjer.

Disse er sammensluttet i «Tysk Storlosjeforbund» og her-til hører:

- Storlosjen i Hamburg.
- Storlosjen for Sachsen i Dresden¹.
- Storlosjen «Til Solen» i Bayreuth.
- Store frimurerlosje «Til Samdrekthet» i Darmstadt.
- Store moderlosje for «Det eklektiske forbund» i Frankfurt.
- Storlosjen «Den tyske broderkjede» i Leipzig.

Der tas intet hensyn til raser i disse losjer. Tyskere og jøder er like selvskevne og velkomne². Betegnelsen «humanitære» krever at man skal holde den ånd borte som «skiller menneskene». Det vil si at religiøse og politiske problemer ikke diskuteres. Heller ikke fedrelandets anliggender. Der strebes efter å «samle» alle folk i broderlig kjærlighet — men vel å merke under *jødernes* makt og innflydelse. Dette spilet sig av med ønskverdig tydelighet i den tyske kultusministers tale den 15. desember 1926 og kommer også klart tilsyne ved folkeforbundets opprettelse i Genf, hvor jøden Weizmann — sionistenes fører — forkynte at Jerusalem skulde bli det kommende jødiske verdensrikes hovedstad.

Det må heller ikke glemmes at frimurerne har åpent blikk for den betydning det har å vinne den tyske kvinne for sin sak og de prøver ved alle mulige midler å trekke henne til sig.

3. De såkalte «kristelige» gammelprøissiske Storlosjer.

Disse losjer er forlengst tilsluttet «Gammelpøssisk Stormestersamfund». Man hadde lenge inntrykk av at de «humanitære» Storlosjer i altfor sterk grad prøvet å tilhulle sine sanne mål og at den «Gammelpøssiske Storlosje» derfor trakk sig tilbake. Like til 22. mai 1922 tilhørte de nemlig begge det «Tyske Storlosjeforbund». Det er ganske klart at det i langt høiere grad vil lykkes å samle tyske menn og kvinner i disse jødiske losjer, når man gir det hele et nasjonalt preg.

Frimurerne studerer med stort held tysk mentalitet og utsty- rer sine losjer mest mulig tillokkende på bakgrunn av disse psy- kologiske studier.

De gammelprøissiske Storlosjer — alle tre i Berlin³ — er:

¹) C. van Dalens kalender 1927 fører ikke denne losje op blandt «Tysk Storlosje- forbund». Mens losjens sanne vesen er av den det samme.

²) Man vegrer sig ved å gi de tyske innblikk i Bue. Briss-ordenen.

³) Forkortelser: G. L. zur Freundschaft. — G. N. M. L. z. d. drei Weltkugeln. — G. L. L. von Deutschland.

Storlosje av Preussen. Kalt: Zur Freundschaft.
 Store Nasjonale Moderlosje: Zu den drei Weltkuglen.
 Store: Landslosje der Freimaurerei von Deutschland.

Hans høiærværdighet Br. Graf zu Dohna, som i 1913 var Landsstormester av sistnevnte Storlosje uttalte til en engelsk broder som var på besøk at man nærmest måtte betrakte de humanitære losjer som det tyske frimurervesens «venstre fløy». Som sympatiserende med de humanitære måtte nevnes losjen Zur Freundschaft mens de gammelpøssiske Storlosjer måtte henregnes til «høire fløy». Men man må nok si at de gammelpøssiske Storlosjer kjemper på samme front som de humanitære. Også for dem gjelder det å holde religiøse, politiske og fedrelandsanliggender fjernt fra losjene, mens man stadig streber mot målet: et folkenes forbund under jødisk herredømme. Vi skal komme tilbake til dette punkt senere og behandle det meget inngående.

Til grunn for hans høiærværdighet greven til Dohnas karakteristikk ligger uten tvil at man i losjen G. L. Zur Freundschaft optar udøpte jøder undtagen i sitt «allerhelligste» hvor disse dog sikkert nettop vilde trives! Begge de andre Storlosjer optar ikke udøpte jøder i det hele tatt. Nu skulde man jo tro at en jødes blod ikke forandret sig ved dåpen like så litt som en negers. En jøde forblir en jøde.

Det er sikkert bare den bekjente tyske ideologi som kan finne forskjellen her. Heller ikke betegnelsene: «Orden», «Broderskap», «Forbund» spiller nogen rolle. Målet for dem alle er ett og det samme.

Det kan ha sin interesse å anføre en uttalelse av Hieber. Han skriver:

— Man har slynget oss i ansiktet at vi er antisemiter og ikke optar jøder i våre losjer fordi vi nærer rasehat mot dem. Det er vel den forargeligste skamplett man kunde sette på oss.

Vi forstår Hiebers fortørmelse, når vi kjenner losjen G. L. L. i Tyskland. Hieber fortsetter:

— Når vi nekter jøder meddelaktighet i våre indre anliggender (likesom andre antireligiøse religionsforeninger) betyr dog ikke dette at vi hater dem. Med samme rett kunde man si at vi hater kvinner og barn eller folk med ringe utdannelse, fordi vi ikke optar dem. Men når en jødisk (udøpt) broder kommer som gjest til vårt arbeide, så tar vi mot ham med glede, og fryder oss over at han ikke er befengt med fordom mot oss. Vi vet hvad vi skylder ham som broder og vil alltid handle derefter.

Hans høiærværdighet greve til Dohna sier om optagelse av «ikkekristne»:

— Det er av aktelse for deres sedelige personlighet at vi ikke optrar dem. Vi er fjernt fra all utålmodighet og vil ikke under nogen slags betingelser trekke en broder bort fra en anerkjent frimurerlosje . . . Vi spør ikke etter religionsbekjennelse, men tar mot enhver i broderlig kjærlighet.

Hvor intimt «høire fløi» av G. L. L. losjen samarbeider med jødene fremgår av at den kabbalistiske rabbiner kalt «Räbbe» meddeier undervisning i deres kapitelgrad.

I virkeligheten eier de gammelprøssiske Storlosjer ikke rasefølelse, dette vilde være stikk imot frimurervesenets änd. Jøden er i grunnen sluppet inn i alle grader, den kunstige forskjell mellem døpte og udøpte jøder er bare latterlig. Å tre ut av jødedommen er ikke tillatt efter rabbinernes lover. Derfor må man atter og atter forbause sig når den gammelprøssiske Storlosje snakker om at det ikke finnes jøder blandt dens medlemmer.

Selv hvis det var så, vilde det være uten betydning, fordi frimurervesenet i og for sig er bevisst avhengig av jødene og derfor påvirker sine medlemmer til å bli jøder.

Likeoverfor kvinnene forholder den gammelprøssiske Storlosje sig på samme måte som de «humanitære» losjer.

4. Gradsinndeling.

Gradsinndelingen er ikke den samme i de forskjellige storlosjer. Om denne sak har der raset en bitter kamp innen frimureriet. Av de «profane» er denne strid nærmest ansett som et slagsmål om «pavens skjegg», og den er ikke utkjempet den dag i dag. Når man har få grader blir medlemsantallet mindre, og undervisningen og påvirkningen av medlemmene kan foregå på en mete innstruktiv måte. Når man har opnådd å få medlemmene jødisk innstillet kan man gå mere åpent tilverks. Men til å begynne med skrives der til verket med den største forsiktighet, sløret løftes varsomt stykke for stykke. For oss tyske er det av viktighet å vite at jo nærmere man kommer det jødisk-frimureriske mål jo forsiktigere arbeider ledelsen, og jo mer utsøkte krefter trenger den til å øve innflytelsen.

Br. Robert Fischer sier i en av sine katekismer¹ at det er

¹) Katekismene er instruksjonsbøker for frimurenes forskjellige grader. De minner i meget om de gamle instruksjonsbøker for rekruttene i hæren. I særdeleshet slik som spørsmål og svar er arrangert. Men så er de jo langt tåpeligere: Hvor henger mesteren sin hatt? Svar: På naturens krok. (Det vil si på mesterens hode!) Spørsmål: Hvad betyr dette mester-tegn? Svar: Det betyr at man heller må rive ut sine innvoller enn å avsløre denne ordens hemmelighet. Spørsmål: Hvorfor blev alle lansespisser rettet mot Dem da De blev lagt i kisten? Svar: For å erindre mig om hvilken skjebne jeg hadde nedkalt over mig hvis jeg hadde brudt min ordens taushetsløfte.

betegnende for den innvirkning de talrike grader øver på frimurervesenet, at tidligere kjente de engelske frimurere ikke til at Salomos tempel var «den historisk jødiske, nasjonale helligdom». Først senere er man begynt å male templet på losjens arbeidsregister. At Salomos tempel danner grunnlaget for frimurerens ritual er sikkert nok, og de for forsøk der nu gjøres på å forene templets symboler, henger sammen med dannelsen av frimurerens «høieste grad».

I en enkelt Storlosje kan man ha op til 33 grader. Den øverste kalles «Kadosch». Det er den «filosofiske» grad. Marten regner da ikke de tre høiere «forvaltningsgrader» med. I dr. Erich Birschoffs Kabbala oversettes Kadosch med «hellig». På hebraisk betyr det «ophøiet», «forklaret». Wichtl benytter betegnelsen på den 30. grad, men kaller den på samme tid for «Hevnenes grad». Javel, jødernes Gud, Jehova, er «hevnenes Gud for alle Israels fiender».

Således er altså også frimureren en «hevner» for Israels motstandere. Dette «hellige» og «forklarede» blir i den tyske G. L. L. losje til «overophøiet».

Både de tyske «humanitære» losjer og de «kristelige» gammelprøfissiske Storlosjer har tre Johannesgrader:

Johannes-lærlingegrad,
Johannes-medbroder-grad,
Johannes-mester-grad.

I G. L. zur Freundschaft har man dessuten, som allerede nevnt, et «aller helligste». Men dette er ikke ment å betegne nogen grad, og de «profane» behøver ikke å tillegge det nogen som helst vekt. En kritisk vurderer av dets betydning er helt overflødig!

I losjen G. N. M. L. z. d. «Drei Weltkuglen» har man også høiere grader enn Johannesgradene, nemlig de såkalte «Erkjennelsestrin». Her blir retningsplanene stukket ut for den videre opbygning på historisk basis. Over disse grader står fremdeles «det aller helligste».

Vi finner en lignende opbygning i de humanitære losjer.

I den tyske losje G. L. L. følger Andreasgradene efter de tre Johannesgrader:

Andreas-lærlingegrad,
Andreas-medbroder-grad,
Andreas-mester-grad.

Dertil kommer de såkalte kapitelgrader:

Østens riddere, Utvalgte brødre,
Vestens riddere, Tillitsbrødre.

Som en spesiell belønning for ydede tjenester har man tittelen: «Ridder av det røde Kors».

Efter opgave fra G. L. L. motsvarer Andreaslosjen den 4. grad i G. N. M. L.-losjen z. d. Drei Weltkuglen og G. L. Zur Freundschaft losjens «aller helligste». Også kalt «Schottisch Meistergrad». Altså er det «aller helligste» en grad! Således står i de gammelpøssiske ordener «Schottengraden» over Johannesgraden.

Jeg avholder mig fra å gå inn på Storlosjenes forfatningsprinsipp. Man må nøie sig med å få vite at i spissen for hver Storlosje står en Stormester og under ham en krets av embedsbrødre, som har anledning til å gi ham sine råd. I G. L. L. kaller han sig «regjerende Landsstormester». Han står igjen under Ordensmesteren som dog mer virker som dekorativ gjenstand.

Samarbeidet i en Storlosje blir mulig gjort ved at de forskjellige grader står i intim forbindelse med hverandre. I den tyske G. L. L. losje svinger en Kapitel- eller Andreasmester svøpen. Og på grunn av en skarp ledelse og nøie sammenbundet indre organisasjon formår losjene å gjøre sin innflydelse gjeldende ikke bare innen sin egen krets, men også utover samfundet. De nederste grader står under spesiell streng oppsikt. I sannhet! Hieber treffer mitt i blinken når han sier:

— Ånden i de høiere grader befrukter de nederste og skaper sann harmoni i hele losjen.

Lydighet blir priset fremfor alle andre dyder.

Befordringen av embedsmenn fra de lavere til de høiere grader skjer ikke efter dyktighet og fullkommenhet, men tar mer hensyn til en velfylt portemoné og om vedkommende kan betale det høie ansettelseshonorar.

— Av gode grunner, sier hans høierverdighet greven av Dohna, — rykker de færreste av brødrene i G. L. L. op over Johannesmestergraden.

Hieber forsikrer at en frimurer til tross for at han er innviet og medlem av en nokså høi grad dog hele livet kan vedbli å være «profan». Således hender det også at blandt «hellige», «høierverdige», «ophøiede» frimurerbrødre forblir mange «profane» bestandig. Og det til tross for frimurervesnets fromme streben efter å tilføre sin orden «redelige» og «dyktige» menn, rike på ære og berømmelse. Kan der gis en bedre karakteristikk av frimurerordenens «fullkommenhet»?

Der finnes sikkert også bare en liten del tyske som kan gape så høit at de sluker den!

Å inneha en høi grad — ja, den høieste — betyr altså ikke at man er en særlig betrodd broder. Av det i kildeangivelse 8 angitte skrift fremgår det tydelig, at en frimurer av 30. grad plutselig blir stående ansikt til ansikt med de frykteligste av-

sløringer, som han på forhånd ikke hadde nogen anelse om, og som gjorde ham ferdig med frimureriet. Med grev von Haugwitz, Friedrich Wilhelm d. tredjes minister, gikk det likedan. Ved fyrstekongressen i Verona 1822 androg han forgyeves om frimurerordenens ophevelse.

Den evangeliske biskop Draeseke anfører at en «profan» nok kan forstå frimureriets hemmelighet.

— Den som har øine å se med, han er en innviet om enn utenfor ordenen, sier han.

Men en frimurer behøver ikke trenge innenfor skjermbrettet! Han er en «innviet» tross sin innvielse. Ja, satt han enn i Østens helligdom og pranget med Stormesterens ordener! Men der finnes selvsagt virkelig innvierte frimurere, og disse er strødd rundt i de forskjellige losjer og har sine bestemte oppgaver å løse både innenfor og utenfor murene. Jesuiten Weisshaupt har utkastet et særdeles lærerikt skjema for disse. Men det vet frimurerne selv naturligvis intet om!

Der finnes et hemmelig forbund innenfor selve frimurervesenet, som ifølge Br. Eduard Emil Eckert i århundrer har tilstrept et bestemt mål: det jødisk-kapitalistisk-prestelige verdensherredømme.

Foruten de innvierte frimurere har man også andre sanne arbeidende medlemmer. Det er dem som selv ikke er aktive deltagere, men som beskytter ordenen. Når det f. eks. gjelder frimureres ansettelse og befordringer i statens høie embeder er disse hjelpere gode å ha. Til den slags «protektorer» hører fyrster ikke til sjeldenhetene, og altfor mange har latt sig bruke for dette formål. Og de har også mottatt sin velfortjente takk!

5. Storlosjenes medlemsantall og virkeområde.

Antallet av losjemedlemmer utenfor de jødiske losjer kan telles i millioner. Først i rekken kommer De forenede stater med mer enn 3 millioner. Derefter kommer England med flere hundre tusen. I Tyskland regner man i en rund sum 80 tusen iberegnet jødene i de humanitære losjer og i Storlosjene. Til all lykke er antallet i de tyske losjer ikke steget efter krigen med undtagelse av Odd-Fellow losjen. Tallet 80 tusen vil gi et tilnærmet riktig bilde av den tyske ungdoms tilslutning til bevegelsen.

Da disse medlemmer for en stor del er ansatt i den tyske stat sluttet ved hjelp av disse en kontakt med statsstyrelsen som har stor betydning for frimurerbevegelsen. Frimurerne blir jo derved satt i stand til å gripe direkte inn i de forskjelligste deler av statens administrasjon.

Således har man høit betrodde frimurere som ledere for de politiske partier av alle farver og avskygninger, i forretnings-

verdenen og ikke minst blandt læger og i advokatstanden. Det må heller ikke oversees at frimurerne øver en avgjørende innflydelse ved universitetene og alle Tysklands læreanstalter, i pressen og bokforlagene, i kunsten og blandt den protestantiske del av geistligheten. Det ene trekker det annet med sig, og på den måte filtrer frimurerne sig inn i det tyske statsmaskineri og er der en betydelig maktfaktor.

Frimurerne har videre med beregnende klokskap funnet ut at gjennom foreninger og andre sammenslutninger kommer man lett i kontakt med menneskene, og at det gjelder å begynne med ungdommen og — kvinnene. Derfor har de trengt inn i studenterbevegelsen, i forretningskretser og i kulturelle sluttede foreninger. De øver stor innflydelse blandt soldatene og offiserene i den gamle hær og glemmer som sagt ikke å ta med kvinneforeninger og frimureres hustruer i den såkalte «Rebekkalosje». Man kan ikke tenke sig det tyske foreningsliv uten frimurerne.

For å kunne gjøre denne sin innflydelse i Tysklands foreningsliv så effektiv som mulig, er der dannet en spesiell organisasjon som skal ta sig av dette spesielle arbeide. Og til tross for at denne organisasjon består av rett-troende frimurere og er meget strengt ledet, optrer den likeoverfor utenverdenen med en så uskyldig maske at de færreste gjennemskeer den. Hvis den utenforstående masse eller foreningsmedlemmer fikk anelse om hvilke prinsipper de ledes efter, vilde de selvfølgelig reagere og frimurernes innflydelse vilde svekkes betraktelig. Som det nu er finnes der praktisk talt ikke en forening hvor ikke frimurerne iallfall har sine spioner. Ja, de går så vidt at de ikke under sig for å utlytte privatpersoner i deres hjem.

Frimureriet griper således ikke bare inn i statens liv og i foreningslivet, men også i privatlivets fred.

Men likeoverfor alle profane og uinnviede, offentlige og private institusjoner gjelder det å bevare det dypeste inkognito.

Som usynlig, klebrig støv legger frimureriet sig ned i alt og gjennemtrenger allting sakte men sikkert. Frimurere er bundet av sin ed og handler under tvangen og forpliktelsen av denne ed. Og skulde det hende at hans samvittighet kom i konflikt med den ed han har svoret, trekker alltid samvittigheten det kortheste strå.

Dette underjordiske «mineringsarbeide» regnes for et av frimurernes viktigste. De mener dermed til slutt å beseire ikke bare Tyskland, men litt efter litt den hele verden. Og det vil si det samme som å bringe alle folk og land under jødernes septer og herredømme.

På dette grunnlag må det vel være enhver ærlig tyskers plikt å åpne øinene og se den fare som truer land og folk fra fri-

murerordenen. Da frimurerne har tilkjempet sig en stor makt og innflydelse, erkjenner jeg at det ikke er så lett, men når man har lest denne bok og tenkt over det leste, skulde det vel heller ikke være så vanskelig å avsløre institusjonen. Man må fremfor alt ikke tillate nogen frimurer å ha ansettelse i staten og i det offentlige foreningsliv. Ved hjelp av lover og forskrifter, på alle tenkelige måter må det tyske folk verge sig mot den fare som frimurerveesenet betyr for dets indre og ytre politikk.

Det tyske folk vil nok ikke ha glemt mine advarende ord for nogen år siden, som gikk ut på å fordømme de ti tusen ledende menn som nu styrer Tyskland og som mer eller mindre alle er infisert av frimurergiften. På nogen få hederlige undtagelser nær.

6. Det tyske frimureri som et ledd i verdensfrimureriet.

Av min utredning angående frimurerveesenet vil det allerede ha fremgått at der ikke består nogen vesensforskjell mellom de tyske Storlosjer. Men da frimurerordenen er en internasjonal orden har den samme retningslinjer og samme regler for alle verdens losjer. Den er overalt like «fullkommen» og «rettferdig». Den hviler på jødisk grunnlag og forfølger det allerede av mig flere ganger betonedede mål: jødernes verdensherredømme.

Denne gjennomførte arbeidsmetode for losjene vilde det være overflødig å gå nærmere inn på hvis der ikke fra flere hold var blitt hevdet at de tyske gammelprøssiske Storlosjer inn- tok en særstilling.

Forøvrig bør det tilføies at dette ikke lenger hevdes av de «humanitære» losjer, men for å skaffe full klarhet finner jeg det riktigst å gå inn på saken og belyse den.

I den katekismus — Br. Robert Fischers — som blev anerkjent av de tyske losjers velynder og beskytter keiser Friedrich den III i 1875, står det klart og tydelig:

— Alle brødre på jorden danner *én* losje og et felles kameratskap.

Der blir altså ikke gjort nogen undtagelse for de tyske Storlosjer.

Han tilføier videre:

— Man må være optatt i en eller annen losje for å regnes som medlem av frimurerordenen. Og hvis denne losje er r. (rettferdig) og f. (fullkommen) har man derved veien åpen også til alle andre losjer i hele verden. For eksempel den ren-jødiske

³⁾ Denne losjes styre befinner sig i New York, hvorfra også det jødiske folk ledes. Arbeidsbyrået for de europeiske losjer er i Neuchâtel i Schweiz — ikke langt fra Genf!

Bne.-Bries- og den jødiske Odd-Fellow-losje. Likeledes til de såkalte «kristelige» gammelprøssiske Storlosjer! Derfor blir der gitt ham (frimureren) et merke for at han, hvis han er ukyndig i fremmede sprog, kan bli optatt som *lærling* i K. K.¹

Således er frimureriet et eneste selskap ikke bundet til noget spesielt land eller nogen bestemt nasjon, men optar i sitt skjød alle konfesjoner og alle farver².

Når tegnet gis og hånden bydes frem til hilsen åpner frimurerens hjerte sig . . . Selv når en fiende møter en fiende som er i nød eller største livsfare, vil frimurertegnet det store N. (nød) og det store H. (hjelp) redde broderen ut av enhver situasjon³. Alle brødre på jorden danner én losje og ett broderskap.

Også det tyske Storlosjeforbund erklærte med sympatitilkjennegivelse fra de tre gammelprøssiske Storlosjer at forskjellig rase eller hudfarve ikke spilte nogen rolle for optagelse i en Storlosje.

Losjen G. L. L. skriver i en sirkelkorrespondanse:

— Enhver bestående Universitas (Storlosje) har rett til å styre sig selv og ordne sine indre anliggender uten innvirkning fra fremmede elementer og således forplante K. K. Men alle universiteter er forpliktet å holde fast ved og bevare K. K.' rituelle og åndelige innhold og derved danne en fullkommen enhet mellom brødrene trots verdenshave som skiller.

Altså kan leseren trøste sig. Hverken nasjonalitet eller verdenshavene kan skille frimurerne. Den «profane» må bare ikke la sig lure.

I en annen årgang skriver sirkelkorrespondenten:

— Frimurerlosjenes mål er over alt det samme og avspeiler sig i alle losjers virksomhet.

Kapitelmester Hieber betoner:

Vi anerkjenner enhver frimurerlosje sålenge den ikke fjerner sig fra de optrukne hovedlinjer. Da ønsker vi den velkommen og pleier broderlig omgang med den.

Hvor strenge grunnsetninger frimurerorganisasjonen bygger på får man inntrykk av, når man setter sig inn i den store sven-

¹ K. K. — kongelig kunst. Således benevnes frimureriets hemmelige viden-skap med henblikk på jødekongen Salomo.

² I Nord-Amerika finnes der særskilte negerlosjer. Der optas ikke hverken negre eller indianere i de almindelige losjer, tiltross for at amerikanerne hylder den ovenfor beskrevne enhetlighet. Men de hevder at negre og indianere ikke besitter tilstrekkelig dannelse. Et større hykleri kan man vanskelig tenke sig. Der blir altså tross all vakker tale tatt rasehensyn!

³ Således i flere kriger. Dette tegn foranlediger mennene til forrederi mot fedrelandet. Oprøret i det tyske folk mot denne fremgangsmåte under krigen var ahyre. Der sies, at tegnet efter krigen er avskaffet!

ske Landslosjes forfatning. Denne losje har tjent som mønster for G. L. L. i Tyskland. Sistnevnte tyske losje danner den VII. ordensprovins, Danmark den VIII. og Sverige den IX. provins, (Norge den X. provins. Overset. anm.). Kanskje kunde G. L. L.'s regjerende landsstormester fortelle oss hvor provinsene fra I til VI befinner sig, hvis han bare ikke var plaget av dødsangst for å røbe frimureriets hemmeligheter. I spissen for ordensprovinsen står en regent: Vikarius Salomonis.

«Han er eneheriker for provinsen, og hans makt kan ikke deles, men han har et ordenråd på ni medlemmer . . . »

Over ordensprovinsen står «grunnloven».

I spissen for Sveriges frimurere står Vikarius Salomonis, men hans virkelige navn hemmeligholdes til den dag da han personlig overtar regjeringen. Til dette skjer befaler han sine «Vikarier»¹.

Vi er nu klar over hvor nøie den tyske G. L. L. losje er forbundet med de øvrige losjer i verden, og likeledes at alle disse losjer står under skarp jødisk kontroll.

Med hensyn til losjen G. L. zur Freundschaft kan man heller ikke være i tvil. Vi skal citere:

Tredje forfatningsparagraf:

«Fullkomment isolerte losjer gives ikke. Enhver enkeltlosje eller Storlosje trer automatisk inn i:

a) Nasjonalforbundet (Nasjonalstorlosjene).

Gjennem formidling fra dette Nasjonalforbund trer alle losjer inn i

b) Storlosjeforbundet (Universalstorlosjene)».

Vi har sett at de tre gammelprøissiske Storlosjer og Storlosjen i Sachsen har skilt sig ut fra det tyske «Nasjonalforbundet». Men dette betyr ikke at de også er uttrått av verdens Storlosjeforbund.

Til overflødighet har også den 20. Storlosjedag sammen med de tre gammelprøissiske Storlosjer besluttet at utenlandske losjer og andre som ikke direkte sogner til det tyske Storlosjeforbund skal optas og behandles som medlemmer i tilfelde de ønsker det.

Alting griper således intimt inn i hverandre. Ikke engang «broderlig» forfengeligheit får lov å spille nogen rolle til senkning av nivået.

Hvor nøie losjene over hele verden samarbeider og hvor enig

¹) Det kan her allerede nevnes at «Grundlovens» hemmelige utøvere tilhører Salomonis slekt. Og Salomonis Vikarii er kongene av Sverige og Danmark. Prins Fridrich Leopold av Preussen i sin tid likeledes. Han lot på grunn av sitt embede som kjent den røde fane, 9. november 1918, heise på sitt slott. Englands konger Edvard den VII og Georg den V var høit betrodde frimurere. Slike monarker undergraver sin stilling og forspiller sine folks tillit. De er villfarende. Selv Edvard den VII kan ikke undtas. (V. S. V. finnes også i Norge. Overset. anm.)

de forfølger samme mål beviser en uttalelse i frimurerorganet fra 11. november 1924 angående den tredje gammelprøssiske Storlosje, G. N. M. L. z. d. Drei Weltkuglen. Det heter her:

Grand loge of free and accepted masons in the state of New York. Etter bulletinen er der følgende representanter for de tyske Storlosjer i denne forsamling: Leiner for Storlosjen «Zur Sonne», Hess for Storlosjen «Zur Eintracht», Moves for Storlosjen «Von Prøssisen» (gammelprøssisk Storlosje), Fränkel for G. M. N. L. (gammelprøssisk Storlosje), Schmetterling for «Den store moderlosje for det eklektiske samfund», Friedenbergh for den store losje «Von Hamburg».

Der har man jo hele Jerusalem representert!! Der gis kun en jødelosje over hele verden.

Det kan være av interesse og av betydning å vite hvordan nu jøden anskuer denne organisasjon som arbeider for hans sak over hele verden. Wiener Journal (manuskript for brødre) 2. årgang, 2. hefte, side 62 skriver:

— De klokeste og beste menn har gitt vår orden en forfatning, som evig skal bevise deres innsikt. Vi vandrer omkring innhyllet i et tredobbelt mørke midt iblandt våre motstandere, ser all deres svakhet og prøver å vinne herredømmet over deres hjerte og hjerne. Deres lidenskaper er for oss redskaper hvorved vi tvinger dem til å arbeide for oss og vår sak, idet de mener å tilfredsstille sine egne formål. Det vilde være uklokt å føre en kamp med åpent visir. Gjennom utbredelse av frisinn og uavhengighet vilde man komme til å undergrave det minnesmerke våre store forgjengere har bygget. I skyggen av deres autoritet arbeider frimurerne på sitt betrodde verk. (Det vil si det jødiske verdensrikes opretelse). Det mektige, fryktelige frimureri følger i Eders fotspor, utspeider Eders skritt, leser sjelens innerste tanker, våker over Eder i mørket, som omhyller Eder. Den hemmelige innflytelse fra vår orden ødelegger alle Eders planer.

Således lyder det jødiske folks krigserklæring til alle folk, og dette er verdenslosjenes mål og vesen.

Likeoverfor disse kjensgjerninger og likeledes overfor det som skal omtales i neste avsnitt, er påstanden om at de tyske Storlosjer har avbrutt enhver forbindelse med fiendtlig sinnede land fullstendig verdiløs. Der har også vært påstått at de tyske losjer nektet samarbeide med lande som var med å opprette fredstraktaten i Versailles og at de ikke vilde opta forbindelsen før denne traktat var ophevet — (som om ikke Tyskland hadde mere å fordre). Ja, de gammelprøssiske losjer vilde forakte de tyskere som ikke var enig i dette.

Hvor meget disse flotte fraser er verdt viser representasjonen for de gammelprøssiske Storlosjer hos Storlosjen i New York der

vel ved siden av Bne Briess-ordenen og jesuiterne bærer skylden for Amerikas inntreden i verdenskrigen.

Selv om de tyske Storlosjer vilde bryte den offisielle forbindelse med Italien og Frankrike, og ikke igjen ta den op, vilde det bare bevise frimurerordenens evne til å forvirre folk. Den lovbe-falte indre forbindelse er nok i orden.

Nu kan en slik avbrytelse også forklares med at de tyske Storlosjer ikke «befatter sig med politikk». Men «politikk» er et ord som kan utlegges på mange måter. Jeg betonte allerede at politikk aldri kan bety at man med edel maske forfølger et spesifikt jødisk formål for opprettelsen av det glørikkе jødiske folks lysende fremtid. Det kan man da heller kalle «filantropi», «humanitet» eller et arbeide for menneskeslektens «lykkeligjørelse». Dessuten vil de lydige medlemmer av frimurerordenen som dessuten trues og bindes av sin ed aldri våge på egen hånd å drive nogensomhelst slags politikk.

De gammelprøssiske Storlosjer har da hverken før eller under krigen drevet «politikk» efter deres utlegning av ordet. For entente-frimurerne uohørte optreden før og i begynnelsen av verdenskrigen hadde da også de tyske frimurere kun undskyldende ord. Ja, de uttalte til og med ansikt til ansikt med fienden i 1915, at vi på flere områder stod tilbake både politisk og samfundsmessig overfor andre folk. Man hadde hatt flere opplevelser i Tysklands politikk som beviste at det tyske folk ikke var helt på høyde med sin tid. Videre heter det: «men tiden er ennu ikke kommet da vi kan nyttiggjøre oss dette. Foreløpig bør man kun fastslå denne kjensgjerning. Også til våre motstanderes opfatning og vurdering av vår stilling skal vi komme tilbake senere».

Likeoverfor det fiendtlige frimureris ødeleggelsesvilje under krigen stiller det tyske frimureri «sin store og hellige opgave». De nektet å føre våbnene med den kraft som f. eks. Stororienten i Paris og Rom, Storlosjen i England og i New York. Den tyske Storlosje uttalte: «Vi er kallet til å bevare vår ordens sanne ånd uberørt og redde oss gjennom denne jernhårde tid inntil vi atter kan opta kampen for menneskehetens store åndelige idealer».

Under grev von Reckes rettssak (greven var medlem av Johannesordenen) uttalte den høierverdige greve til Dohna at det bare var ryggeløst snakk å si at den tyske frimurerorden hadde kjent til krigen på forhånd og at verdensfrimureriet hadde besluttet denne. Likeså at det tyske frimureri trots denne sin viden hadde forholdt sig passivt og undlatt å opplyse det tyske folk.

Jeg skal senere i denne forbindelse gi en del opplysninger hvad frimurere deriblandt tyske medlemmer av den II. internasjonale besluttet på et møte i Kjøbenhavn i 1910.

Med gru vender det tyske folk sig vekk fra denne optreden av tyske frimurere. I krigen overlot den tyske frimurerorden helt og aldeles slagmarken til folkets fiender og lot dem skalte og valte som de vilde bare for at frimurerne kunde være tro mot sine lover og sin opfatning. «Deres tid» kom først under revolusjonen. Etter denne tid har de planmessig arbeidet sammen med verdensfrimureriet. Men det står fast at også under krigen handlet de tyske frimurere som verdige loyale brødre og medlemmer av verdenslosjene. Frimureriet i de forskjellige lande spilte på kommando fra ledelsen de mest forskjelligeartede roller. Nogen handlet, andre taug — deriblandt de tyske — alle forberedte målet for jødene, alle opträtte uten å ta hensyn til blodets bånd eller til fedrelandet. Det er i store trekk de gammelprøssiske Storlosjers «ikkepolitikk».

Hvorledes vil også disse losjer uten å drive politikk gjennomføre sitt mål og danne det «store felles folkeforbund»? Losjene skal dog forene og binde sammen mennesker med forskjellig religionsbekjennelse og av forskjellige politiske partier, — og dessuten alle «ikkefrimurerne». «De skal virke og arbeide for å fremme frimurerordenens meninger og utbredelse». Det må man vel kalle politikk! Sannheten er vel nærmere den at frimurnernes politikk gjennemsyrer både stat og samfund.

Storlosjene må forøvrig befatte sig med rett eiendommelige affærer. En at deres statutter lyder slik; Storlosjedagens beslutninger må med henblikk på deres særlige beskaffenhet ikke uten videre overgis de almindelige losjer.

Det må isannhet være beslutninger som går ut på å «fullkommengjøre» menneskene!

Storlosjens politikk med hensyn til å slette ut raseforskjell og nasjonale skranker mellem folkene er ialfall uniskjennelig.

Den «høiærværdige» greve til Dohna uttaler at der er ansatt særlig utdannede folk til å utsprede den fruktbargjøre frimurnes idéer — altså også de politiske. Disse folk er innviede frimurere.

Også om politikken til de gammelprøssiske Storlosjer skal vi tale så sakte. Man må bare lyse tilstrekkelig inn i krokene. Frimureriets måte å gjennomføre sine planer på blandt de profane er nu engang politikk. Enhver frimurer driver politikk enten ved å handle eller ved å sabotere.

Til den ydre enhet mellem alle losjer fra de jødiske til de gammelprøssiske Storlosjer kommer den indre gjennom lære og sedvaner. Frimureriet er fullstendig avhengig av jødedommen i sitt arbeide for å fremme det jødisk-kapitalistiske prestelige verdensherredømme gjennom å drepe folkenes rasefølelse og forvandle ungdommen til kunstige jøder. Om dette skal vi høre mere senere.

Efterskrift.

En bekreftelse fra frimurerhold.

Br. Rudolph Klien, Leipzig (Apollo) skriver i novemberheftet 27 et referat fra Store Landslosje i Sachsen, som kun holdes av Brr-frimurere, i anledning dette skrift:

. . . «dette jødiske ritual er anerkjent som gyldig og er i bruk i alle frimurerlosjer over hele verden . . . Altså må de alle, alle føle sig truffet av Ludendorfs spott. Det vil ikke vare lenge før Ludendorfs brochure blir oversatt til fremmede sprog. Ialfall til engelsk. Måtte det skje rett hurtig! Da kan det samlede frimureri over hele jorden ikke undgå å se sig i sitt eget speil».

Men frimurerne i den «profane» verden skriver anderledes. (Se efterskrift s. 15). Mitt skrift er ikke bare en spott — kritikk. Det er den bitre sannhet.

Opdragelse til kunstige jøder.¹

1. «Mythos.»

A. Kong Salomo og det gamle testamente.

I Bne-Briess-ordenens festskrift i 1902 skriver dr. Gustav Karpels:

— Grunnloven for Sveriges store Landslosje sier: Den vise kong Salomo blir nevnt som stifter og første Stormester av ordenen. Og i den nu gjeldende fundamentalkonstitusjon er bestemt at den stormesterlige verdighet skal forbli i hans slekt.

Som bekjent har guden Jehova ofte sluttet forbund med sitt folk. Således også med Salomo i Gideon (Gideon, den gamle jødiske offerstad). Han kåret ham til kongernes konge (2. Chron. 1,12). Salomo bygget derfor Herren et tempel (2. Chron. 2,1) og oppfylte dermed Mose bud.

I dette Salomos tempel lever ennå idag Jehovas ord: I skal være mig et folk av prester, et hellig folk (2. Moses 19,6). Til denne dag er Salomos tempel jødefolket et symbol ikke alene på det religiøst-politiske område men også med hensyn til det materiell-forretningsmessige.²⁾

Salomo er den jødiske nasjonale preste-konge, og templet er også i egenskap av børs og bank en nasjonal helligdom. Denne opfatning har også den tyske kapitlemester Br. Hieber der G. L.

Angående den rolle Salomos tempel spiller for frimurerne selv den dag i dag gir den tyske G. L. L.-losje grei beskjed om i sine optegnelser. Man får et levende inntrykk av at templet den gang som nu danner hjørnesteinen i frimurerordenen. Jeg holder mig til nevnte Storlosjes beretning angående dette punkt og noterer med forbauselse at de to nederste Johannesgrader intet kjenner av dette materiale. De er vel ennå ikke blitt fullkomne nok til å kunne fatte det, eller skal man tro at det tyske blod vilde reagere for sterkt?

¹⁾ «abrichtens» kaller jesuiten, frimureren, illuminaten Weishaupt undervisningsgen blandt K. K. brødrene.

²⁾ Templet gjorde i den jødiske kapitalstat samme tjeneste som børsen eller bankene hos oss. (Efras, 54, 35 2. Macc. 3, 6 10—12 og 5, 21). Også Jesus fordriver fra templet kjøpere og selgere og renser templet.

I Johannes-mester-grad blir der holdt forelesninger om dette emne. Der fortelles:

Ved templets opførelse var Salomo byggherren, kong Hiram fra Tyrus som ikke var jøde av fødsel, skaffet byggmesteren og den første frimurer «mester» Adoniram, dessforuten Hiram Abif og Chiram des Josephus foruten håndverkere og redskaper¹. (1 konge, 7. 13 14 2. Chron. 2, 12—14 og 4, 11—16.)

Adoniram var sønn av en ikke-jøde og en jødinne av tolvte stamme ved Naphthali. Frimurerne kaller ofte Adoniram for «far» og sig selv under fullstendig fornektelse av far Adoniram «enkens barn» eller «barna til enken av stammen Naphthali». Etter rabbinenes opfatning er alle barn som er født av en jødinne, ekte jøder selv om faren ikke hører til jødisk slekt. Det fremgår klart herav at jødene anser de ikke-jødiske frimurere for å være «jøder», og at de iallfall hvis det er praktisk gjennomførlig gjør dem til kunstige jøder.

Her begynner fortellingen:

Byggherren Salomo — dertil losjens stormester, men det forties — gav byggmesteren, også Adoniram, et hemmelig stikkord, nemlig «Jehova». På jødisk skrives det J. H. W. H. Navnet Jehova er meget dyrebart for jødene da de som bekjent ikke har lov til høyt å uttale sin Guds navn. Stikkordet blev strengt hemmeligholdt. Tre (merk tallet) oprørske geseller ønsket imidlertid å lære stikkordet å kjenne, ellers truet de med å drepe Adoniram. En dag satte de vakt ved templets dører mot syd, nord og øst. Adoniram var imidlertid kommet inn av døren mot vest, og da han vilde gå ut igjen gjennom syddøren blev han opholdt. Han vegret sig ved å uttale stikkordet og blev tildelt et kraftig slag. Han fant likeledes døren mot nord stengt, og da han endelig søkte den mot øst og tredje gang nektet å uttale stikkordet, blev han drept og begravet like i nærheten av templet. Hans drapsmenn blev senere fanget av Salomo og led en fryktelig død. Deres strupe blev skåret over, hjertet og innvollene revet ut og legemene delt i to. Hieber tier hensynsfullt om dette, mens G. L. von Pröbissen forteller sine medlemmer meget nøiaktig om denne begivenhet.

Efter at Salomo hadde savnet Adoniram i syv dager lot han ham eftersøke av syv mestre. Ledet av et eiendommelig lys fant de tre første mestre hans grav og la en gren av et akasietre der som merke. Så hentet de de øvrige seks mestre. Men da Adoniram kanskje allikevel hadde forrådt stikkordet før sin død, valgte de å finne et nytt stikkord og bestemte sig til å la det første ord som falt mens de gravet op liket, bli stikkordet. Da liket var gravet ut grep den ene mester Adonirams pekefinger og så da at huden

¹) Det er bemerkelsesverdig, hvordan jødene alltid får andre til å arbeide for sig.

løste sig og gled av. En annen mester grep fatt i pekefingeren med samme sørgelige resultat. Da grep endelig den tredje mester hele hånden og se, kjøttet løsnet fra benene. Liket kunde ikke røres uten å beskadiges, og mesteren sa: Menah Belah eller Mac Benac. Det betyr: kjøttet løser sig fra knokkene, legemet er gått i forråtnelse. Dette blev nu det nye stikkord. Mestrene stillet sig i en ring og hvisket det til hverandre. Det gamle stikkord «Jehova» blev herefter aldri brukt.

Salomo holdt en storartet begravelse for sin første byggmester og lot hans kiste få plass i templet. På kisten var anbragt en firekantet sølvplate hvorpå var innrisset det første stikkord «Jehova».

I Andreas-lærlinge-losje blir der ennu tilføiet nogen enkeltheter om Adonirams begravelse. Der fortelles at da de ni mestre hadde funnet liket befalte Salomo nye 18 mestre å være dem behjelpelig med å flytte det. Da overflytningen skulde foregå midt om natten blev alle mestrene forsynt med lys. I templet overvar Salomo usett begravelsen og gav de 27 mestre som en særlig gunstbevisning tillatelse til å besøke ham uanmeldt. De fikk dessuten hver sin trekantede sølvplate med et inngravert dødningshode som bevis på deres uskyld i anledning Adonirams død, og han forærte dem hver en liten sølvklokke så de kunde melde ham (Salomo) sitt komme ved hjelp av klokken.

For Andreas-medbroder-losjen lyder historien videre:

Senere besluttet Salomo å bevise de første ni mestre som efter Adonirams død hadde vist sig særlig trofaste, en ekstra gunstbevisning. Han lot dem få lov å berøre sin krone, gav dem et spesielt stikkord og meddelte dem en del av sine byggeplaner. Han betrodde dem å våke over templet, gav dem en lykt som skulde vise vei i mørket, og en dolk i et sort skulderbånd, hvormed de skulde forsvare templet mot mulige fiender. De skulde også om mulig søke å hevne Adonirams død og forsvare hans enke og barn.

For Andreas-mester-grad losjen fortelles om Nebukadnezars ødeleggelse av templet og om jødernes landflyktighet og ophold i babylonisk fangenskap sammen med deres konge Zedikia.

Efter jødernes tilbakekomst under Zerubbabels og Nehemias førerskap — fornyerne av den jødiske pakt med Jehova — blir templet kalt «Efras tempel» og igjen oppbygget på det gamle tempels hjørnestein som blev funnet uskadt. «Murskjeen i den ene hånd og sverdet i den annen» (Nehem. 2, 15—18).

Efter at templet flere ganger hadde vært utsatt for ødeleggelse blev det atter oppbygget av 12 arkitekter. Man antar at det er de tolv jødiske stammer som derved blev representert. Også denne gang fant man den gamle sten hvis historie var blitt opbevart gjennom tidene.

De søkte etter Adonirams grav og fant den. La to bjelker i kors under stenen som dekket graven og hevet den. Under stenen fant man til sin store glede kisten. De laget nu ved hjelp av de to bjelker en heisekran i form av en galge og fikk ved store anstrengelser kisten heist op. I kisten fant de hovednøkkelen til templet, forskjellige optegnelser og klenodier og en byggeplan for templet utarbeidet av Adoniram. Den gamle trekantede sølvplate lå fremdeles på lokket, og denne tok arkitektene med sig.

Således lyder den åndrike fortelling om Adoniram ifølge den tyske G. L. L.-losje, og slik blir den fortalt for de fem grader — hvis de da i det hele tatt får lov å høre den. Fortellingen går forresten enn videre, men fører ut over den ramme jeg har satt for dette skrift, og derfor får dette være nok. Forståelsen av frimureriets vesen må jeg allikevel forsøke å belyse ganske kort.

«Efter fullendelsen av den niende bue i det hemmelighetsfulle hvelv som lå under «det aller helligste», og hvor kong Hiram av Tyrus sammen med Adoniram ydet sin bistand, og med «utvalgte hjelpere», nedla de tre stormestre — Salomo, Hiram og Adoniram — en kopi av paktens ark, mannakrukken, Arons stav og lovboken. Alt sammen for det jødiske folk såre viktige og hellige ting. Dette skjedde til beste for lauet i sin almindelighet og den jødiske rase i særdeleshet. Hvis nemlig templet blev ødelagt og folket ført i fangenskap, vilde det dog ved sin tilbakekomst og ved gjenopbygningen av templet muligens finne igjen disse store hellige skatter». Salomo var en klarsynt mann!

Fortellingen går videre og beretter at også andre ting enn det gamle mesterord «Jehova» skulde være funnet. Odd-Fellow-ordenen har funnet igjen disse ting i sine nederste grader og lar dem spille en fremtredende rolle i sitt ritual.

Videre viser Salomo sig å være en stor hersker, fyrsters og kongers betvinger. «Han ønsker at alle nasjoner skal leve i fred og alle konger komme til innvielsen av hans tempel». Han sperrer kongene og fyrstene inne på vann og brød til de er enige og viser sig villige til å overvære innvielsen i Ny-Jerusalem. Skal bety Jerusalem.

Også under Zerubbabel foregikk templets opbygning. Det heter om dette:

«Zerubbabel, en fyrste av huset Juda, foretok en reise fra Babylon av — patriotiske!! — grunner. Av iver for den jødiske religion — ! — reiste han til Persien og fremstillet sig for kong Darius for å redde sitt fedrelands (!) sak. Zerubbabel viste så stor klokskap i sin fremtreden at kong Darius tillot ham å bygge templet op påny. På samme tid gav han ham de samme kostbare fat tilbake som Nebukadnezar hadde ført med sig.»

Darius var en lettoende arier, som så mange den dag i dag,

og en konge som også vi kjenner fra historien. I likhet med kong Hiram (understøttet og hjalp han jødene og lot sig misbruke av dem. Ja, han opprettet til og med «til minne om Zerubbabel og hans vennskap ordenen «til det røde kors». Det røde kors er derfor for jødene blitt det tegn som samler og forbinder dem med de øvrige folk. Vi kjenner «brødrene av det røde kors» i Tyskland, nemlig G. L. L.-losjens medlemmer. Dette kun som en sidebemerkning.

Vi slutter hermed gjengivelsen av fortellingen om Salomo og Adoniram, Zerubbabel og Nehemia og vil videre se ved stempelingen av de kunstige jøder hvor inngripende stor rolle både klokken og lyset, likkisten og svøpet til Adoniram spiller. Også templet vil vi finne igjen i alle enkeltheter: triumfsøylene i forhallen, Jakin og Boas, det helligste og aller helligste, kronen og Aronstaven, alteret og lysene. Videre også byggematerialene som tegnebrettet, vinkelmålet og sirkelen, loddelinen, murskjeen og hammeren — nu forvandlet til dolk og stridsøkse —, byggekran i form av galge, vekten, byggestene og mange andre materialer. I Odd-Fellow losjen optrer selvste høyeste presten i egen høie person.

Men det er ikke nok med dette. Frimureriet må nok sluke ennu mere jødedom. Man må vel si at det tar i bruk og liver op igjen hele det gamle testamente med en utrolig grundighet.

Der har vi Noah — menneskehetens stamfar etter Adam! — Med ham sluttet jødernes gud sin første pakt og beseglet den med regnbuen (1. Moses 9). Og denne finner vi igjen ved frimurerens stimpling og innførelse i de høiere grader. Noah skal vi gå nøiere inn på når vi kommer så langt som til «Talmud». Her får man nøie sig med den kjensgjerning at frimurerne kaller Noahs sønner for Noachiden.

Naturligvis må heller ikke de tre «patriarker» mangle: Jehova, i dette tilfelle efter bibelteksten El Schaddai — djevelen — sluttet også for sikkerhets skyld forbund med Abram, derefter kalt Abraham, og lovet ham en sønn (1. Moses 17) med hans fribårne gemalinne Sarah. Denne gutten fikk navnet Isak og var den første som blev omskåret! Abraham spiller en stor rolle særlig i Odd-Fellow losjens nederste grader, hvor han betraktes som en «elskverdig gjestevenn» og forkynder av menneskekjærligheten, ja, han driver det endog så vidt som til å koble sin ovenfor nevnte hustru — for anledningen kalt søster — sammen med en Pharao. Selvfølgelig for god betaling.

Efter den «fribårne» Isaks forbillede tillates bare «fribårne» menn optagelse i frimurerordenen. En undtagelse danner Odd-Fellow losjen, hvor som allerede nevnt også arbeidere og kvinner slippes inn. Disse er efter frimurerens anskuelse ikke «fribårne».

Den tredje Patriark gir frimurerne den himmelstige som skal hjelpe dem op i det himmelske telt. Men i virkeligheten har himmelstigen en ganske annen mening. Stående på dets øverste trin lovet engang Jehova verdensherredømmet til den tredje av patriarkene Jacob (1. Moses 28, 12—15). Jeg ber nu i anledning dette inntrengende enhver tysker lese bibelen, både det nye og det gamle testamente, for at han skal vite hvad der står og hvad der er blitt lært ham. Enhver fri tysker likesåvel som enhver bunden frimurer bør merke sig dette skriftsted som lyder slik: «Og ditt avkom skal bli tallrikt som støvet på jorden» — støvet som legger sig på alt og trenger sig inn overalt, men som også kan rystes av — «og du skal bli utbredt over hele jorden, og gjennom din slekt skal alle jordens slekter velsignes» . . . «og se, jeg er med dig og vil beskytte dig hvor du går hen og vil føre dig tilbake til dette land».

Så har vi Moses. Hans betydning for frimurerne består deri at han mottok Jehovas befalinger på Sinai. De er nedtegnet i bibelen som derved er blitt en urkilde for frimurerne, men de er også optatt i Talmud (se s. 34). Moses har videre forestått tempelbygningen i Kanaan og gitt nøie anvisninger for forferdigelsen av det prestelige kongedømmes krone, hvorpå navnet Jehova ofte er anbragt. Det kan man se den dag i dag. (2. Moses 39, 30.)

Moses svinger også staven under navn av «Arons stav» eller «grønne gren» som tegn på det prestelige verdensherredømme. (2. Moses 4, 4. Moses 17. Ebr. 9, 4.) Vi skal straks høre mer om dette. Den jødiske Bne. Briess-orden gjør derfor Moses til «Ordenskonge». I de nederste grader av Odd-Fellow ordenen er han den toneangivende, men av hensyn til ikke-jødiske brødre blir denne kjensgjerning tilhyllet og gitt navn av nytestamentarisk lære og kirkeskikk.

I Odd-Fellow ordenen, som annetsteds, spiller også de to brødre David og Jonathan en stor rolle. De må sies å være gode forretningsfolk på andres bekostning og hjelper gjensidig hverandre.

I Rebekkagraden har man de forskjellige jødninner (s. 16) som Rebekka, Isaks hustru, Debora som befriet Israel fra kanaanitenes herredømme (Richt 4, 5), Ester, den bekjente Ariermorderske (Esters bok) og Ruth, Davids stammor, som dessforuten gjorde et meget godt parti (Ruths bok).

I den jødiske lære trer bestandig ved siden av bibelen — det gamle testamente — Talmud og Kabbala støttende til. Uten tvil representerer Talmud og Kabbala i og for sig ganske forskjellige ting for jødefolket, men de flyter dog allikevel gjennom frimureriet broderlig sammen. Først ved hjelp av alle tre kan jødedommen fullkomment forståes og frem for alt dets verste misfoster frimureriet. Dessverre blir jeg nødt til på grunn av plasshensyn å innskrenke min beskrivelse av frimureriets intime forbindelse med Talmud og Kabbala.

B. *Talmud.*

Talmud er den dag i dag den toneangivende jødiske lære og lovbok. Her avsløres jødernes hat og forakt overfor andre folkeslag og deres bestemte vilje til å tvinge andre nasjoner under deres herredømme. Det er klart at Talmud har øvet en mektig innflydelse på frimureriet, dets mål og arbeidsmetode.

Talmud forkynner Noahs og noachidenes verdensrike. Alle-rede frimurerens eldste skrifter omtaler Noah og hans bud, og om frimurerne som Noahs sønner, der må følge budene slik som Talmud foreskriver. Disse bud skal danne det «sedelig-religiøse» grunnlag for menneskeheten, da de andre konfesjoner (den jødiske, den kristne og muhamedanske, andre skal der som bekjent ikke gis) først blev utviklet og kjent gjennom Moses, Kristus og Muhamed. Men nu må man legge merke til at det første bud i *Præcepta Noachica* lyder: lydighet overfor Jehova og den jødiske øvrighet.

Maimonides «ørnens synagoge» uttaler om dette bud i *Hilchoth Melachim O. VIII 4.*: Således har også Moses vår lærer etter sin guddommelige overlevering befalt oss at alle mennesker skal tvinges til å anta de bud som blev gitt Noahs sønner, og hvis de nekter å anta dem, skal de myrdes.

Nu ja, om ytre vold kan man ikke tale i Tyskland, men vel om sjelemord og om å lage menneskene om til kunstige jøder.

Det er ene og alene jødisk taktikk når man for tiden i frimureriets nederste grader lar Noah tre en smule tilbake til fordel for Salomo. Man mener først å opprette det kapitalistisk-prestelige verdensmonarki og som annet skritt å tvinge folkene under Jehovas bud — eller Noahs. Det kommer ut på ett. Den farverike regnbue som i Andreas-mester-graden skinner over Davidsstjernen, er symbol på at Salomos rike står over Noahs.

På forskjellige steder i Talmud, således i boken *Pirke des Rabbi Elieser*, i *Jalkut Schimoni*, og endelig i den lille bok *Medrasch Vajoscha* finner vi en beskrivelse av en stav som Noah skal ha fått av sin far Enoch, og som oprinnelig skal stamme fra Adam. Denne stav gav først fader Noah til sin sønn Sem, hvorfra jødene stammer. Vi tyske og de andre folk med oss er nødt til å nøie oss med de amnestuehistorier angående vår herkomst som går ut på at vi nedstammer fra Kam og Jahvet, og den kjære fader Noah forurettet oss storligen da han uten grunn lovet etterkommerne av sin sønn Sem herredømmet over jorden.

Nu begav det sig at denne berømte stav vandret fra de tre patriarker til Josef og videre til Egypten og endelig til egypteren Jetros. Denne gav sin datter Zipporah til Moses, og med henne fulgte som brudegave staven. Jetros hadde plantet staven i sin have, og den bar ved overleveringen røde og hvite blomster. Dess-

uten stod der forskjellige innskrifter på den som det jødiske gudsnavn (ikke Jehova, det brukes mest av de kristne, men kabbalistisk Schemhamphorasch) og de syv plager som Gud påla egyptene efter at disse hadde latt sig utplyndre av jødene. Med denne stav førte Moses jødene ut av Egypten, gjennom det Røde hav og ørkenen. Staven blev et symbol på det jødiske presteskaps makt og nøie knyttet til enhver jødisk overlevering. Den jødiske Messias skal nu med denne stav slå de sytti folkeslag som bebod jorden og legge dem under det en og syttiende, nemlig jødene.

Denne stav, «den grønne gren», Judas scepter, er av akasietreet og er i fortellingen om Adoniram antydnet ganske vakt, men den ligger gjemt under det hellige hvelv i «det aller helligste» og er symbolet på det jødiske presteskaps jordiske makt. I den tyske G. L. L. Andreas-grad kjenner man den godt, og enhver Johannesmester kjenner dens betydning og sier: «Tornekvisten av Akasietreet kjenner jeg vel.» I frimurerske urskrifter betegnes staven som «livstree med hvite og røde blomster» der er et sinnbillede på «sannhetens tilbakekomst». Vi «profane» tyske kjenner den «sannhet» som Judas forkynner.

«Frimureriets sanne hemmelighet» består i «sannheten om denne grønne kvist, palme¹ eller akasiegrenen. Man kan lese om dette i G. L. L.'s akter i Tyskland.

C. Kabbala.

Denne bok er fylt av forvirret jødisk «filosofi», av mørk magie og overtro. Der er fullt op av amuletter, magiske tegn, astrologi, sjelevandring, besvergelsesformularer og fremfor alt «Gematria» foruten meget annet. Man må studere Kabbala for å kunne bedømme og verdsette en jøde. Efter studiet av denne bok virker han ikke særlig farlig.

«Gematria» inneholder en overtroisk bokstav- og tallmystikk, som gir hver hebraisk bokstav en bestemt tallverdi. Ifølge denne bok betegner ordet «verdenskrig» det jødiske årstall for 1914. De to første bokstaver i det hebraisk skrevne navn Jehova har en kabbalistisk verdi av femten. Da Gematria arbeider med tverrsummen er det tillatt for de «ryggesløse» å danne sig sine egne meninger om frimurermordet i Serajewo, tverrsummen av 1914 til 15, grev Berthold av Serbiens jesuittiske note som hitførte krigen, og likeledes om rikskanslerens ord om vår «urett» mot Belgien. Om dette og meget annet oppgjøres meninger og slutes dommer på grunnlag av jødisk overtro og frimurernes virke. Selvfølgelig vil dette bli avvist av «oplyste» jøder og frem for alt av deres tyske venner.

¹ Nu forstår vi også den hån der ligger i fremstillingen av «fredsengelen med palmegrenen».

Jeg opplyser om dette for å oppmuntre de tyske menn og kvinner til å lese og studere Kabbala. De bør lære sine fiender grundig å kjenne. Nu vil jeg gå over til å fortelle hvor meget frimurerordenen har måttet opta i sig for å bli et slagkraftig jødisk verktøj. Nogen få eksempler skal illustrere dette.

«Salomos segl» er det samme som frimurerens «taushetens Salomosegl». Dette segl har form av en likelinjet trekantet murskje med et rettvinklet grep — eller det kan være formet som en dolk — «den forvandlede murskje». Denne gjenstand blir trykket mot den ansøkende disipels tunge og omtales i den kabbalistiske besvergelsesformular slik: «Jeg besverger dig ved Salomos segl, som Salomo la på Jeremias' (!) tunge». Ve den frimurer som ikke akter dette segl, som er et av de helligste tegn i Kabbala. Trekanten betegner Jehovas skapende kraft. På seglet skal Salomo ha skrevet Jehovas navn på dets oprinnelige måte, men nu er denne skrift utvisket og gått tapt.

Den sekskantede Davidsstjerne er for jødene symbol på skapelsen som foregikk i seks dager. Det trekantede Salomosegl er også en jødisk amulett som sies å bringe lykke. Det er rimelig at den overtroiske jøde må ha sig en slik amulett som hjelper ham til å vinne den verdensmakt han tørster efter. Måtte han ikke bli skuffet!

I alle løsjer og alle grader finner vi Davidsstjernen. I de nederste grader i Johannes-læringslosje i G. L. L. finner vi den femkantede sovjetstjerne istedenfor Davidsstjernen. Sovjetstjernen er likeledes et kabbalistisk tegn. Den utkaster et lys som stråler imot jødene fra inngangen til «det aller helligste», idet høiestepresten skrider gjennom forhenget fra det «aller helligste» til det «helligste». Sovjetstjernen viser jødene inngangen til verdensherredømmet. Nu tenker jeg at man også forstår de russiske foreteelser bedre.

Gematria dukker som et «G» op i Davidsstjernen under en stimpling. Dette «G» får i frimurerens lærebøker en ganske merkverdig forklaring. Det blir f. eks. kalt «Geometri eller Matematikk». I virkeligheten erstatter dette «G» bokstavet «J», begynnelsesbokstavet til ordet Jehova.

Denne Gematria skal være grunnleggende for den overtroiske ekte jøde såvel som for den kunstige.

«Jeg vil betrakte menneskenes handlinger som om det dreiet sig om linjer, flater eller legemer» (Spinoza). De høitstående frimurere Marbach og Hieber uttaler sig på samme måte i sine skrifter. Jeg håper at den tyske leser allerede nu har hørt nok om den jødiske «visdom» til å kalle den ved sitt rette navn.

Marbach skriver: «Er det ikke forunderlig, min bror, at geometrien som tilsynelatende er fjernet langt fra all moral, allikevel åpenbarer oss den dybeste etiske sannhet.»

Hieher sier: «Likesom frimurerens symbolikk er behersket av geometrien, så finnes der også i vår åndelige oppbygning en geometri foreskrevet av de arkitektoniske lover.»

Således kjenner den kunstige jøde godt til «rettvinklede skritt», «rettvinklet fotstilling», «rettvinklet levemåte» og lignende. Den rette vinkel er retningsgivende for et menneskes handlinger og for å måle alt levende med en mekanisk gjenstand er vinkelmålet Jehovas mål på rettferdighet.

Tallene i Adonirams fortelling: $3,3^2 = 9,3^2 = 27$ har streng kabbalistisk sammenheng.

Således er «3» som allerede nevnt tegnet på Jehovas skapermakt. I den kabbalistiske verdensskapelse gis der som vi senere skal høre tre rekker.

«9» danner grunnlaget for det magiske kvadrat, som er inndelt i 9 felter ($3 \text{ ganger } 3 = 9$). Tallene er slik ordnet at gjennomsnittssummen alltid blir femten. Under skapelsen er tallet 9 sammenbundet med Jehovas egenskaper. Kabbalistene anser kvadratet for å være fullkomment og et sinnbillede på den fullkomne verden. Et rektangel er billede på det ufullkomne.

«27» er det kubiske tall tre. Kubus er den fullendte figur, en fullkommen og rettferdig jødes uttrykte billede. I denne Kubus' ånd skal frimurerne vandre. «Frimureriet er den kongelige kunst der gjennom tegn, vesen og ord skal danne det fra naturens hånd rå menneskemateriale om til en fullkommen Kubus, til et billede på guddommen.» Således er Kubus Jehovas uttrykte billede og et tegn på den fullendt skapte jord i hvis midte den kabbalistiske skaper Jehova troner. Kubus blir på denne måte et tegn på det jødiske verdensherredømme.¹

På teppene eller arbeidertavlene i losjene finner vi Kubus' gjengitt i de forskjellige betydninger. I Andreas-mester-graden ser vi den hvite marmorkubus med bokstavet «y» som er symbol på det jødiske gudsbarn. Over dette stråler den gygne trekant med Jehovas navn i rødt. Dette skal forestille den intime forbindelse mellom Jehova, jøden og den fullkomne jødiske verden og videre være et tegn på hvorledes jødene gjennemtrenge alt og alle på samme måte som Jehova gjorde med Noah, Jakob, Moses og Salomo.

Kabbala oppfatter videre den jødiske verdensskapelse i form av ti konsentrerte kretser. Dette har jeg nevnt før. I den første der også av kabbalistene blir fremstillet som et punkt, hviler Jehova. Cirkelen der slås om dette punkt og den niende krets (tre

¹) Den dobbelte Kubus finner vi i Münchens gater knusende den gamle bærs stålhelmer, på det sted hvor den 9. november store blodsutgyddelser fant sted.

²) Over tårnets hovedinngang på Tannenbergs minnesmerket finnes inngravert ti sverd plassert etter den 10. Seperiets anvisning.

for den tredje rekke i den kabbalistiske verdensskapelse) er et hellig tegn for frimurerne.

Et annet kabbalistisk bilde på skapelsen er et tre, hvis øverste del ender i en krone. Dette er frimurerordenens helligste symbol. Mesteren som står i spissen for losjen, symboliserer denne kronens hellige makt.

De høieste sedelige ytringer i det kabbalistiske gudsbegrep utgår fra ordet «fornuft». Ved den blodige frimurerrevolusjon i Frankrike i slutten av det attende århundre blev «Fornuften» gudinne båret gjennom gatene, og i hennes navn blev der utgytt edelt nordisk blod. Akkurat som i våre dager i Russland. Den jødiske «fornuft» påbyr rasekampen. I blandt losjenes mestre finner vi idag ivrige representanter både for den teoretiske «fornuft» og for den praktiske samvittighets «fornuft».

Rent figurlig blir endelig verdensbilledet symbolisert ved et enkelt menneske, den såkalte Adam Kadmon, urmennesket, Østens menneske — også kalt Førløseren. Uvilkårlig tenker den profane, når han ser dette bilde, på den ventede Messias eller kong Salomo. Eller på den kronede «taushetens» figur i Andreas-lærling-medbroder losjen som ennå ikke ønsker at nogen skal tale om den, og som holder septeret i sin venstre hånd.

Dog — jeg vil ikke lenger opholde leseren med Kabbala. Jeg vil heller ikke selv lenger fylle mig med dens forvirrede tanker, det ligger nu ikke engang for en tysker. Leseren må tro mig når jeg sier at frimureriets tre store lys Visdom, Skjønnhet og Styrke har sitt utspring fra hint verdenstres symbolikk. Likesom Salomo der i sig innbefatter Hiram's visdom, Adoniram's skjønnhet og styrke.

D. *Det nye testamente.*

Den såkalte «kristne», «humanitære» tyske frimurerorden bygger ikke sin «kristne» mystikk på Jesus av Nazareth, Paulus og Petrus, men helt ytre sett på Johannesevangeliet. Nærmere bestemt på dettes første kapitel. Ved G. L. L. losjens embedshandlinger ligger bibelen opslått på dette kapitel. Mens man i, eks. i en annen losje Johannes-mesterlosjen G. L. «zur Freundschaft» går mer åpenlyst til verks og slår bibelen op på 7. kapitel i 1. Kongenes bok, der handler om opførelsen av Salomos tempel. Det er jo adskillig tydeligere!

Det første vers i Johannesevangeliet lyder:

«I begynnelsen var ordet, og ordet var hos Gud og ordet var Gud . . . og alle ting er gjort gjennom dette . . .»

Dette er i den fullstendigste overensstemmelse med den kabbalistiske opfatning at Logos, Jehova, var til stede før verdens skapelse og gjennom sitt ord der blev til gjerning, skapte jorden.

Men disse ord av evangelisten Johannes har virkelig ikke noget å gjøre med Jesus av Nazareths lære. Forbindelsen mellom ham og hans person og frimureriet er i det hele tatt meget løs.

«Kristelige» losjer kaller ham sin «øverste mester» og fremstiller ham som det fullkomne menneske der ligner Gud og gir ham plass i sine myter likesom Adam Kadmon, og som vi senere skal se i likhet med døperen Johannes. Frimurerne hevder også at Jesus tilhørte Esseernes jødiske slekt og selv var frimurer. Innlemmelsen av Jesu person i frimurerordenen synes å være gjort efterhånden og med den tvingende bakgrunn å gjøre frimurerordenen mer tiltrekkende for de kristne.

At man slår op Johannesevangeliets første kapitel har også en annen grunn. Det handler også om Johannes den døpers disippel, der senere blev Jesu disippel. Begge spiller en betydningsfull rolle i frimurerordenen, fremfor alt Johannes den døper. Evangelisten Johannes er skjøvet inn likesom Jesus av Nazareth. Evangelisten og døperen Johannes blir fremstillet som en og samme person, og begges fødselsdag feires på en og samme dag, mens i virkeligheten Johannes den døpers fødselsdag er på den 24. juni og evangelistens den 27. desember. Således er det kristne gudsbegrep med hensikt knyttet sammen med det kabbalistiske, og således blir den ortodokse jøde av presteslekt priset og æret sammen med evangelisten Johannes, den kristne jøde, og videre sammenbundet med Jesus gjennom jøden og apostelen Andreas. Der blir på den basis ikke vanskelig å finne formidling mellom jødedom og kristendom.

Johannes den døper er dessforuten formidler mellom det «gamle» og det «nye» forbund «Morgenstjernen». Han er også efter kabbalistisk opfatning gjennom den 9. verdenskrets, som Jehova bygget for sig og ham, en «tredobbelt byggmester» for hele verden og således en fullkommen Adam Kadmon.

Katekismen for frimurerlærlingene opkaster det i og for sig angripelige spørsmål:

«Hvorfor vies både Johannes den døper og Johannes evangelisten til våre losjer?»

Svar: «Fra templets opførelse til det babylonske fangenskap blev frimurerordenen viet kong Salomo. Derefter inntil Messias' komme blev den viet Zerubbabel.

Zerubbabel og derfra og til templets ødeleggelse til Johannes den døper. På grunn av alle de mord og mørke ugjerninger som heftet ved denne tid, kom frimurerordenen i sterkt forfall. En hel del losjer gikk inn, og bare nogen få formådde å bevare et så stort medlemstall at de lovmessig kunde optre som losjer. På et losjemøte som medlemmene holdt i byen Benjamin, uttaltes der at hovedårsaken til at frimureriet gikk tilbake var mangelen

på en stormester. — På denne måte blev nødvendigheten av denne størrelse bevist, som det heter — «for å beskytte ordenen».

De sendte da 7 av sine utmerkede medlemmer til den hellige Johannes, som den gang var biskop i Efesus, med anmodning om å overtta dette embede. Han svarte at han vel var villig til dette, tross han var tilårs, men han hadde jo allerede fra sin ungdom av vært innviet i ordenen. Således fullførte han gjennom sine kunnskaper hvad døperen i sin iver hadde begynt. Etter dette er losjene viet så vel døperen som evangelisten.»

Andreas' tilslutning til losjen forklarer Hieber på denne måte:

«Likesom Andreaslosjen danner det nødvendige bindeledd mellom Johanneslosjen og Kapitlet, således er Andreas hin disippel av Johannes den døper som først fulgte efter den øverste mester, besøkte ham i hans herberge og ledet sin bror Petrus til ham.»

Efter denne Andreas er den fjerde og femte losje i G. L. L. Ifølge en legende er Andreas blitt korsfestet på et kors med skrå stilling. Vi kommer tilbake til det når vi skal behandle stempelingen. Det skrå kors skal efter gamle overleveringer være et symbol på den kabbalistiske Jehovas virkemåte og videre altså på hele frimurerordenens opbygning!¹⁾

Når man undtar de rent ytre virkemidler er frimureriet i grunnen fiendtlig sinnet overfor protestantismen — til tross for at mange protestantiske geistlige er frimurere. Selv bibelen er for dem bare et symbol og ikke nogen lærebok i kristenandel. Det heter:

«Bibelen skal være et sinnbillede på fromhet, ikke fromheten selv . . . Man kunde også ha valgt et annet symbol. Muhamedanene har koranen og isralitene det gamle testamente, men fordi bibelen bare er et symbol kan også muhamedanere og israliter se op til den som til en frimurerisk helligdom.»

Denne helligdom blir på ekte kabbalistisk måte sidestillet med sirkelen og vinkelen. Det heter: Bibelen danner og former vår tro, vinkelen våre handlinger og sirkelen bestemmer vårt forhold til menneskene.

Det klinger da sandelig mer kabbalistisk enn kristelig.

Jesu lære blir av frimurerne betegnet som «religiøs sedelære». «Dette moment finnes både i Judaismen og i Hebræismen, men finner først sin fullendelse i kristendommen, idet det nasjonale standpunkt (!) fullstendig er forlatt. Deri består også sammenhengen mellom kristendom og frimureri.»

Klart og målbevisst arbeider jøden på å innføre sin «religiøse sedelære» på jorden. Og veien går gjennom kristendommen og muhamedismen. Dette bekrefte især ved den måte Odd-Fellow

¹⁾ Under skandalprosessen i Nürnberg kom det for dagen at jødiske slyngler «korsfestet» unge tyske piker med dette som bakgrunn.

ordenen innretter sig på. Her kan man finne både Moses, Abraham, kapellaner, Storkapellaner og høiestepresten i leviderdrakt. Der blir der bedt «Fadervår» og lyst kirkelig velsignelse. Og Odd-Fellow broderen får vite at hans orden er hellig som kirken. Man bør merke sig hvor mange geistlige av begge konfesjoner der optrær som er døpte jøder. Man kan gyse når man ser ned i den avgrunn hvorpå det tyske folk idag står.

Heller ikke de tyske, gammelprøssiske Storlosjer kan innta et annet standpunkt enn det verdensforbundet foreskriver, selv om den store mengde frimurere blir anderledes oplært. De gammelprøssiske Storlosjer avviser skarpt all dogmatikk og føler sig i sterk motsetning til den. Br. Hieber skriver: Vi har ikke lov å tenke på de kirkelige dogmer. Idet vi skyver til side alt hvad kirken lærer om dette, har vi lov å gå ut fra som vår overbevisning at hvis ikke Kristus hadde beseglet sitt verk med sitt blod, vilde hele hans liv og virke vært forgyves, mens han nu lever videre i årtusener.

Til denne uttalelse knytter han en utredning av det guddommelige og menneskelige forening, som erindrer meget om Kubus og alle dens tegn angående det jødiske gudsbarn og Jehova.

Håndboken i den tyske G. L. L. losje sier ennu tydeligere:

«For en frimurer gjelder det av hele sin sjel å elske det høyeste vesen, som vi med ett ord kaller den allmektige og som hersker over den hele verden, den tre ganger store byggmester.»

Hvor nær ligger det ikke i denne forbindelse å tenke på Kabala med de tre verdensriker. Også i G. N. M. L. z. d. drei Weltkugeln blir Gud æret som den store byggmester, og når G. L. L. losjen med stor patos trekker frem sinnbilledene på evangelistene, nemlig mennesket, løven, oxen og ørnen, dreier det sig i virkeligheten like meget om fanebilledene om Tabernaklet som betegner de tre jødiske stammers fire grupper.

Den förlengst avdøde videnskapsmann og Stormester for den gammelprøssiske losje G. L. zur Freundschaft — en god venn av keiser Friedrich den III — dr. Settegast, gir en utredning om de gammelprøssiske Storlosjers kirkelige standpunkt i «Samlede frimurerskrifter for frimurere og ikke-frimurere», Berlin Unger 1904:

«Det kristelige prinsipp er for frimurerne uforståelig, forøvrig häner det kristendommens sanne idé å samle alt i et verdensforbund slik som frimurerne ønsker det.»

Selv om dr. Settegast senere — under påtrykk fra losjene — har måttet forandre sin uttalelse så har han dog engang uttalt den — og med rette!

Den «profane» mener altså at kristendommen brukes som løkkemat av frimurerne og selv det bare så langt som den står i samklang med jødisk-mosaisk og kabbalistisk opfatning. Man for-

bereder sig også allerede på at likesom Paulus (protestantismen) kom efter Peter (katolisismen) vil der nu komme en tid preget av Johannes. Katolisismen optar også jøder som holder fast ved Thora. Således blir den «store og almindelige byggmesters» tidsalder forberedt, «all verdens byggmester» eller «den tre ganger store verdensaltets byggmester».

Og i samklang med denne ånd talte broder Stresemann¹ stort og glad på folkeforbundsmøtet² i Genf!

Tiden stiller sig sympatisk til det kabbalistiske Jehovabillede og likeoverfor Noahs lov, som streber efter å gjøre både folkene og det enkelte menneske til jøder.

Frimurerordenens «myte» har et forskjelligartet innhold. Her er samlet og gjort til en enhet det jødisk ortodokse, det jødisk nasjonale, og det jødisk «moralske». Desuten er det helt likegyldig fra hvilken kilde jødene har hentet innholdet, og om de har fordøyet det eller ikke. Denne jødiske enhet virker med sluttet kraft på de i frimurerordenen inntrodte tyskere, der som oftest har forbundet noget ganske annet med frimurerveesenet. De finner ingen motvekt mot denne innflydelse. Deres individualitet, deres tyske karakter og fedrelandsfølelse blir helt røvet fra dem. Sjel og tanker er lagt i hånd.

Således overvinner og beseirer den tyranniske jødenvilje de lettroende og uklare arier. Den jødiske vilje som er legemliggjort i Jehova, vil gå seierrik ut av kampen, det ser man på tilstanden i de romanske land.

2. Moral.

Frimurerordenens grunnlag, mytene, og som vi snart skal se, stemplingen, danner den jødiske «moral», som frimurerne prøver å pådutte andre mennesker, enkeltindivider og folkeslag for å gjøre dem til jøder og berøve dem deres oprinnelige stolthet og æresfølelse.

Den grove løgn om en foredling av menneskene gjennom frimureriet trenger sig inn på en med uhyggelig kraft, når man leser deres skrifter. Jeg tenker her særlig på k.a. 7, 8 og 10.

Forfatterne av disse skrifter blev på ekte broderlig frimurervis utsatt for den verste forfølgelse og måtte tre ut av de regjerende frimureres rekke. Det er et rystende billede på tysk kultur og rettshistorie, men også et klart bevis på hvor omhyggelige og engstelige frimurerne er for at deres indre anliggender skal komme

¹) Stresemann blev frimurer kort før han blev rikskansler. Forkyndelsen av den kabbalistiske Gud utgår fra G. N. M. L. z. d. drei Weltkugeln, hvis Stormester er den evangeliske prest Habicht.

²) Genf er for frimurerne et særdeles innviet sted. Vi kjenner «Genferkorset», som består av fem røde «fulkomne» kvadrater.

frem i dagslyset. De ytre kjennsgjerninger tilhører historien — jeg har antydnet dem. Her gjelder det å avsløre ordenens innerste indre.

Den så plutselig avdøde frimurer Gotthold Ephraim Lessing fant nok så snart en god del «muggent» i det tyske frimureri.

K. Chr. Fr. Krause viser oss klart og gripende hvorledes en ideologisk innstillet tysker, som har suget frimurergiften i sig, ender i dyp skuffelse. Han kunde ikke begripe hvorfor ikke frimureriet kunde virkeliggjøre sitt program å foredle menneskene eller samle dem i et felles menneskeslekstens forbund. Og han hadde dog sett temmelig dypt i tingene.

Han skriver om «hemmelighetsmanien», om «list» og «bedrag» som har sneket sig inn i frimurerordenen, og «som forderver og nedverdiger menneskene». Frimurerordenens ledelse har alltid bihensikter med sine medlemmer.

Helt nedsettende for ordenen er følgende ytring:

«Historien lærer oss at frimurerordenen, «instituttet», i dette tilfelle, forlengst er død og utslukket» — der hersker stadig den samme jødeånd — «og denne orden vil fortsette å plage menneskene i århundreder, ja i årtusener».

Mer nedsettende kan ikke engang en profan uttale sig om frimurerveesenet. Men en profan forundrer sig ikke over at denne edle, idealistiske tysker, krenket av frimurerordenens vesen, ikke ser sammenhengen skjønt han uttaler sig bittert nok om, hvordan frimureriet blir misbrukt av politikken, og at «to fryktelige, drepende sykdommer har sneket sig inn i ordenen, som dreper alt godt i menneskene». Ja, sandelig er det frimurerordenens vesen — «nemlig hemmelighetssyke (mysteriomani og mysteriokrysi) og blind lydighet». Herved blir «ordenens dør lukket op for løgn og bedrag, stolthet og herskesyke . . . vinnesyke og egoistiske tilbøieligheter».

Han skriver videre forbitret at «man burde nøiet sig med å omtale Salomos tempel som et gammelt sagn og ikke trukket inn gamle historier, som har en helt annen hensikt, og laget dem som bakgrunn for vår tids losjer». K. Chr. Fr. Krause har ikke forstått at det er jøden som leder frimurerordenen, og at han finner det oppørtunt å tildekke karikaturen mest mulig for å bruke frimurerordenen som sitt blinde verktøi. Krause har ikke fått et så dypt innblikk i frimurerordenens hemmeligheter som f. eks. Br. Eckert. Således håper han fremdeles i sin store naivitet og uvidenhet om det jødiske element i bevegelsen, at «der ennu finnes brødre som er fri for hykleri og slavesinn og andre lave drifter, og at disse skal formå igjen å reise ordenen til glede og velsignelse for menneskeheten». Det er en rystende karakteristikkk han her gir frimurerordenen. Men hans lyse håp blir nok skuffet. Det sørger jødene for.

Denne rase har større og videre mål enn den franske revolusjon og likestillingen i Prøyssen 1812. Og den prøver sig frem med stadig grovere midler. Hittil er det gått lett.

Vi skal se litt på hvad «lysets venn» uttaler i år 1838: «Jeg . . . mottok alt som sannhet. Men jeg følte trang til å gjøre innvendinger likeoverfor mange ting i ceremoniene, i eden og i forpliktelsene og løftene. For eksempel hemmeligholdelse av mord og høiforræderi. Men jeg holder dette for tomme ord som man bare ikke vil stryke av pietetshensyn. Men etter at jeg hadde rikelig nytt de broderlige formaninger og også gjentatt disse — dessuten var blitt utskjelt som en Judas i frimurerens skrifter — blev jeg mer og mer mistenksom, begynte å undersøke og fant litt etter litt at hele ordenen var en avgrunn av umoral, hvori løgn og hykleri ynglet og trivdes og moral og kjærlighet forfuskedes.»

Br. Greve av Haugwitz påkaller allerede i året 1852 kong Fredrik Wilhelm den III og br. Eduard Emil Eckerts hjelp mot ordenen. Begge anbefaler dens oppløsning — så visst ikke på grunn av medlemmenes «menneskelige fullkommenhet»!

Forsumpningen av det tyske folk gjennom frimurerordenen kommer til stadig å øke sitt tempo efterhvert som jødene vinner mer verdslig makt. Jo nærmere de kommer sitt mål. Det er aldeles klart. Det ene betinger det annet.

På K. Fr. Chr. Krauses tid gjaldt følgende egenskaper som de første for en frimurer: «dyd», «taushet», «sedelighet» og «god omgangstone». Nu har man forandret litt på det, og nu står først i rekken «mesterdyder», «taushet», «forsiktighet», «måtehold» og «barmhjertighet».

Barmhjertigheten blir kun benyttet likeoverfor brødrene og dessuten utstrakt til frimurerenker og faderløse. I eden forplikter en frimurer sig til å hjelpe sin nødlidende bror så sant det er han mulig, selvfølgelig kun «så langt hans krefter tillater det og under forutsetning av at han ikke skader sin egen familie». Det blir altså bare en hjelp på andre menneskers bekostning. Den tar i forretningsmessig henseende eksempel efter de to gode brødre David og Jonathan, som begge har en høy stjerne hos Odd-Fellow ordenen (1. Sam. 20, 10—23 og 35—42). Der utføres ikke forretninger mellem en frimurer og en ikke-frimurer så fremt ikke forretningen er særlig gunstig for frimurere. Enhver frimurer lever efter den grunnsetning «å prøve å karre til sig om bare en pennig» hver gang han ser sitt snitt til det.

Denne griskhet begrenser sig ikke bare til det økonomiske, men griper inn i alle forhold, hvor det gjelder «brødrenes velferd». Som ved ansettelser i stat og kommune, ved forfremmelser osv. Det må kalles «barmhjertighet» på ekte frimurervis. Denne gjensidige hjelp kjenner ingen etiske grenser. Jøden hjelper jøden

og trosser alle lover. Den edbundne frimurer støtter sin bror på tvers av all rett og rettferdighet og ære. Og de gir hverandre varsel om «en sig nærmende fare eller ubehagelighet» når de får anledning. All rettsfølelse undergraves, moralen hânes og det tyske folks ydelser blir underlagt jødisk-frimurerisk Chavrus.

Frimureriet er over hele jorden og på alle områder bygget over gjensidighetsprinsippet. Deres barmhjertighet er alltid bare en barmhjertighet mot deres egne og på bekostning av andre, ja, på bekostning av all moral! På denne umoral hviler frimurerordenens makt og tiltrekningskraft på svake karakterer langt inn i de av dem ledede foreninger.¹

Frimurerordenen koster mange penger og det er dyrt å være medlem der. Medlemmene må betale en kkekkelig kontingent og dessuten en større sum for hver forfremmelse. Den såkalte menneskelige fullkommenhet trives best i en god livsstilling og med en velfylt pengepung. Hvor megen vekt frimurere legger på dette bevises best ved at en broder som går konkurs eller på en eller annen måte har røpet sig, kan idømmes store straffer, fordi han har krenket ordenens ære.

Hvorledes frimurerens barmhjertighet ser ut til daglig har vi rik anledning til å bedømme ved den utplyndring det tyske folk er utsatt for likesom alle andre folkeslag. Hjelp og bistand i denne retning ydes beredvillig av jødene under president Coolidges førerskap (De forenede staters president) og hans håndlangere ikke minst i Tyskland.

(Tyskland betaler på grunn av frimurerordenen hvert minutt 5000 mark til jødene. Mens folket og de som ofrer dette lider nød.)

De andre mesterdyder: «taushet, forsiktighet og måtehold» kan man jo ikke egentlig kalle dyder. For den profane kan det lett se ut som disse dyder er fortrinlig skikket til å dekke og beskytte forbyrderiske formål. Dette inntrykk forsterkes derved at man aldri må sende frimurerens korrespondanse gjennom posten, og at der aldri ved nogen almindelig rettsforhandling berøres ting som angår frimureriet eller dettes medlemmer.

Likeledes skal man merke sig at frimurerne skarpt overvåker at deres orden eller anliggender ikke diskuteres offentlig. Så snart noget slikt inntreffer trer Storlosjene sammen og søker på alle måter å forhindre det.

¹ Fra k. a. 8 uttar jeg følgende karakteristiske fortelling: I Amerika gas der før i tiden en særskilt «kjøbmanssøse» eller «Warnegrads, hvis medlemmer hadde å passe på at frimurerne innbyrdes handlet hos hverandre eller bare innlot sig med profane i rent særlige tilfeller. I en skomakerbutikk vilde en frimurer således kjøpe et par støvler av en profan, fordi han mente å få et meget billig innkjøp, men ekspeditøren som i kjøperen gjenkjente en bror gjorde tegn til ham i all hemmelighet at han ikke burde ta støvlene, da disse var av slett kvalitet og broren derfor bli snydt. Fortellingen slutter slik: David og Jonathan forstod hverandre, men skomakeren begrep ingen ting.

Mesterdydene forsterkes gjennom andre dyder som K. K. forlanger av sine medlemmer: Lydighet, standhaftighet, arbeidsomhet, og advarer mot de syv hovedfeil: Uforsiktighet, ubestandighet, frykt, egensinn, forvågenhet og egenkjærlighet. Kan man ønske sig en bedre ånd? Helt i samklang med denne blir mot og dristighet krevet i visse situasjoner, men selvfølgelig under hensyntagen til klokskap og forsiktighet. Å hate hverandre innbyrdes er forbudt. Det kunde føre til ordenens ødeleggelse, ja ophør. Derfor blir også blandt lastene spesielt «frådseri» understreket. (Alkoholforbudet i Amerika henger sammen med dette.)

I de høyere grader er dydenes antall merkelig nok svunnet betydelig inn. Men også her blir der forlangt «taushet» og hemmeligholdelse. I de nederste grader forlanges der lydighet, taushet, arbeidsomhet og selvfornektelse. Den så ofte utskjulte «kadaverlydighet» som det påstodes at den gamle tyske hær besad i så altfor høy grad, er i frimurerordenen virkeliggjort i stor målestokk. Kneblingen går endog så vidt at ikke engang en foredragsholder tør snakke fritt fra leveren om ordenens indre anliggender, men først må ha tillatelse av mesteren der som regel også censurerer foredraget før det holdes. Hvor blir der av den berømte åndsfrihet, når medlemmene nektes å skaffe sig opplysninger om sin egen orden? Medlemmene av de nederste grader aner ikke hvad der går for sig i de øverste. Dette system må uvegerlig føre til at frimurerordenen nedverdiges og forringes.

Frie, stolte, selvstendige karakterer kan i ethvert fall denne orden ikke skape, det skal jeg snart klarlegge ennu tydeligere enn hittil. Det er bare menn med slavesinn som kan trives i en slik orden, eller slike som frem for alt må ha tilfredsstillet en personlig maktfølelse og forfengelig egoisme. Som et produkt av frimurerordenens påvirkning opstår de usanne hyklere. Deres ansikt og hele vesen preges av disse egenskaper.

Hykleriet forsterkes ved at medlemmene som innen losjen omgås som brødre, ofte ikke har lov å kjenne hverandre utenfor murene. Av denne grunn er alle frimurere forsiktigvis «dis». Hvor uærlig virker det ikke når en frimurer foregir å være venner med en «profan», og denne som kommer ham åpent i møte, blir holdt i uvidenhet om at vennen er frimurer med alle de forpliktelser som dermed følger!

Tror videre frimurerordenens ledelse at de foredrer sine medlemmer ved å belaste dem med noen kabbalistiske tegn og formler eller gi dem hebraiske betegnelser? Leseren vil snart bli klar over den forferdelige virkning det utøver på de ulykkelige frimureres karakter å gjennomgå alle de ceremonier de er nødsaget til etterhvert som de rykker op i gradene. Som f. eks. opholdet i mørkekammeret, den latterlige påklædning, puff i ryggen, slag mot

pannen, truselen med dolken og sværdet for ikke å glemme plasseringen i en likkiste og «ophengningen» i galgen ved stempelingen til kunstige jøder. Jeg kommer senere til å henvise til dette sted i boken.

Alt hvad jeg hittil har sagt, kanskje har jeg måttet si, og hvad jeg fremdeles kommer til å si, alt hvad jeg har forklart om frimurernes metoder og system og deres skadelige innvirkning på medlemmenes karakter, er for intet å regne mot den heslighet som åpenbares ved edsavleggelsen. Her lover man blind lydighet likeoverfor en helt ukjent frimurerleder og alt hvad denne person måtte finne på å forlange i nutid og fremtid. Fryktelige dødsstraffer truer den der nekter å utføre ordre eller omtaler frimurernes indre anliggender til utenforstående. Selv når det gjelder forbrytelser blir der ikke tatt hensyn, samvittigheten tvinges til taushet — lydighet fremfor alt. Primurerreden må stadig sverges påny ved hver forfremmelse i ordenen, og umoralens avgrunn uthules på denne måte stadig dypere og dypere.

Å skape et folkenes forbund med det formål å foredle menneskene er jo meget smukt, men det må ikke gjøres av mennesker med ond ånde. Mennesker som må ty til forbryderske edsavleggelse og moralske løfter. Man behøver ikke engang taushetsplikt og blind lydighet, men tvertimot åpenhet og ærlighet for å fremme et slikt formål. En ledelse av et slikt forbund må ikke skjelve av frykt, men være fylt av et hellig ansvar overfor Gud og sitt folk.

Truselen om fryktelige straffer kan heller ikke i lengden holde menneskene på «den rette vei». Den slags straffer som frimurerne truer sine medlemmer med, er både utad og innad en uhyrlighet og helt ødeleggende for medlemmenes karakter. Men vil en frimurer som har fått øinene åpnet, søke å redde sig ut av nedverdigheten blir han holdt for å være en edsbryter og forræder, og straffen og hevnen vil alltid vite å nå ham.

K. Chr. Fr. Krause har aldeles rett når han sier: «Et etisk høitstående menneske vil overhodet ikke love å fortie noget som han ikke vet hvad er, eller for all fremtid avgjøre et løfte som han ikke kan bedømme konsekvensene av.»

Enhver tysker burde være et slikt «etisk høitstående» menneske og av ansvarsfølelse for sig selv og sitt folk gjøre alt mulig for å fremme en slik opfatning.

Gjennom revolusjonene har enhver tenkende tysker fått en klar forståelse av en eds verdi — den være aldri så alvorlig og avgjørende. Fanceden er for oss soldater like hellig som den ed prestene og frimurerne avlegger til sine institusjoner. Og soldatereden er avlagt overfor Gud — ikke overfor keiseren — og burde være like uløselig som de to ovenfor nevnte eder. Ganske vist

løste keiseren på inntrengende anmodning fra folkerepresentantene soldatene fra sin ed, men dette var uriktig handlet og har resultert i en fullstendig forvirring i moral- og rettsbegrepene hos det tyske folk. Man kan aldri bli løst fra en ed som man har svoret likeoverfor Guds ansikt. Å hevde noget annet kan trekke de farligste konsekvenser likeoverfor folk med svake karakterer og også virke som en kritikk over edens form og karakter. En ed kan man enten holde eller bevisst bryte. Men sterke naturer er sig også bevisst hvilke konsekvenser dette vil føre med sig. Og folket som helhet bør efter de rystelser det har vært utsatt for påny tenke over eden og dens betydning.

Jeg har behandlet dette punkt så omhyggelig for derved å belyse hvor aldeles umoralsk det er at frimurerne sverger sin ed og binder sig til noget helt ut i det blå.

Den protestantiske kirke truer med helvede. Den katolske truer med helvede og skjærsilden, men den kjenner også den jordiske bann-strålen, indeks osv. Synagogen alene har bare jordiske straffedomme. Og ved å føre disse i marken tvinger de jøden til lydighet likeoverfor rabbineren. Frimurerordenen bruker samme metode som jøderne. Den holder sine medlemmer lydige under piskan ved hjelp av alleslags straffetruer, til og med dødsstraff. Og disse straffe tiltar i fryktelighet forholdsmessig med gradene i ordenen. Naturligvis betror man ikke hvilkenensomhelst frimurer ansvarsfulle hverv eller befalinger, man velger sine folk og ser dem an der som overalt ellers, de har jo ikke lov til å kny eller tenke over hvad de blir betrodd. Men alle kan bebreides at de lar sig bruke og misbruke til å utføre denne tilsløfede «edle» ordens gjerninger.

Nu påstår riktignok de tyske losjer at eden ikke lenger avlegges, men bare leses op for medlemmene for å holde tradisjonen vedlike! Det er en ekte frimurerisk omskrivelse av sannheten. Det er nok forsåvidt riktig at eden bare blir oplest. Slik har det vært allerede lenge. Men hvilken rolle spiller det, når frimureraspiranten lover den ordførende mester foran alteret med høire hånd på bibelen som ligger opslått på det 1. Johannes kapitel, mens den venstre berører det blottede bryst like over hjertet, at han vil holde den opleste ed som en ærlig mann og gir sitt ord på det? Undertiden lyder optagelsesformelen slik: på frimureretro og ære som ærlig mann. Der blir også forlangt et håndslag på «edens vegne». Forøvrig beviser håndspåleggelsen på bibelen den edelige forpliktelse.

Edsavleggelsen går for sig på denne måte i den tyske Johanneslosje G. L. L. I losjen. G. N. M. L. heter det i statuttene: frimurerne må holde sine forpliktelser mot ordenen hellig. Hans frimurerord må holdes like hellig som en ed. G. L. L. losjen taler i

sine statutter om en «avlagt ed» osv. I en katekismus lar Br. Fischer en ansøker besvare spørsmålet om: hvad han har forpliktet sig til likeoverfor sin orden? Svar: «med en fryktelig eds».

I Katekismen av annen grad står som svar på et spørsmål om hvad endel bestemt angitte tegn betyr at en frimurer heller vil lide de forferdeligste straffe, som der gis uttrykk for i disse tegn enn å være ulydig eller forråde frimurerordenens hemmeligheter. Også Hieber gir en lignende forklaring angående de nettop nevnte tegn, at de betegner de straffe en frimurer er dømt til, hvis han bryter eden. Således fremhever han f. eks. at ansøkerne i Johannes-læringsgrad, når de avlegger løftet innvilger i «å la sjel og legeme gå tilgrunne slik som det står i den gamle» — men altså ikke for gamle — «edsformular».

Formen spiller ingen rolle. Det er ånden som er det avgjørende. Og frimurerordenens ånd tvinger til ubetinget taushet og til ubetinget lydighet og ennå meget annet gjennom den opleste avskyelige ed, som er gjort bindende og forpliktende ved hjelp av løfter.

Den store svenske landslosjes grunnlov uttaler meget klart i sin 7. artikkel: Bryter en broder den taushetsed som han svor ved sin inntredelse i ordenen, idet han enten lar fremmede eller brødre i lavere grader få kjennskap til hvad der er betrodd ham om ordenens anliggender, er han henfallen til den straff som han selv har gitt sig inn under ved inntredelsen i ordenen. (At min hals skal bli hugget, mitt hjerte, min tunge og mine innvoller revet ut og kastet i havets dyp, at mitt legeme må brennes til aske og strøes for vindene osv.). Og den ukjente og usynlige utøver sier: utrygg skal du være for den hevende hånd hvor du så går på jorden overalt hvor der finnes rettskafne og ærlige brødre der kjenner sin plikt.

Nu skal jeg gi endel eksempler på frimurereden:

Fra «Geheime Gesellschaften in neuer und alter Zeit — mit besonderer Besichtigung des Freimaurerordens» av P. Ch. Martens, forlagt av F. E. Baumann Bad Schmiedeberg und Leipzig. 2. oplag.

«Jeg lover og sverger i alverdens høieste bygmesters navn, at jeg aldri vil forråde de tegn, hemmeligheter, håndgrep, ord og lære som tilhører frimurerordenen, men bevare en dyp og evig taushet om alt som angår denne orden. Jeg lover for Guds ansikt at jeg ikke skal forråde denne orden hverken ved tegn, ved bebrøder eller ved min penn og at jeg ikke vil la noget trykke på papir eller innridse noget i sten eller metall av det som er betrodd mig. Det være sig i denne tid eller i fremtiden (!). Jeg binder mig likeledes til villig å underkaste mig den straff, som er foreskrevet hvis jeg bryter min ed. Nemlig å la mine leber

brenne bort med glødende jern, hånden hugge av, rive tungen ut og overskjære strupen. Derefter å la mitt legeme henge op i brødrenes forsamling til skrekk og advarsel for de nyinnkomne som har avlagt sin ed. Endelig skal mitt legeme brennes og asken strøes for alle vinde at intet spor skal bli tilbake der kan minne om mitt forrederi. Såsant hjelpe mig Gud og hans hellige evangelium».

En annen ed: Lærlingeeden hentet fra lærlingekatekismen av Br. Robert Fischer der i 1875 var ordførende mester i losjen «Archimedes zum heiligen Bunde» i Gera. Denne ed stemmer næsten ord til annet med eden i de eldste «kunsturkunden» (k. a. 7.)

«Jeg N. N. sverger høitidelig og opriktig av egen fri vilje og i nærvær av den almektige Gud i denne hellige, ærværdige Johanneslosje, at jeg skal forfølge og skjule frimurerordenens hemmeligheter og aldri åpenbare hvad der blir betrodd mig, nu eller senere (!) undtagen til en ekte og rettfærdig broder blandt ekte og lovlidige brødre, som jeg har sluttet forbund med efter strenge og inngående prøvelser. Jeg sverger videre at jeg ikke på nogen måte hverken med penn, tale eller gebærder eller nogen bevegelig eller ubevegelig ting under himlen som kan forråde mig vil skrive, ridse, tegne, stikke, male, trykke eller inngrave noget der kan røbe min ordens kunst og hemmeligheter. Alt dette sverger jeg med den faste, urokkelige beslutning å holde mig fri for vegelsinn og indre svakhet og i bevisstheten om den straff som venter mig, hvis jeg svikter mitt ord, nemlig at min strupe blir skåret over, min tunge revet ut med roten og blir gravet ned i havets sand ved ebбетid en kabellengde fra land, hvor ebbe og flod veksler hver fireogtyvende time. Dertil hjelpe mig Gud at jeg må forbli standhaftig og holde mine lærlingeforpliktelsers».

I k. a. 7 kan man lese om mestergradens ed. Innledningen lyder omtrent som foranstående ed, derpå følger løftet, ordet og grepet om mesterens stol. Eden slutter slik:

«Alt dette sverger jeg med den faste, urokkelige beslutning å holde det under truslen av følgende straffe: at min hals blir gjennemskåret, min tunge revet ut og mitt legeme delt i to dele. Så hjelpe mig Gud og stå mig bi ved denne stol, at jeg kan holde mine løfter og opfylle mine forpliktelsers».

I G. L. Logen von Prøyssen, den tredje frimurergrad, heter det i mestereden: «Likeledes vil jeg fortie og hemmeligholde mine brødres hemmeligheter når de blir betrodd mig såvel som mine egne . . . jeg vil . . . gi ham (broderen) underretning om alle mulige farer der truer ham sålangt mitt kjennskap strekker til, og jeg vil tjene min broder sålangt mine krefter strekker til uten dog å skade min egen familie. Videre sverger jeg aldri å

forføre min broders hustru, søster eller datter». Efter disse uttalelser følger de sedvanlige mordtrusler.

Følge k. a. 9 inneholder Andreas-lærlingelosjens ed følgende sats: Jeg lover endelig av mitt ganske hjerte å elske alle mine brødre og bistå dem med råd og dåd skulde det endog skje ved tapet av min ære, gods og blod. Såsant hjelpe mig sannhetens Gud.

Andreasmesteren avgir ikke mindre enn fire løfter. Han lover . . . at han . . . fra alle jordens ender vil søke å skaffe sammen brukelige materialer til tempelbygningen og dyktige arbeidere til samme formål, med standhaftighet forsvare ordenens renhet og ære og stride derfor hvor og når det blir forlangt . . . Men hvis jeg forbryter mig mot dette, så innvilger jeg i å lide alle de straffe og prøvelser som jeg har bundet mig til å gjennomgå ved min tidligere ed» — det vil si eden i de nederste grader . . . «nu — påny binder jeg mig til dette uten å turde håpe på den minste barmhjertighet, såsant Gud, den øverste arkitekt hjelper mig.»

I nogen av de høiere grader stiger straffeutmålingen til å omfatte utrivningen av øinene og opplemmelsen av legemet som skal kastes bort under templets ruiner.

På et annet sted får vi den samlede ed for de utvalgte. Frimurer Martens har utelatt straffene, men vi kjenner dem og savner dem ikke.

Den samlede ed lyder:

1. ed. «I nærvær av den laurbærkronede panneskalle (dødningshode) symbolet på det edle offer for den uansvarlige makt, sverger jeg lydighet mot mine lovlige foresatte i frimurerordenen . . . lover jeg å være tro mot ordenen såvel som mot mine brødre, være ærlig inntil døden og uforbrytelig verne den chev. Kadosch' hemmeligheter;

«sverger jeg, at jeg aldri ikke engang for å redde mitt eget liv, vil underkaste mig nogenslags despotisme fra den regjerende samfundsmakt, der misbruker sin makt for å undertrykke og knekte menneskene. (Jødene og deres tilhengere).

«Likeledes sverger jeg ikke å ville underkaste mig nogenslags intellektuell despotisme, der undertrykker tankefriheten. (Jødenes idéer og meninger).

«Sverger jeg alltid å ære troens og frihetens martyrer, lære av deres eksempel og heller sette livet til enn å bli utro mot min ed.»

2. ed. «Jeg sverger å yder all min kraft for å nå den chev. Kadosch's mål. Forsvare de uskyldige, bekjempe undertrykkerne. (Jødenes og frimurerens fiender).

«Jeg sverger å vie dette forehavende hele mitt liv og all min innflydelse. Jeg sverger i alle tider å være en tro disipler av sannhet og rettferdighets». (Sannhet og rettferdighet betyr på jødernes sprog jødisk «rett-troenhets»).

3. ed. «Jeg sverger at hvis en chev. Kadosch's på slagmarken gir mig tegnet, vil jeg i nødsfall ofre mitt eget liv for å redde hans (1).

«Jeg sverger å hevne rett og sannhet, om nødvendig med våben i hånd, hvis mine legitime foresatte befaler mig det. (Altså et lite løfte om å begå snikmord og attentat).

4. ed. «Jeg sverger med alle til rådighet stående midler å propagandere for utbredelsen av frimurerordenens prinsipper. Den kongelige krone trer jeg under føtter. Ikke som symbol på en spesiell regjeringsform» — meget riktig, — jødene vil jo selv styre verden — «men som et sinnbillede på frekk uansvarlig makt» . . .

«Under føtter trer jeg også den pavelige Tiara. Ikke som symbol på en kirke, en tro, en religion.» — meget riktig. Jøden vil jo påtvinge alle jordens folk sin Jehovatro — «men som et sinnbillede på ærgjerrighet og bedrag, som knekter menneskene gjennom overtro og frykt» . . .

Vi får nøie oss med disse eksempler av edsformularen, som forplikter og binder frimurerne over hele verden.

Allerede K. Chr. Fr. Krause er betenkelig overfor de følger en slik ed kan ha for staten. I virkeligheten betegner de landsforrederi. Men stater der som Tyskland fullstendig er i frimureres makt, våger ikke skride inn og ta affære. Formelt stemmer jo også frimureriets love overens med statens. Under den store folkeprosess i München våren 1924 virket det unektelig som om Kahr og hans kamerater hadde forberedt omveltninger sammen med «en justisminister» og rettslig således skulde være i orden. På denne måte er det at frimurerordenen arbeider i samklang med staten. Mange lover er jo også rettet mot sannheten, mot ærlige mennesker. Det skulde ha stor interesse for det tyske folk å vite hvor dypt frimurerordenen griper inn i statens rettsapparat? Men hvor ille det enn er med frimurnernes forrederi mot land og folk, den personlig demoraliserende innflydelse edsavleggelsen øver på individet, er ennå verre.

Kr. Chr. Fr. Krause skriver med henblikk på denne uhyrlighet følgende: «Så dypt kan et samfund synke».

Alt det forferdelige som er skrevet og sagt for hundrede år siden, gjelder den dag idag. Eden er omtrent ordrett den samme idag som dengang og er fylt av den samme ånd. Men det tyske medlemsantall er betydelig steget i disse hundrede år. Og frimureriets skadelige virkning på land og folk har mangedoblet sig.

Og dette er den sanne grunn til at det er gått nedover bakke med oss, skjønt tyskerne ikke forstår det. At de store tyske menn og ædelige førere som Fredrik den store, Lessing, Goethe, Herder, Blücher, keiser Wilhelm den 1. og keiser Fredrik holdt frimurerordenen for å være «ophøiet» er et bedrag. Det samme gjelder for Schillers og Mozarts vedkommende. Hadde bare en eneste av disse edle mennesker på forhånd kjent frimurerordenens love og vesen, kunde frimurerne hatt grunn til å bryste sig. Disse menn blev bedradd og har trukket andre efter sig. De fleste av dem blev forøvrig bitre motstandere av ordenen. K. Chr. Fr. Krause har rett i sine ord: Så dypt kan et samfund synke. Bare det at frimurerordenen aldri har stått så høit at den har hatt anledning til å synke!

Det er ikke bare det at den tyske moral synker på grunn av frimurerens innflydelse. Rasefølelsen ødelegges også. Frimureriet fører videre den ånd som kristendommen innførte, nemlig å forkleine Tysklands fortid, og å ødelegge kulturell tysk egenart. Jødedommen som selv driver målbevisst ahnedyrkelse, forsøker å gjøre det samme.

For frimurerordenen er Norden det mørke fastland, fylt av alle feil og laster. I Norden finnes de hårde stener like råtne tilhugne den dag idag som i urtilstanden. Og de må tegnes op på frimurerordenens tegnebrett med murskje og dolk for å kunne bli til «den fullkomne Kubus». Til den jødiske tempelbygning kan man bare bruke tilhugne stener. Derfor hersker også i Syden «kubistisk fullkommenhet». Månens kolde lys skinner over norden. Syden ligger belyst av en blendende sol. Men i østen er den sande Jacob løs! Det er setet for kulturen, for lyset, for kunnskap og alle gode gaver men i særdeleshet for «dannelse» — den humanitære dannelse. Der troner også losjenes mester. Og som solen står op i øst og følger hele himmelranden til vest, således kommer alt skjønt og herlig samt all «dannelse» derfra. Den omsorgsfulle menneskekjærighet i jøden Abrahams skikkelse opstod jo i østen og har vandret mot vest. Vi stakkarrar i norden har først begynt å gni oss i øinene, først begynt å skimte. Men frimurerne vil gjerne sammen med jødene gi oss del i deres menneskekjærighet.

Den store løgn «ex oriente lux» gjengir den jødiske opfatning. «Fra denne kant blåser livets vind». Og vindstyrken blir holdt vedlike og regulert ved hjelp av frimureriet. Jøden søker ved hjelp av dette overalt og bestandig å styrke sin egen posisjon og å svekke motstanderens. Men nu er det så at kulturen ikke kom fra østen eller fra syden men fra norden. Og den kom med sedelig ansvarsfølelse likeoverfor alle jordens folk lenge før jødene opträtte her på jorden. Men den tyske mann lar sig lyve

rundt og er igrunnen ikke tilfrets uten at det er så. Han lar sig også binde på ermet det jødiske frimurersprog, Esperanto, istedetfor sitt morsmål. Det har nemlig ikkædd sig den harmløse titel: forretningssprog!

Den så aldeles forkvælede tysker er altså like villig til å suge i sig jødisk historie og verdensopfatning som jødiske karaktertrekk. Alt dette var nødvendig for å legge tysk arvegods øde og gjøre tyskeren til en kunstig jøde. Men hvor sterk må ikke den tyske sjel og det tyske blod være at det tross alt frimureri ikke ligger under, men om enn med nøie holder sig oppe og på vakt. Forresten kan man telle de gode eksempler på fingrene.

3. Stemplingen. (Se også tillegget.)

Vi skal i det følgende beskrive stemplingen slik som den går for sig i den «lengst tilhøre stående» losje G. L. L. i dennes fem nederste grader. I Storlosjene som har ferre grader er ceremonien noget forkortet, men disse avvikelser er uten betydning for de «profane».

«Det ydre apparat, tegnene, symbolene . . . alt dette står i disse formers innvirken på frimurerens eget stoff».

Således skriver den tyske losje G. L. L. Og det heter videre: «Frimurerne forutsetter en Jehova, en Gud i centrum». Det vil altså si en Jehova i Kubus, eller i første krets av det kabbalistiske verdenssjema. Og forlanger derfor at menneskene på denne basis midt i tilintetgjørelsen skal formå å bygge sig selv op av tegn, grep og ord».

Nu kjenner vi apparatets betydning og kan forstå det følgende.

A. Kjenne-tegn.

Forkledning. Dertil hører:

1. Hatt. Denne stammer oprindelig fra den levitiske præstedrakt.

2. De hvite hansker. Disse betegner at hendene til en frimurer aldri kan bli tilsmusset eller beflekket, hvilket arbeide han enn utfører for ordenen. Frimurere får et ekstra par hansker for sin jordfestelse for dermed å bevise at han ved sin inntredelse i det hinsidige er «uskyldig». Et tredje par får frimurerens hustru for at hun skal kunne betegnes som en «lovlig frimurerinne» og hjelpe sin mann i hans arbeide for K. K. Men hun får dog aldri kjennskap til hvad hennes mann egentlig beskjeftiger sig med.

3. Forkledet. Dette bæres av høiesteprestene og er et tegn på «kjødets». Det er sydd av lær med en liten klaff og har forskjellig farve for de forskjellige grader. Det kan være glatt, med eller

uten tegn, med eller uten før. Således er Johannes-lærlingenes og -medbrødrenes forkle ganske enkelt av lær. Johannes-medbrødrenes bærer dessuten en liten sløife, og mestrenes er føret med himmelblått og prydet med gygne forsiringer. De tre sløifer på forklædet betyr de tre slag som Adoniram fikk, og skal formane mestrene til å forsvare de uskyldige brødre og å angripe de opsetsige.

Andreas-lærlinge-medbrødrenes forkle er sort med et dødningehode av sølv på brystklaffen. «Sort fordi at flekken som bringer kamp, ikke skal sees. Andreas-mestrenes forkle er hvitt. Den hvite farve er her renhetens farve (de rensedes). Forklædet er ikke blitt tilsmusset under brødrenes kamp.»

Til dette forkle i Andreasordenen hører også skulderbanneret. Endelig bærer medlemmene av G. L. L. losjen en kårde. I Odd-Fellow ordenen retter brødrenes klededrakt sig efter Moses prestedrakt. Kraven er her utstyrt med farver.

B. Losje og Arbeidstavle eller Teppe.

Losjene skal erindre om de telter som jødene slo op og bodde i på sin vandring gjennom ørkenen og ved utvandringen av Egypten. Dessuten menes de også å symbolisere Tabernaklet og templet. I overført betydning er losjen en del av verdenslosjen. Templet og verdenslosjen er innbyrdes forbundne.

Losjerummet er kvadratisk eller rektangulært og ligger i retning øst—vest. Jehova lot som bekjent østenvinden blåse for å redde jødene gjennom «Det røde hav». (2. Moses 14.) Derfor kommer «all dannelse» og all «åndsbåren intelligens» fra Østen. I losjen finnes Tabernaklets teppe opbevart. (2. Moses 26.) Teppet ligger i losjerummet og er som dette rum selv vendt mot himmelegnene. Det har en spesiell farve og er ofte forsynt med en farvet kant. På dette teppe er frimurerordenens magie tegnet inn eller i de høyere grader «fremstillet legemlig». Øst for teppet står Moses' alter. Jøden vender alltid sitt ansikt mot Østen når han ber.

Teppet og losjerummet symboliserer i sin form verden. Det er ganske overraskende, men ikke så underlig enda at i G. L. L. losjen er teppet kvadratisk for å gi inntrykk av at verden er «fullkommen». I Johannes mestergrad og også i Andreas-lærlingegrad er teppet rektangulært. Og verden altså plutselig ufullkommen. Her blir der nemlig som vi snart skal se arbeidet og «kjempet». Mens der i G. L. L. losjen utføres «ideelt arbeide». Den profane mener i sin store uskyld at det er omvendt. At man kjemper i de nederste «ufullkomne» grader, og at man skulde vinne større fullkommenhet jo høyere man kom op. Men frimurernes opfatning av dette er mere forslagen. Man leker med

de nederste grader, og først i Andreas-lærling-graden møter man livets alvor og frimurernes oppgaver. Derfor «kjempes» der i denne grad. I Andreas-mester-grad blir den atter «fullkommen», d. e. «kvadratisk». Farvelegningen i Teppet prøver også å illustrere dette. Den er f. eks. sort i Johannes-lærling-grad — der ser jo også verden trist ut — formodentlig over den løgnaktige rolle den må spille. I Andreas-lærling-medbroder-grad er den blodrød. Farven skal minne om «blodig kjempende brødre». I Andreas-mester-grad er farven lyserød. Kjærlighetens og triumfenes farve. Symbol på «at det i kampen utgylte blod ingen skade har forvoldt».

I de to nederste grader viser tegnmagien svært lite av den «materielle» verden. (Efter Hieber.) Hvor meget får vi snart se. Johannes-lærlingen har nemlig ennå ikke begynt på sin egentlige «murerbane». Først medbroderen blir ledet meget forsiktig på frimurerbanen. Men i de høiere grader blir der vist frem ting som tilhører «jordkloden».

For den profane er i virkeligheten forskjellen ikke så stor. Jeg har bare belyst frimurernes hensikt med å strø sand i øinene på medlemmene i de nederste grader, mens de i de øverste lar jødedommen prange i utilhyllet herlighet. Men den tid må komme, da det tyske folk ikke lenger vil finne sig i å regjeres av mørk magie, men forlanger å få vite den nakne sannhet.

På *Johannes-lærlinge* løsens teppe er der trukket op 16 streker med kritt. Der finner vi de «tre Zierate» fra Salomos tempel. Det vil si fra «den materielle verden» som jeg nettop har snakket om eller fra «den jødiske nasjonale helligdom». I Teppets hjørne i vest er det «musiviske fotstykke», det vil si templets urokkelige grunnmur. I midten flammer den femkantede sovjetstjerne, som skal symbolisere lyset som strømmer ut av det aller helligste. I øst finner vi «det forenende bånd», som er et bilde på den snor som strekker teppet mellom det hellige og aller helligste frem og tilbake. Av mine beskrivelser i denne bok vil leseren ikke få noget innblikk i det aller helligste, men vel av den nu omtalte snor, der nemlig har sin spesielle betydning.

På teppet har vi følgende avbildninger: «de tre ubevegelige klenodier», sovjetstjernen i nord, den rå, utilhugne sten som skal symbolisere de ukultiverte mennesker, og i syd Kubus som skal betegne de fullkomne jøder. I øst har vi «det forenende bånd» og det rektangulære tegnebrett, hvis diagonaler ligner Andreaskorsets.

Dette er den grunnplan den tre ganger store byggmester har lagt for sine løsjer over den hele verden, og herefter har de sig å rette. Deres første og største plikt er å bøye sig lydig, og som hans villige redskaper tilhugge og tilrettelegge stenene til det jødiske verdensrikes grunnmur.

Videre har vi «de tre bevegelige klenodier», vinkelen, «det for-
 enende bånd», som jeg ber mine lesere merke sig. Det kalles også
 «rettferdighetens tegn». Syd for den kubiske sten er vaterpasset an-
 bragt, der er altting vannrett, horisontalt. Nord for den utilhugne
 sten finner vi loddelinen, tidligere ganske sikkert avbildet som
 linjal, symbol på at alt skal gå meget utmålt og nøyaktig for sig.

Vi må ikke glemme å nevne «de tre verktø», hammeren mellom
 sovjetstjernen og den kubiske sten, murskjeen der i de høiere
 grader er fremstillet som dolk, og som er anbragt mellem stjernen
 og stenen. Endelig har vi sirkelen som er rettvinklet åpen like-
 overfor det «musiviske fotstykke».

Til slutt har vi de «fire lignelser», som består av de to tempel-
 søiler fra Salomos tempel, Jakin og Boas. Disse befinner sig på
 teppets vestsida. I øst har vi solen og månen. Solen belyser den
 kubiske sten, «månen skal belyse hver mørk krok». Stakkars oss
 arme mennesker i nord!

Johannes-medbroder-losje avviker spesielt på to punkter fra
 lærlinge-graden.

Den femkantede, flammende sovjetstjerne er erstattet av den
 sekskantede Davidstjerne, som representerer det jødisk-prestelige
 verdensherredømme. Vi kommer her sakens kjerne adskillig nær-
 mere og forstår betydningen av stjernen i verdenshistorien. Det
 mislykkede eksperiment med sovjetstjernen i Russland skal efter-
 følges av en lignende historie med Davidstjernen som ledestjerne.
 Men jeg er bange for at lykken også denne gang vil svikte!

På ekte jødisk-kabbalistisk vis forklares der for disiplene også
 i G. L. L. losjen at de to likesidede på hinannen liggende hjørner
 av Davidstjernen betyr «aksjon og reaksjon», og på dette hviler
 hele verdens historie. Således blev verdenskrigen av frimurerne
 betegnet som en «reaksjon» (jødenes) på den Bismarck-hohen-
 zollerske «aksjon». «Aksjonen», ødeleggelsen av det Salomonske
 Jehovarike, skal altså følge «reaksjonen», virkeliggjørelsen av
 jødeherredømmet. Da bør efter denne «reaksjon» som er blitt til
 «aksjon», den tyske «reaksjon» komme. Men jeg antar at man
 ikke vil la det komme så langt som til jødenes verdensherredømme
 — altså til en fullkommen jødisk reaksjon.

På samme måte som denne avstumpede, forarmede opfatning
 av reaksjon og aksjon opfattes også alle de andre magiske tegn
 på Teppet.

Den annen vesentlige forskjell mellom lærlingenes Teppe og
 medbrødrenes består deri at på lærlingenes er fra den «materielle
 verden» Jacobstigen med de syv trinn tegnet ved siden av Davids
 stjerne på det «musiviske fotstykke». Således skrider medbrødrene
 ved sin optagelse opover denne og kommer Davidstjernen og Je-
 hova stadig nærmere.

I virkligheten skal de syv trin minne om alt mulig, f. eks. om de syv sabbatar av hvilke det syvende er viet det jødiske herredømme eller om de syv år tempelbygningen varte, de syv gylne fakler i templet, de syv kabbalistiske planeter, de syv videnskaper, om solen og månen (de syv videnskaper er: grammatikk, aritmetikk, logikk, retorikk, geometri, musikk — brødrenes skjønne sange — (!), astrologi). I sannhet en rik, ideel tankeverden, som møter medbrødrene ved inngangen til deres løpebane som frimurere, en tankegang som fanger dem fullstendig inn og gjør dem skikket til en ophøiet vandring til Kubus. Som lærlinge hadde de jo ingen anelse om alt dette skjønne og ophøiede.

Teppet i Johannes-mester-losjen er, som allerede omtalt, ikke kvadratisk men rektangulært. Jeg gjentar det ennu en gang fordi det er så karakteristisk for frimurernes stupide tankegang. Det kvadratiske teppe i de to nederste grader viste en for Adam Kadmon passende «idealverden med dens virksomme krefter». «Av den materielle verden fikk de bare inntrykk av templets grunnmur og fotstykke». Egentlig var det jo mere. «Og selv dette billede blev ved hjelp av Jacobsstogens syv trin hevet op i en høiere verden». På Johannes-mestrens teppe finner vi bare jordiske ting som hører denne verden til. Og det er aldeles riktig!

I midten på det rektangulære teppe står en likkiste i retning vest—øst. Denne er symbol på den «halvferdige Kubus». Nu må man ikke tro at det er en malt eller tegnet kiste. Nei, den er virkelig nok. Ved hovedenden ligger en dødningskalle med ansiktet vendt mot øst. Ved fotenden to knokler i kors, tydelig formet som et Andreaskors. Hvor ellers David- og sovjetstjernen er plassert, er der her anbragt en trekantet sølvplate med navnet Jehova. Den viser med spissen mot øst mot den der liggende akasiekvist.

«Således er vi da endelig kommet til det eneste originale symbol i mester-graden, dens egentlige hemmelighet, den grønne akasiekvist, opstandelsens symbol . . . men hvad det nærmere betyr kan jeg ikke påvise nu . . .» Dette står i G. L. L.'s akter angående teppets tredje grad. Javel. Men vi kjenner akasiekvisten, vi trenger ingen lærdom om den, vi kan tvertimot lære de uvidende Johannes-mestre. Den grønne akasiekvist er ikke bare det «urgamle tegn» på «seier» og «lønn», som det videre heter i disse akter, men det er det umiskjennelige tegn på jødisk verdslig makt, på det prestelige messianske jødiske verdensrike.

Foruten flere av de gamle velkjente symboler som sirkelen og vinkelen ser vi videre på teppet det hebraiske bokstav «I» dyntet av tårer.

«I disse tårer,» skriver Hieber, «uttrykkes menneskehetens lidelser. Historien forteller oss om fryktelige kriger, blodige revolusjoner, enkelte folkeslags undergang, andres opståen. Alt dette

er et vidnesbyrd om forvandlingens lov, som krever lidelser og tårer, men som alltid fører til noget nytt og bedre.» Hvem kan da la være å tenke på de angerens tårer Jehova hver natt må utgyte over templet som sank i grus — inntil uretten er blitt gjort god igjen gjennom jøderikets opprettelse. Visselig kostet det flere kriger og mange folkeslags undergang, men over dette utgjøt ikke Jehova nogen tårer.

Bak alteret i Østen finner vi en lukket port. På denne port er Andreaskorset innrisset overstrålet av en trekantet krone med Jehovas navn. Over porten flammer Davidstjernen med bokstaven «G». Oprinnelig en «J» — Jehova. Men bokstaven G skal falskelig antyde at der henvises til Gematria og ikke til Jehova. Det kan jo komme ut på ett. Alt sammen er et klosset *vidnesbyrd* om jødernes makt og herskerlyst, hvis bevisste tjenere Johannesmestrene blir efter å ha skredet gjennom den lukkede port.

Teppet i Andreas-lærlinge-medbroder-losjen befinner sig i et halvmørkt rum ovenfra belyst av en lampe. Det er rektangulært, blodrødt med hvit ramme. Her fremstilles — ifølge den jødiske «passefisme» som frimurerne kjemper for — en verden som er i «opløsning», «gjærings» og «kamp», og som krever å skapes påny. Vi skuer ut over en slagmark — den jødiske broderkjærlighets — som brødrene har vætet med sitt røde blod, og hvor de har stridt for «sannheten og for den store utvikling ned gjennom tidene». Her har Adoniram utgytt sitt blod — frimurerblod! — og med ham tallrike brødre som har vært martyrer (!) for ordenens sak. Og sammen med disse må også vi være forberedt på å blande vårt blod hvis det gjelder.

Den hvite ramme skal likesom de hvite hansker bety, at disse blødende martyrer selvfølgelig var helt uskyldige mennesker, og at de andre var «stye gutter» som satte sig til verge mot jødene. På teppet står videre likkisten med vinkelen og passerer i retning vest—øst. «Det forenende bånd» er ikke tegnet inn, vi skal få se det i virkeligheten, vi skal i Andreas-mester losjen erfare hvad det brukes til.

På begge sider av kisten ligger våben. I nord ligger to dolker i form av et Andreaskors. I syd ligger en stridsøks. Videre er en dolk og en øks anbragt der hvor i de nedre grader befinner sig en murskje og hammer. De «motsvarer begge nøie våbnene i Johanneslosjen». Men «en sådan forvandling var nødvendig» — hellige frimurerefold — «ti de fredelige forhold i Johanneslosjen passer ikke for oss her. Vi står foran svære kamper, som bare kan gjennomføres med våben. Derfor er murskjen blitt til dolk, hammeren til stridsøks». Hieher strever forgjeves med å forklare forvandlingen av murskjen til dolk.

Selvfølgelig ligger dolkene i nord, da de jo er «lysets våben»

som er «rettet mot mørket» — det vil si mot den nordiske rase. «I mørket kan vi ikke bruke sverdet (menes i åpen kamp), for vi må kjempe bryst mot bryst». Ganske riktig for derved å se snittet til å kjøre dolken i motstanderens rygg. Vi kjenner disse dolkestøt fra verdenskrigen og senere fra den måte kampene er ført i forskjellige land etter krigen. Vi forstår symbolet på frimurerens byggeplaner: Andreaskorset som hviler på tegnebrettet!

Men denne dolk blir også rettet truende mot brødrene selv. Det skal vi høre om under stemplingen. Den er det våben som er lagt i Andreas-lærlinge-medbrødrenes hånd. Og den skal rettes mot brødre «som skal bevise sin pålitelighet i å bevokte Salomos tempel og krone». Altså med andre ord skal disse brødre utspioneres med dolk i hånd.

På stridsøksen er der inngravert et kors. Det betyr «at kampen skal føres med dette våben i kjærlighet og forvissning om seier». Dette er en avsløring av ekte jødisk religionskamp og dens hykleri. Den «profane» kan gyse når man tenker på hvordan tyske menn har latt og lar sig misbruke eller for å vinne en eller annen fordel gir sig hen under dette tyranni.

Der hvor vi i Johannes-lærlinge-graden fant triumfsøylene Jakin og Boas står her jordkloden og Salomos krone. Frimureriet skal drysses som støv over hele jorden slik som jødernes Jehova forjettet, og samle folkene under Salomos krone ni plus syv ganger — altså seksten ganger i alt. Vi har allerede hørt om denne krone.

I vest på teppet står over inngangsdøren til en Kubus en mannlig skikkelse med en strålende krone på sitt sortlokkede hode og med en akasiekvist i venstre hånd. Med den høire hånd berører han lebene som tegn på taushet. Den nederste del av legemet er innhyllt i likklær og virker ubevegelig. Den «profane» tenker sig naturligvis ved denne figur en Adam Kadmon eller en Adoniram eller kanskje på den kabbalistiske Messias av Salomos slekt. Eller endelig muligens på Salomo selv, der som bekjent usett øvervar Adonirams begravelse. Selvfølgelig ønsker ikke denne mystiske jødiske figur at der ennu skal tales om den. Den tyske frimurer skal bare litt efter litt venne sig til å se på sin herre og mester. På ekte jødisk maner er figuren også forsynt med kabbalistiske tegn, som forøvrig også er anbragt på losjens vegger og som skal styrke de svake i troen på seieren. Foruten dette er losjerummet opfyllt av tempelruiner. Vi ser at de høiere gradet ennu har nok å gjøre med å bygge templet op påny.

Teppet i Andreas-mester-graden viser oss som sagt billedet av den «fullkomne» verden. Det store arbeide som Andreas-lærlinge og medbrødrene har utført, må jo bære frukter. Vi kjenner allerede den ildrøde farve på teppet som ber oss minnes dem som er falt og såret i kampen for frimurerordenen, «med brennende

kjærlighet». Kanten om teppet er hvit. Teppet er av diagonaler delt i trekanter. I midten av denne fullkomne verden står den bekjente Kubus av hvitt marmor, derpå det jødiske gudsbarns tegn og sølvhjørnet med Jehovas navn i rødt. Og den jødiske verden er fullkommen. Dog — ruinene i losjens vestlige hjørne viser at der fremdeles er nok å gjøre før det lykkes å overføre denne fullkommenhet til det levende liv.

La oss nu betrakte de skjønne magiske tegn som utgår fra Kubus, og som pranger i teppets fire hjørner.

I vest: Dødningskalle, roser, akasiegren og passer.

I syd: Gresshoppe, stridsøks og to liggende sverd forestillende et Andreaskors.

I nord: Sommerfugl, tegnebrett med syv hieroglyfer og øy gyllen kalk (beget).

I øst: Hovednøkkelen til Salomos tempel, den syvarmede lysestake fra Salomos tempel (2. Moses 37) og vinkelmålet.

Hvor skamfull står ikke akasiekvisten ved siden av de tre roser, som forestiller prestedømmets, kongedømmets og Jehovaa-lærens krone, og som selvfølgelig er hvite, rosa og røde av farve. Hvite og røde er jo også den grønne kvists blomster! Sommerfuglen skal med kalken symbolisere at av det rå materiale som tyskerne består av, kan der ved hjelp av en lutringsprosess med «murskje og dolk» ifølge byggeplanens grunnriss opstå et høyere vesen, en Kubus og et fullendt vesen. Frimurermagien setter sig betydningsfulle mål! Men nu får det være nok. Kanskje senere mer om disse skjønne historier!

I teppets fire hjørner finner vi fanebilledene av fire grupper leiret om Tabernaklet. Det er Israels tolv stammer, som er fremstillet ved hjelp av fire lysestaker med tre lys i hver. De skal også minne om de tolv «arkitekter» i fortellingen om Adoniram.

I Teppets sydende er vinkelmålet, Jehovas rettferdighet, lenet til galgen. Det skal gi uttrykk for Jehovas rettferdighet. Frimurerne kaller det skamløst nok for «byggekran». Galgens arm raker over teppet. På enden av denne sitter en krok, og mellom galgen og den kubiske sten midt på bildet ligger «det forenende bånd». Vi begynner nu å få en så god forståelse av vinkelmålet og båndet, at leseren sikkert aner hvad som kommer.

For å minne om den lykkelige forjettelse om opprettelsen av Jehovas rike lyser Davidstjernen fra veggen over alteret. Og over denne flammer Davidstjernens lykkeamulett, regnbuen, som tegn på Jehovas forbund med Noah. Men la oss gå videre i avsløringen.¹

¹) Selvfølgelig kan det kalles et tilfelle at der i det værelset hvor det sosialdemokratiske parti i Kiel i 1927 holdt sine forhandlinger, var anbragt en Davidstjerne over formannens hode. Otto Wels mente at sosialdemokratene måtte føre kampen med murskjen i den ene hånd og sverdet i den annen.

«Templets porter vil åpne sig, når tiden er fullkommen, og Jehova kaller på sine. Men det kan også hende at det først skjer når denne jord er gått til grunne. Eller tror du ikke at Jehova når som helst kan kalle på sine, hvor de enn vandrer på jorden, og også i dette liv vise dem den evige losjes helligdom . . . ? Sandelig alt dette er mulig. Mist ikke din tråd. Men hvis du skulde ta feil av veien og gå vill, så husk at «det forenende bånd» er nær den opreiste vinkel.»

Således taler Hieber om virkeliggjørelsen av Jehovas rike her på jorden og om de straffer som innhenter den villfarende broder, uttaler han sig i sitt skrift om Andreas-mester-graden.

C. Hvordan stemplet påtrykkes.

I *Johannes-lærlinge-graden* (se Teppet side 61) blir den søkende — således benevnes frimureraspiranten — så snart han kommer inn i losjens hus bundet for øinene med et tett bind. Derefter blir han ledet inn i et fullstendig mørkt rum, hvor så bindet blir tatt av ham. Han må ta av sig sin frakk, blotte venstre skulder og venstre bryst, vikle et hvitt lommetørklæ om kneet (den engelske hosebåndsorden), trekke av den venstre støvle til erindring om Moses den gang Jehova bad ham trekke sine sko av under den brennende tornebusk, og endelig må han legge fra sig alt «metall» som det heter for «ikke å bære noget våben på sig». Ifølge det gamle engelske ritual får aspiranten en strikke om halsen for at han skal minnes om «losjens rettferdighets», og at «han befinner sig i losjens makt» hvis han vil flykte. I Odd-Fellow ordenen spiller en kjede den samme rolle.

Nu blir aspirantens øine atter tilbundet, og han føres inn i et annet mørkt rum, hvor han blir latt alene. Et «profant» brennende lys blir stillet ved siden av ham for å prøve ham, om han dog ikke muligens ser noget — aldeles som i blindbukkleken! Efter en bestemt tid blir han avhentet og behandlet efter metoder der bringer ham til å gyse, og endelig av den omsorgsfulle «vokter» som aldri mangler, ført inn i losjen der steds blir voktet med stor omhu, da den nemlig gjemmer den menneskelige fullkommenhet. Her nærmer han sig nu med usikre skritt mesteren, der taler til ham — ganske kort forøvrig. Den søkende er nu blitt en «lidende». I dette uttrykk ligger for den profane det eneste sanne i frimureriet.

Den blinde «lidende» blir i et latterlig optog under opsyn av to «oppassere» ved navn «fornuft» og «samvittighets» ført videre «på reise». «Samvittigheten» støter først spissen av sitt sverd mot den «lidendes» blottede bryst, hvilket ganske sikkert gjør ham virkelig lidende. «De tre reiser» skal gå fra vest til øst. «Fra det jordiske innskrenkede til lysets sæte». Der forsøkes først med

en reise mot nord inn i det bekjente «mørke». Den forfeiles naturligvis aldeles. På den annen reise mot syd henter den blinde lidende «kraft og helse», og derefter blir han ledet på den ene rette vei til Østens lysland.

Det hele virker ophøiet verdig og mandig og betyr at den førrie, uavhengige tysker blindt og viljeløst stiller sig i ordenens tjeneste. Et treffende billede på den åndsfrihet som råder i frimurerordenen! For en avskyelig lek!

Den lidende blir ført til Teppets vestside og stillet op der med benene i rettvinklet plattfotstilling. Så blir han ledet de tre «merkverdige», «rettvinklede» skritt. Mot nord, syd og øst. «Motstand må overvinnes før vi vender oss mot øst». «Livets strøm der velter mot oss derfra, overvelder oss,» skriver Hieber. Ja, han har aldeles rett, men også vi er overveldet. Overveldet over hvad frimurerordenen våger å by de tyske borgere, ganske bortsett fra alle de hindringer den lidende må stolpre over på sine «reiser» og ved sine forskjellige «skritt». Endelig når den nu «verdige lidende» til alteret i østen hvor de tre kabbalistiske lys brenner: vishet, skjønnhet og styrke. Her befinner sig også en «lysende mester» der er Jehovas representant. Den verdige lidende blir tatt i ed. Han kneler ned. Det høire kne hviler på vinkelen, det er den jødiske rettferdighet, den høire hånd legges på det opslatte Johannesevangelium. Den venstre hånd setter passerspissen på det blottede bryst hvorunder det urolige hjerte banker. Nu blir eden lest høyt for aspiranten som gir sitt frimurerord på at han vil holde den. Mesteren gir til slutt sin frimurervelsignelse ved å legge hånden på den knelendes hode.

Den verdige lidende får lov å reise sig og blir ført tilbake til vesten. Her blir taushetens «Salomosegl» trykket på hans tunge. Jehova har besverget ham å vie sig og sitt liv til jødernes Gud — og han må fortie det!

Endelig blir bindet tatt av, og han ser sig omringet av brødre der i broderlig kjærlighet retter sine sverd mot ham. Ennu helt beruset av de sterke inntrykk som har inspirert ham til å forbedre sig, hører han forbauset mesterens ord at «gjennem sverdet aner man pliktforsømmelser». Pliktforsømmelse og menneskelig fullkommenhet og broderkjærlighet??

Den verdige lidende går nu inderlig styrket og i ophøiet stemming ennu engang til alteret, hvor han kneler for mesteren og setter for annen gang passerspissen på sitt blottede bryst. Mesteren slår nu tre ganger med en hammer, på hvis hode det første bokstav i Jehovas navn er inngravert, midt på passeren. Som vi vet mottok også Adoniram tre slag. Passerspissen trenger inn i kjøttet, og det røde blod blir samlet i «foreningssskålen» hvor også

andre søkende og lidende brødres blod opbevares. Med fosterbrorskap har det intet å gjøre.

Den lidende er nu blitt lærling. Han må ennu en gang stille benene rettinklet og love mesteren at hans levnetsløp skal bli aldeles «rettinklet». Nu kan han kle på sig igjen og blir nu ikledt på frimurervis og undervist i «bankning», «tegn», «grep», «ord» og «stikkord». Ordet «Jakins» får han ikke lov å uttale på en gang. Det kunde skade ham. Han må først stave det, så uttale den ene stavelse først og så den annen. Endelig tør han si hele ordet på en gang. Nu kan han trygt la sig overvelde av stolthet at han, en tysker, har Jehovas segl på sin tunge, og at han er en innviet bygningsarbeider på det stolte byggverk: jødernes tempel og jødernes verdensherredømme! Hvor kan ikke jøder og frimurere triumfere over at de formår å bringe en tysker så langt.

Efter at lærlingen har fått sin «parole», Tubalkain, er stemplingen til ende. Jeg tenker at mangen nybakt frimurer er lykkelig over «taushetens segl». At han nemlig kan tie med alt det uverdige man har utsatt ham for, og som er pålagt ham, og han går sikkert meget nedbrutt hjem. Hvilke fordeler bringer da frimureriet at et menneske efter å ha oplevet så megen skjendighet ikke tar livet av sig?

For oss tyske er det en særdeles ære at så mange av våre politiske størrelser — tidligere og nuværende — har underkastet sig denne prosedyre.

Johannes-medbroder-grad er ingen «lovbefalt» grad, den er der bare for å binde medlemmene fastere til hverandre. (Se Tep-pet side 62.)

Ved aspirantenes stempling blir den «eideles» verden fremstillet på en meget virkningsfull måte. Brødrenes skjønne harmoniske sang og musikk spiller en stor rolle. Maskeraden med de tilbundne øine faller vekk. Forøvrig er det den samme maskerade som i lærlinge-graden. Bare med den forskjell at den søkende allerede er broder og innviet. Hans frimurerhjerter svulmer stolt! Han er blitt en broder, et medlem av den store broderkjede. Denne kjede dannes i det ytre slik: en broder legger sin venstre arm i kors over den høire, og med venstre hånd gripes broderens høire hånd. På samme måte dannet vi ofte som barn en kjede under leken. Men en frimurer er ikke lenger et individuelt vesen, bare et ledd i en kjede.

Også medbroder-aspiranten foretar tre reiser og tre skritt. Jeg vil ikke trette leseren med å beskrive dette så inngående, bare forklare det særpregede ved stemplingen: klatringen opover Jakobsstogens syv trin. Denne stige står på det musiviske fotstykke som er Salomos tempels faste grunn, og den står i retning vest—øst. Aspiranten setter sin høire fot på den tegnede stiges nederste trin

og trekker den venstre fot inn til den høire slik at de danner en dobbelt rett vinkel. Dette skal være symbol på den stadig fremadskridende menneskelige fullkommenhet. Med denne fullkomne klatreteknikk stiger han opover stigen og nærmer sig således Jehova og Davidtjernen. Hvilken lykke for en tysker!

Eden avlegges på samme måte som i lærlinge-graden. Selvfølgelig må han sverge en ny ed! Også medbroder-aspiranten setter passeren på sitt bryst, og den ordførende mester gir passeren et slag så det tyske blod spruter til Jehovas ære. Også her er aspiranten omgitt av brødre som vender sverdspissene mot hans bryst til advarsel likeoverfor «de straffer som venter den der ikke går inn av den rette dør». Han blir videre opplært i nye «tegn» og «grep» og blir gjennom ordet «Boas» til en av søylene i Salomos tempel. Han er bare kommet Davidstjernen og Jehova nærmere gjennom sin klatring på Jakobsstigen enn de stakkars lærlinger.

I *Johannes-mester-grad* (se Teppet side 63) foregår stempelingen på en særdeles fryktelig og nedverdiggende måte. Den slutter sig nær inn til myten om Adoniram. Aspiranten er Adoniram selv. For ikke svært lenge siden blev aspiranten hyllet inn i et likkde efter at han var blitt «slått til jorden» og derefter begravet av tre brødre fordi liket var begynt å stinke. Nu opfører man sig litt tekkeligere, men der er levnet så megen redsel ennå at leseren vil følge min beskrivelse med den største motbydelighet.

Losjen er mørk som en grav. Aspiranten går inn baklengs, mens hans forkle blir «revet hurtig av ham» av en tilstedeværende broder. Derpå blir han av de to oppassere «Fornuft og Samvittighet» ledet baklengs til Teppets vestside. Grufullt lyder Jehovas stedfortreders, mesterens, jødernes Guds ord i hans ører: «Gud alene kjenner Deres skjulte tanker! Han er Deres (!) dommer mellom Dem og oss. Måtte Deres samvittighet i Deres dødsstund gi Dem det samme vidnesbyrd som det De nu avlegger her.»

Brødrene står rundt omkring Teppet med ansiktene vendt mot dette. «Stille og verdige» står de der med høire hånd under høire kinn og venstre hånd støttende høire albu. Tause er de alle med en kummerfull mine — ekte jødisk sørgemaner!

«De tre reiser» påbegynnes bak brødrenes rygg og avsluttes med rettvinklet fotstilling. Under reisen høres tilrop, således ved første reise er der en stemme som minner om døden i det gamle testamente avbrutt av tre dumpe slag. Selvfølgelig mangler heller ikke sverdspissen mot aspirantens hjerte.

Efter reisen blir aspiranten ført til likkistens hodeende, der står som en «fullendt kjennsgjerning» på teppet. «Her finner De på Deres vei Deres siste hvilested. Se og lær rummet å kjenne som også De skal bebo,» sier mesteren. Aspiranten blir stillet rettvinklet foran den rettvinklet åpnede passer foran likkisten og

foretar nu de tre merkværdige skritt mot syd, nord og øst. Vær det annet skritt fører han det venstre ben over likkisten. Det må se meget høitidelig ut!

Høitideligheten forøkes derved at aspiranten ved hvert skritt han tar får et veldig puff i ryggen «der truer med å kaste ham i gulvet».

Nu må han gå til alteret. Her holder den ordførende mester en for anledningen anlagt tale, hvori han gjør ham oppmerksom på de mørke makter som truer ordenen, nemlig: «troløshet» — ganske sikkert fra brødrene — «overtro» — fra brødre og skamløse profane — «makt» — den profane statsmakt f. eks. i Italia, men naturligvis ikke i Prøssien eller Tyskland.

Som et tillegg til taushetseden forlanges her i denne grad en ed som går ut på å beskytte ordenen mot «oprørere og forrædere». Med dette menes fiendtlig inngripen utenfra som kan hindre ordenens arbeide og planer. Altså kjemper frimurerordenen mot staten, så fremt denne legger hindringer i veien eller fornærmer ordenens suverenitet. Dessuten kamp mot dem som forsøker å avsløre sannheten om frimureriet. Ja, det er jo noget vi vet!

Hieber som jeg holder mig til, fortier på ekte frimurervis skammelig at den ordførende mester meget inngående forklarer den søkende om akasiekvistens betydning. Denne som sammen med Jehovas segl ligger på bunnen av likkisten, inneslutter som bekjent efter ordenens egne oppgaver K. K.'s hemmelighet.

Men nu kommer noget uhørt frivolt: aspiranten blir ført baklengs til kistens fotende, mesteren minner ham om Adoniram's død og slår ham tre ganger med Jehovas hammer på pannen, oppasserne griper ham og legger ham baklengs op i likkisten. De legger hans høire hånd i medbroder-tegnets stilling og lar hans høire kne danne rett vinkel. Kisten lukkes.

Aspiranten hører nu frimurer-bankningen og lyden av brødrenes sverd som slår klirrende mot hinannen. Der høres en hvisken. Det er stikkordet «Mac benac» som går fra munn til munn og derpå uttaler en broder av de høieste grader navnet «Jehova» høit. Som parole. Atter hører aspiranten i kisten den karakteristiske bankning og endelig mesterens rop: «Det er fullbragt!»

Den hele ceremoni virker som en bespottelse av døden og det siste tilrop som en gudsbespottelse. For mennesker der har den minste respekt for Jesu siste ord på korset også som en blasfemi.

Hvis ceremonien foregår i Johanneslosjen får aspiranten også forelest historien om Adoniram.

Tilslutt går den annen oppasser «Samvittigheten» bort til kisten og griper (slik som det foregikk ved Adoniram's begravelse) aspiranten i pekefingeren, derpå tar den første oppasser «Fornuf-ten» fatt i mellemfingeren. Mesteren kommer bort til kisten,

setter sitt høire ben op i kisten mot den liggendes stadig høide høire kne, griper den liggendes høire hånd i mestergrepet og trekker ham op hjulpet av de andre, helt inn til sitt bryst. Han støtter ham med venstre hånd i ryggen og hvisker «Mac» i hans høire øre og «Benac» i hans venstre. Stemplingen er ferdig og avsluttet.

Den nye Johannesmester er ikke død som Adoniram, men må leve videre efter denne rystende og nedverdiggende begravelse. Men ordenen vet at en slik broder kan man rolig betrø en hvilken-somhelst oppgave og hemmelighet. Han vil tie og lyde. Derfor kunde man også bevilge ham et blick på akasiekvisten og Jehovannavnet i bunden på kisten uten å forklare ham videre om dette.

I Andreas-lærlinge-medbroder-losjen. (Se Teppet side 64) foregår der forut for stemplingen, som aspiranten har innsendt skriftlig ansøking om, en ballotering mellem brødrene. Det vilde være urett å si at ydre grunner som f. eks. økonomiske forhold øver innflydelse på denne brødrenes ballotering. Selvfølgelig er kun hans menneskelige fullkommenhet det avgjørende — kanskje også hans dyktighet som «broder». Sikkert er det at hvis aspirantens ansøking avvises har han mange midler å prøve den falne avgjørelse på. Isærdeleshet hvis han er anbefalt av mesteren. Efter balloteringen blir der tilstillet aspiranten en innbydelse, der i parentes bemerket gir et utmerket uttrykk for den etiske likhet i ordenen.

Andras-lærlinge-aspiranten må derefter betale honoraret for befordringen. Derpå blir han atter inngående prøvet, slik at man er helt på det rene med om man kan stole på ham.

«Hvis De ikke har en god samvittighet, så vend heller om i tide. Om få øieblikke er det forsent. Ti ingen som engang har betrått den stille hall kan finne veien tilbake.»

Hiebr sier: «Det er alvorlige, ja, truende ord den søkende får høre foran inngangen til losjerummet. Kampen mot mørket er en kamp på liv og død».

Stemplingen følger videre nøie den symbolske fortelling om Adoniram. Aspiranten blir utstyrt med et lys som skal symbolisere «fornuften» og med en klokke som symboliserer «samvittigheten». Lyset — riktigere uttrykk — lanternen er omgitt av beskyttende vegger. Og denne omhu for lyset er påtrengende nødvendig. For «vi kan ikke ute i verden hvor stormene og mørket råder la vårt innerste indre være ubeskyttet».

Nei visst! Hvor blir der ellers av «forsiktigheten» og ennå mere av «hemmeligheten».

Utstyrt med lys og klokke blir nu aspiranten ført inn i Andreaslosjen. Døren slås igjen efter ham — «han kan ikke mere gå tilbake». Han befinner sig alene i en lang, halvmørk gang, som er opfyllt av dødningeben og gamle forfalne likkister, hvis oprin-

delse og historie naturligvis frimurerne kjenner. På veggen lyser disse ord:

«Den tause finner Akasien. Eier du mot til å tilegne dig denne, så gå videre gjennom natt og mørke».

Om akasiegrenen heter det på ekte frimurerisk hyklermaner, at «den er håpets symbol. Av forrâttelse og tiltintgjørelse reiser den oss op til et nytt liv».

Hvis vi istedetfor «forrâttelse og tiltintgjørelse» setter Jødedommens forfall, og istedetfor «et nytt liv» setter det kommende jødiske verdensherredømme, så får ordene mening. Det er jo overhodet den eneste mening der kan legges i dem.

«Om der hører mot til å bemektige sig akasiekvisten?» spør Hieber. «Visselig — et uforferdet mot» — ja, det er uimotsigelig — «den der søker livet» — det der kjenner vi — «må stille sig op imot de rå masser . . . disse brødre der har lukket sitt hjerte i taushet, ja, kanskje helst ønsket å nagle det til korset».

Jeg overlater til leseren å tyde disse ord. Kanskje har han nu lært tilstrekkelig til å kunne det. De ukultiverte tyskere våger ikke å kjenne frimureriets sanne mål, hvis de kjente det vilde de kanskje komme til å nagle mange frimurere til korset. Men det forsøker jeg jo nettop å forebygge. Frimurerne tar sig ikke godt ut som martyrer. De hør heller bære et merke på sin fullkommenhet som er synbart for enhver tysker.

Aspiranten opdager snart en liten lampe som kaster et svakt lysskjer i den dunkle gang. Han går mot lysskinnet og ser at lampen står på en likkiste. Oppe på kisten ligger akasiegrenen som han uforferdet skal bemektige sig. Men ved kisten står «helligdommens vokter» med dragen dolk. Dog — vokteren er godmodig, aspiranten får ikke engang anledning til å vise sitt mot. Efter en kort samtale med den bebevnedede vokter, bemektiger han sig «den hellige akasiegren» og fjerner den fra kisten.

Dermed har den tyske aspirant stillet sig i jødedommens tje-neste.

Med akasiegrenen, klokken og lyset i hånden nærmer nu aspiranten sig losjens dør. Han ringer med klokken for å melde sig slik som Salomo har foreskrevet og den annen oppasser «samvittigheten» prøver ennu engang hans «hjerte og nyre» om han nu også er aldeles pålitelig. Og om han er i besiddelse av akasiegrenen. Selvfølgelig faller prøven aldeles tilfredsstillende ut og broderen setter med vanlig kjærlighet dolken i aspirantens bryst.

Så blir han ført baklengs inn i losjen igjen. Her står kong Salomo på en Kubus og ser velvillig ned på ham hviket er en stor lykke for aspiranten; «den ordførende mester» ber den lykkelige overraskede aspirant særlig merke sig denne «merkver-

dige» figur og aspiranten strekker hånden med akasiegrenen i været som tegn på at han har gitt sig sin herre og mester i vold!!!

Dog snart blir han revet voldsomt ut av sin ærbødige beskuen av Salomo, — han følger det sikkert bittert ikke å kunne gi sin glede lydelige uttrykk — Kanske berører det ham også litt pinlig at kongens nederparti er innhyllet i et likklæde. I ethvert fall — mesterens stemme vekker ham og stiller ham meget betenkelige spørsmål. Det annet lyder slik:

«Trykkes Deres samvittighet av nogen skyld?»

Og så må han bekjenne alt han kan tenke sig har vært galt handlet, alt som har gått forkjært i hans liv og som han angrer. Han vet at han har vært dyktig utspionert før han kom hit til dette sted og foretrekker derfor å si den hele fulle sannhet.

Det tredje spørsmål lyder:

«Eier De samme mot som engang Adoniram, der trosset farer og død, til aldri å vike fra rettens og sannhetens vei?(!) Den som besvarer dette spørsmål med ja, han må være forberedt på å møte hvadsomhelst. Han må stedse erindre hvilke alvorlige plikter han har tatt på sig ved sitt svar».

Hvori disse plikter består vet han jo slett ikke. Brødrene lærer jo litt efter litt ordenen og dens mål å kjenne. Deri ligger dens store umoral. Og, som vi har hørt, fører ingen vei tilbake.

Det fjerde spørsmål lyder:

«Vil De vie ordenen Deres tjeneste og strebe efter lys og sannhet?» Hieher mener at aspiranten forplikter sig til ordenen. «Hans krefter skal forenes med brødrenes for at de sammen kan kjempe for lys (!) og sannhet (!)».

Nu skal aspiranten foreta reisene, men denne gang fire istedetfor tre. Han må legge fra sig akasiegrenen, klokken og lyset. Det er helt i denne losjes ånd at reisen her bare gjelder norden og selvfølgelig ender i øst. Aspiranten blir herunder blendet av oppasserens lanterne, hvilket skal minne om Zedekias, da han blev blind. Spissen av en dolk rettes mot hans bryst. Atter er aspiranten et viljeløst verktøj i ordenens hender.

Også nu får aspiranten tilrop som: «Vær uforferdet i fare, tålmodig i lidelser og standhaftig i døden.» Hertil bemerker Hieher: «Disse ord maner oss til forsiktighet. Vi skal spare på vårt mot og ikke la det utarte til dumdristighet. I de heteste kampe skal vi bevare mot og ro». Frimurerumoral!

Efter reisene kommer skrittene. De fører til syd og så til øst idet sydvesthjørnet av teppet passeres. Selvsagt passes der nøie på den rettvinklede fotstilling. Tre ganger tre ganger tre altså 27 ganger skal de gjentas. Under skrittene er øiet stadig rettet på det blodrøde teppe. Dette skal bety at aspiranten først nu får innblikk i den kamp han skal føre som frimurer. Skrittene i Johan-

neslosjen fører bort fra teppet og tillater ham bare et lite «innblikk» i kampens verden. Hieber sier om dette: «Man kan ikke utmale hvilken dybde der ligger heri». Jeg tillater mig dog å mene at det ikke er så vanskelig. Dybden består simpelthen deri at Johannes-aspiranten blir opholdt og avledet ved alle mulige ydre ting, mens Andreas-aspiranten får et fullt og helt begrep om ordenens arbeide sålangt det da passer ordenen. De enkelte små stier og veier blir han nok holdt utenfor.

Endelig er vi kommet sålangt som til edsavleggelsen. Eden blir først lest op for aspiranten. Derpå uttaler han med hånden hvilende på den åpnede bibel: Ja, dette lover jeg.

Han forplikter sig altså til å holde hvert et ord av den opleste «ed. Han lover lydighet og taushet likeoverfor alle Andreas-losjens lover. Han lover å vie sitt liv til «sannhet og lys». Han lover «å verge templet og kronen som en pålitelig vokter, ti den som kjemper mot mørket må stå fast. Enhver vaklen er edsbrudd». Dette sier Hieber.

Templer ligger fremdeles i ruiner. Aspiranten skal arbeide på dets gjenopbygning. «Med sverdet i den ene og murskjeen i den annen hånd». Og dernæst bli dets trofaste vokter. Kronen kjenner han ennå ikke. Men desuaktet har han lovet også å verge den. Han har hittil bare sett den på sin Salomos hode, over alteret og på alteret. Men har nu edlig forpliktet sig til å verge den og templet.

Selvfølgelig har aspiranten under edsavleggelsen trykket en dolk mot sitt bryst, som er gitt ham av mesteren til dette formål. Etter edsavleggelsen tar mesteren dolken igjen og retter så «dette lysets våben» mot aspirantens øine, munn og mave. Dette er det jødiske gudsbarns tegn. Tydeligere kan broderkjærligheten ikke gi sig tilkjønne enn ved å vise aspiranten hvordan han skal blø hvis han ikke blir lik dette jødiske gudsbarn.

Medbroderoptagelsen, som jeg ikke vil gå nærmere inn på, bringer frimureren et «betydningsfullt» skritt videre. Den samme ære blir ham tildelt som de trofaste mestre i Adonirams fortelling. Han får lov — hvilken ære — å kysse Salomos krone, hvor Jehovas navn er risset 16 ganger inn. Denne krone blir kalt «Det høie tegn på menneskelig verdighet». Frimurerne går aldri avveien for å bruke flotte uttrykk. Men de innser også ganske sikkert ofte sin egen barnaktighet. Aspirantens «ord» er Adonai — et annet navn for Jehova. Frimurerordenen hyller sig hemmelighetsfullt inn, men frimureren selv står «intet anende» overfor denne sin orden. Altting går ut på hans egen fullkommengjørelse — foruten at han nyder nogen fordeler hist og her. Det sier sig jo selv.

I *Andreas-mester-graden* (se Teppet side 65) finner stemplingen sted i forskjellige rum. I Andreas-lærlinge-medbroderlosjen,

i forrummet til mesterlosjen, som ved hjelp av en mellomvegg danner en kabbalistisk krets og i selve Andreaslosjen. Jeg vil ikke trette leseren med alle de uforståelige historier som der atter var anledning til å komme frem med. Jeg vil forsøke å fatte mig så kort som mulig. Planmessig føres aspiranten videre.

Han blir først berøvet sin dolk for å gjøres forsvarsløs. Derpå må han avlegge en bekjendelse om å «bygge op det som er forfallent» — dette med henblik på at templet ligger i ruiner — at «han ved taushet, forsiktighet og måtehold vil beflitte sig på utvikling og seier» til ordenens beste. På en likkiste i forrummet til mesterlosjen finner han — o, hvilken triumf, det gamle mester-ord «Jehova», «det evige Salomosegl» og tar det til sig, som han ved Andreas-lærlinge-stemplingen tok akasiegrenen. Nu har han alt! Dette «ord» åpner for ham mesterlosjen likesom akasiegrenen åpnet lærlinge-medbroderlosjen.

Tidligere blev der nu lagt et stykke av det gylne «forenende-bånd» om aspirantens hals med disse skjønne ord: «Da dette smykke er blitt mangen broders død, håper vi at ikke denne skjebne også blir din». Mesteren føier til: «Strikken blev lagt om din hals for at man, hvis det viste sig at du var en forbryter, straks kunde straffe dig». Denne strikke pryder ikke lenger Andreas-mestrenes hals, men vi skal snart se at ånden er den samme gode gamle.

Ved inntredelsen i mesterlosjen møter der de aspiranter som hører til G. L. L. losjen et praktfullt syn. Foran dem ligger sølehallen, inngangen til det nye tempel, i strålende prakt. Bak den tukkede port i øst står alteret. På dette har Jehovas krone, dolken og sverdet sin plass. I hallen er de «lysende» mestre forsamlet til hvis krets aspiranten nu skal slutte sig. De er fra nu av hans medbrødre. Når Andreas-lærlingene stemples er disse brødre medansvarlige for optagelsen. Nu er lærlingene rykket op og er blitt til «lysende mestre». Hvilken salig beruselse må det ikke være!

Når aspiranten foretar reisene hører han følgende betegnende tilrop:

- 1) «vårt gamle tempel er ødelagt!»
- 2) «Men grunnstenen er funnet under ruinene, og den er uskatt!»
- 3) «På denne grunnsten hever sig den nye tempelbygning!»
- 4) «Måtte De bli en fullkommen mester i dette tempel!»

Han vil nok intet heller og for at han ikke skal vakle i sin beslutning og den ydre verdighet heller ikke skal mangle, blir der under reisene rettet en dolkespiss mot aspirantens bryst. Dertil blir han tildelt det såkalte «Korsslag» på brystet av de to oppassere «fornuft» og «samvittighet» med de to sverd, som bærer

Andreaskorsets merke. Endelig slår man manende med disse sverd mot kroken på galgen. Galgen står, som vi vet, syd på teppet og strekker sin ene arm mot nord.

Fra denne galge foretar nu aspiranten i rettvinklet fotstilling, skritt til teppets fire hjørner. Ved disse skritt skal man minnes Israels tolv stammer. Hieber nevner også de fire evangelister, men det tar sig virkelig ikke godt ut. Skrittene skal bety at aspiranten skal bære det lys, som er tendt i ham selv, videre ut i verden. Men dette kan jo dog ikke kalles streben efter egen fullkommenhet! På de «ryggesløse» profane må det heller virke som stump zelotiver, der vil pådutte andre sin jødiske frimureretankgang og fremme sine realistiske planer om makt og innflydelse. Det har en stygg smak av politikk!

Mens aspiranten foretar skrittene hører han forskjellige tilrop både venlige og truende. Som f. eks.: «Til Sarsena!» «Bered denne oprører til døden og skån ikke en sådan broders!».

Aspiranten avlegger eden på vanlig måte, men under galgen istedetfor ved alteret. Han må stå i rettvinklet fotstilling og vende sitt ansikt mot «fullkommenhetens Kubus». Han må videre legge sine armer overkors, den venstre over den høyre. Det sted hvor håndleddene krysser hverandre blir av oppasseren «fornuft» ombundet med den ene ende av «det forenende bånd», der altså nu demaskerer sig som en strikke. Denne ende har inntil nu ligget på den fullkomne jødiske Kubus. Den annen ende er ført over kroken på galgen. I denne situasjon — hvert øieblikk forberedt på å bli trukket i været, må aspiranten høre edens oplesning.

Eden forlanger taushet og lydighet samt at han skal virke for ordenens utbredelse, som han fremdeles ikke kjenner tross all foredling. Dernæst at han skal finne dyktige byggmestre til templet uten at dette «dyktige» defineres for ham og også uten å få vite bestemt hvilket tempel der menes. Videre må han ikke vike tilbake for noget når det gjelder ordenens utbredelse, han skal tilrettevise de feilende og gjøre sitt beste for at der skal herske en god ånd mellom brødrene. Aspiranten lover alt dette med disse ord:

«Dette lover jeg ved min frimurerære som en redelig mann».

De «lysende» medbrødre bekrefter med et:

«Dette skje!»

Den «profane» mener at her igjen kommer tilsyne en slags «trussel», hvis aspiranten på nogen måte kommer til å forse sig.

¹⁾ Ifølge K. Chr. Fr. Krause bedømmer en bror de forskjellige skritt slik. Han mener da både «tilbaketrekkningen av foten til dobbelt rettvinkels» og «stumlingen omkring på teppet»: opfunnet av en mann, som led av lendegikt, den annen av en sjemann, der var vant til en skutes bevegelser, og den tredje av en mann som til overmål hadde nydt alkohol og som i denne tilstand danset.

De lysendes medbrydere er interessert i at deres broder i Salomo ikke besmitter sig med nogen synd.

Nu kommer selve stemplingen. Mestrene stiller sig i en krets omkring galgen idet de holder sverdene i sin høire hånd vendt mot aspiranten. Mesteren trekker fire ganger i strikken slik at aspirantens armer fire ganger blir trukket over hodet. Dette kaller man «oprykningen». Og med dette nøier man sig denne gang.

Den «lysende» Andreasmester er ferdig. Tyskeren er blitt en fullendt kabbalistisk Kubus. Hvor må ikke hans hjerte svulme! Med hvilken renegatmine vil han ikke svinge hammeren i Johanneslosjen, hvortil han nu ifølge sin høie rang og verdighet er berettiget. Og iveren blir ganske sikkert ikke mindre derved at der sammen med verdigheten følger mange fordeler — ikke bare den langsiktige: det jødisk-kapitalistiske verdensmonarki — men den daglige tilfredsstillelse ved å forringe og tilsmudse det tyske folk.

Og nu står døren åpen for aspiranten til de «lysende» Andreasmestres krets.

Når en Andreasmester skal befordres ennu et skritt høiere op, må han gå gjennom porten hvorover den sekskantede Davidstjerne og Noahs regnbue lyser.

«En fredshilsen fra en høiere verden,» sier Hieber.

Nei, det er en knebling av et fritt folk, som gjøres til slaver under jødene, som forledes til å bli «Noachider» med Jehova til Gud.

4. Det store nødtegn og Hakekorset.

Når en frimurer er i nød eller fare så eier han et nødsignal og et hjelpemiddel, der selv ikke svikter i en krig, nemlig

Det store nødtegn.

Dette består av Jehovas dobbelte likesidede trekant. Man legger hendene over hverandre mot pannen med håndflatene vendt ut således at tommel- og pekefinger danner et tredje likesidet trekant og roper:

A moi, a l'enfant de la veuve de Naphthalie.
(Til mig, til enken Naphthalies barn).

I det tyske folks dødsnød viser jeg det det tyske blods helige tegn:

Hakekorset.

Til Eder i barn av det tyske folk. Til frie, tyske menn og kvinner, og til de bedratte frimurere!

Tillegg.

IV. Frimurerer-forklede og symbolsk omskjærelse.

Jeg hadde håpet å kunne slippe å offentliggjøre det som nu kommer, men Storlosjenes holdning tvinger mig til det.

Da fedrelandssinnede frimurere i sitt hjertes nød kom til mig og betrodde mig frimurerordenens ritual — det tidligere og det nuværende — i tillit til at jeg kunde hjelpe dem og det tyske folk, blev jeg grepet av en stor skrekk for den avgrunn det tyske folk stod på og dyp avsky. Og jo mer jeg satte mig inn i dette ritual og forstod den ånd der talte ut av det, jo klarere blev det for mig at det tyske folk står på randen av en dyp avgrunn. Og jeg vilde hjelpe dem uten å avdekke frimurervesenet altfor meget. Men de ni tyske Storlosjer og foreninger av tyske frimurere, som teller 25 000 medlemmer har helt misopfattet min hensynsfullhet, og deres stilling til mig tvinger mig til å løfte sløret helt. Jeg må tilføie at jeg gjør det med dyp motvilje.

1. Frimurerens forklede må ikke opfattes som en gammel levning (beskyttelse) fra middelalderens byggeplasse. Det er de jødiske høiestepresters forklede. Dets betydning forøvrig skal vi snart lære å kjenne.

2. Moses 20 (Moses mottar de hellige ti bud) vers 20 i Luthers forklaring.

«Og du skal ikke gå op ad trappen til mitt alter for at ikke din blussel skal blottes over det.»

2. Moses 28 (Arons og hans sønners presteklær) vers 42 og 43.

«Og du skal gjøre dem linnede hofteklær til å skjule sin blussel; fra lendene ned til lårene skulde de gå.»

«Og dem skulde Aron og hans sønner ha på når de går inn i sammenkomstenes telt, eller når de nærmer sig alteret for å forrette tjeneste i helligdommen. Forat de ikke skulde pådra sig skyld og dø. Dette skal være en evig lov for ham og hans avkom efter ham.»

Jeg valgte Luthers bibeloversettelse. Også den er klar nok.

Broder Herman Gloede viser i sin instruksjonsbok hen til det anførte vers av 28. kapitel 2, bok hos Moses likeoverfor Johannes-medbrødrene i den store tyske landslosje. Den er trykt som hånd-

skrift med stormesterlig tilegnelse for brødre-lærlingene i Berlin 1901 av kongelig hofbokhandler Ernst Siegfried Mittler og sønn.

Gloede skriver om frimurerens bekleddning på side 110:

«Således var det befalt Moses for alle tider å anbefale prestene når de betråtte helligdommen å bære hvite linklær fra hoffene ned til lårene (2. Moses 28, 42, 45). Uten å være iført denne drakt vilde de legge stor skyld på sig og dø.»

Det gjør ingen forskjell at forkleddet er av lær. Gloede mener at det er et «manende tegn». At «kjødets lyst aldri skal hindre sinnets ro». (Det er lammeskinn som brukes!)

Frimurerne skal være «Jehovas menighet av prester». På side 88 skriver Gloede:

«Thi jeg er Herren Eders Gud, og I skulde hellige Eder, og I skulde være hellige, ti jeg er hellig.

Det som recipienden lover er i grunnen det samme, vi er bare vant til å uttrykke oss anderledes. Men for å forstå oss rett må vi ennå citere et annet ord av Moses, et oppdrag og et påbud til menigheten. Jaweh sier: «I skal være mig et kongerike av prester, et hellig folk.» (2. Moses 19, 6).

Gloede skriver videre:

«Da skikk og bruk hos oss er tatt direkte fra det jødiske presteskap, så kan man tyde vår vane å bedekke vårt hode som et tegn på at vi danner en hellig menighet av prester.»

Gloede taler videre om at der skal bli fremstillet en «Zionsmenighet av hellige prester» gjennom frimurerne. Han taler om «en utvalgt slekt av en hellig stamme, et utvalgt folk» og sier endelig i annet bind av «Instruksjon for Johannesmedbrødrene»: «Til dannelsen av et sådant Teokrati vil ordenen lede oss.»

Dette har intet å gjøre med de tyske frimurerlaugs skikk og bruk eller med tysk tenkemåte. Det er tvertimot tegn på at tyskerne svelkes som rase og folk.

Frimureren med Arons forklede og leviterhatten er klædd og innviet til å bli Jehovas prest. Forklæddet er symbol på «frimurerordenens ånd». Frimurerne skal være Jehovas prester, selv være uten rase, men henge sig på den jødiske rase, bre sig ut over jorden og øve sin «misjon», mens de teller årene og månedene etter jødisk tidsregning.

Et slikt tilheng til Noahs sønner og enken av Naphtalis stamme er også de rotløse tyske frimurere blitt. Denne jødiske stamme, der ifølge bibelsk overlevering ytterst i norden anla Tabernaklet og er kalt til å virke der for å bringe det nordiske folk til å slutte sig til dem. Det vil si: ta fra dem deres rasefølelse og stolthet og deres tyske gudsbetssthet.

«Enhver som er født av en jødinne er en jøde,» sier rabbieren Unna, og det kreves til sist ikke alene for frimurerne av det ytterste levitiske presteskap, det kreves ennu mer: omskjærelsens symbolske akt.

2. Frimurerens symbolske omskjærelse.

Det ukultiverte, nordiske menneske er i frimurnes ritual som den utilhugne sten. Gloede kaller den med utilhyllt tydelighet den «uomskårne» sten.

Frimureriets kongelige kunst gjør av ham en fullendt Kubus, en til de ortodokse jøder «omskåren» sten.

For å forstå frimurnes ritual fullstendig, må jeg her gjengi Miloh, det jødiske ritual (omskjærelsen) tiltross for at det byr den germanske følelse sterkt imot.

Efter inntredelsen i synagogen tar Mohel (omskjæreren) det barnet som han hilser med disse ord: «Baruch habbo.» Det betyr: «Velsignet være den, som kommer der.» Han bærer det til Elias-stolen og legger det i skjødet til fadderer, griper det mannlige lems forhud og klipper med en saks et lite stykke av forhuden, som senere blir brent. River derpå den øvrige forhud med fingrene, så den løsner litt — dette er den viktigste akt ved den jødiske omskjærelse og kalles Prio. Derpå tar han munnen full av vin og suger så blodet ut av såret på lemnet, og spytter blandingen av blod og vin i et beger. Dette gjentas tre ganger. Mohel velsigner derpå begeret, dypper sin finger i det og stikker den i barnets munn, legger den på barnets tunge med ordene: «Gjennem ditt blod skal du leve.» Derpå legger han hendene på barnets hode og gir det under fornyet velsignelse et navn.

Prio-akten er av stor betydning for jødene. De andre folk og hemmelige forbund som har omskjærelse i sitt ritual — deriblandt også Papuanegrene — kjenner ikke Prio. Det vil si: riftet med neglene, men bare snittet med saksen. Men fader Abraham som sitter ved Helvetes port — ifølge Talmud — og nøie undersøker enhver som ankommer, kjenner på grunn av Prio sine ektefødte landsmenn, og han redder disse — og ingen andre — fra ildens kvaler.

Dette er omskjærelsen efter det jødiske ritual og efter jødisk opfatning.

For at de kunstige jøder, frimurnerne, også skal få del i den viktige akt som Prio er, har det uforete lærforklede i de to nederste grader ennu en annen viktig, symbolsk betydning. Gloede og Hieber kaller den kort og godt: «kjødets forklede» eller ennu klarere: «kjødets symbol».

Når medbrødrene optas i mestergraden, blir forklede på de inntredende aspiranter «raskt og heftig revet av». Dette beskriver den lysende broder Otto Hieber i året 1922. Gloede skriver tre bind om dette. «Instruksjoner for Johannestrene» s. 37—38: «Kjødets lyst rives symbolsk ut idet den vakthavende hurtig river aspirantens forklede bort. Dette bekleddingsstykke heter: «Kjødets forklede.»

Ifølge Gloede er Johannesmestrenes ritual i sitt anlegg og i sin utvikling symbolsk basert på:

«Å drepe kjødets lyst gjennom omskjærelsen.»

Forkledet er således en del av frimurerordenens åndsinnhold. Etter ritualet skal det rives fra aspiranten i tredje Johannesgrad. Dette er altså omskjærelsen, den «heftige» riven itu, Prio.

Den således omskårne frimurer får nu som Johannesmester istedetfor lærforkledet med dets «betenkelige båndsløifer», som erindrer den «profane» om sakser ved hvis hjelp omskjærelsen og «den nye tilværelse» er innvarslet, et med himmelblå silke foret og med gull forsiret forklæde. Blått og gull er himlens farver, Jehovas klødning, hvilket Hieber bevidner. Frimurere er her på jorden blitt en fullendt Jehovaprest, som har erhvervet sig borgerrett i Jehovas himmel.

Nu forstår den profane, ja, også ofte den symbolsk beskårne, den fulle betydning av flere andre rituelle handlinger, som i forskjellig rekkefølge bare antyder det mindre vesentlige ved omskjærelsen og som er fordelt på de nederste Johannesgrader.

Likewise det røde blod rinner under Mohels omskjærelse av de jødiske gutter på Eliasstolen, således er det også ved lærlinge- og medbroderoptagelsen, når den ordførende mester banker på passerspissen med Jehovahammeren, så blodet kommer frem av det nøkne bryst. Brystet er «hjerterets forhud».

5. Moses 10 (fornylelsen av forbundet ...) «vers» 16:

«Så omskjærer da Eders hjerters forhud og forherder ikke mere Eders nakke.»

Tre ganger suger Mohel blodet av barnet på Eliasstolen. Tre ganger slår den ordførende mester (!) på aspirantens bryst.

Her som der samles blodet i en skål eller et vingeben, men ikke for å drikke fosterbroderskap.

Mohels hånd hviler på Eliasstolen, den ordførende mester (!) hånd hviler på den såredes hode. Liket i begge ritualer. Og begge steder får den angjeldende et jødisk navn.

Ved begge ritualer blir også vedkommendes tunge berørt og i begge tilfeller blir nytt liv forjettet ved disse handlinger. Murskjeen som blir lagt på frimurerens tunge treder istedetfor Mohels finger som blir dyppet i vin og blod. Nu forstår vi også hvorfor Gloede nevner murskjeen ved siden av forkledet som «frimurerordenens vesen».

«Forbundet sluttes» under omskjærelsen og ved at blodet flyter, når lærlingene og medbrødrene optas.¹

¹ Ifølge Lenning blir også sønner av frimurerne allerede ved dåpen innviet til ordenen.

Også bindet spiller en stor rolle i begge ritualer. Barnet blir forbundet med et bind og om lærlingens og medbroderens venstre eller høire kne blir der også knyttet et bind o.s.v.

Gjennom dette oppfylles:

1. Moses 17 (Isaks forjettelser blir bekreftet ved omskjærelsen) «vers» 13 — etter Dekan D. F. Holzinger: «Omskjæres skal enhver der fødes i ditt hus, likesom den du har kjøpt med penger.»

«Instruksjonene» av br. Gløde blir nu sløffet i firmaet Mittler og sønns fortegnelse over frimurerskrifter. De avsnitt jeg har hatt anledning til å benytte, har gjort det mulig for mig å fremlegge sammenhengen for alle tider. Allerede Hieber var adskillig forsiktigere enn br. Gløde i 1901. Br. August Horneffer, som har tilhørt en humaniter losje, men nu er «hovedsekretær» i G. L. zur Freundschaft, sier i sin «Erläuterung der Katechismen der Johannes-freimaurerei von br. Robert Fischer» — trykt som håndskrift for Brr. frimurerne i Leipzig 1924. —

«Endelig må vi også nevne overrekkelsen av forkleddet, som er tatt med i den gamle frimurer-katekismus (tilfeldig!) Med kraftige ord blir dette enkle håndverkertegn(!) fremhevet. Det er eldre enn det gygne skinn og den romerske ørn, mere ærefullt enn hosebåndets stjerne eller en hvilken som helst orden, som lærlingen kan få nu eller senere!... Som et uovertreffelig hederstegn stod forkleddet for dem (de engelske brødre)! Denne opfatning må enhver lærling skrive i sitt hjerte. Med stolthet må han alltid bære forkleddet....»

Hvad sier de ikke-innviede frimurere til en slik overlisting?

Nu forstår man jo også hvorfor der stadig betones i de hemmelige skrifter at ikke kvinner kan optas i ordenen på grunn av symbolikken! «Man kan bare tenke på vår symbolik for å forstå at ikke kvinnen kan stå ved siden av mannen i vår frimurerkjede.» Vi forstår også hvorfor det alltid blir hevdet at i de tre Johannesgrader «fullbyrdes frimurervevenets mysterium», og at «Hochgrades» står i motsetningsforhold til dette «mysterium».

Den innviede tysker håper å ha erhvervet borgerrett i Jehovas himmel derigjennem at han har forrådt sitt blod og sin verdighet som mann. Men jøden vet at hans fader Abraham i virkeligheten ikke kan godta denne Miloh og Prio, og derfor får den innviede frimurer jødens hån til takk.

Nu vil leseren forstå hvorfor jeg har foreholdt det tyske folk disse ting. Han vil også nu for alvor begripe at jeg var nødsaget til å fjerne sløret heit for å kunne gjennomføre den store kamp for vårt folks frihet og enhet kontra de vanvittig dristige fornektere frimurerordenens «stormakt».

Eksempler på frimurernes umoral.

Først den 10. januar 1915 og ikke ved krigsutbruddet i august 1914, som man jo skulde ha ventet av de anerkjente «tro og fedrelandssinnede» Storlosjer, fattet disse en beslutning hvorefter «man foreløbig skulde avbryte forbindelsen med de fiendtlige staters frimurerorganisasjoner».

GR. L. L. i Tyskland gav følgende kommentar til dette:

«Det er tilladt for de enkelte brødre å gå inn i de losjer som sorterer under organisasjonene. Vi kan også ta mot besøk av disse brødre i våre losjer. Men en offisiell forbindelse med losjene som organisasjoner er ikke tilladt. Heller ikke brevveksling, forordninger, utveksling av æresmedlemskap o.s.v.»

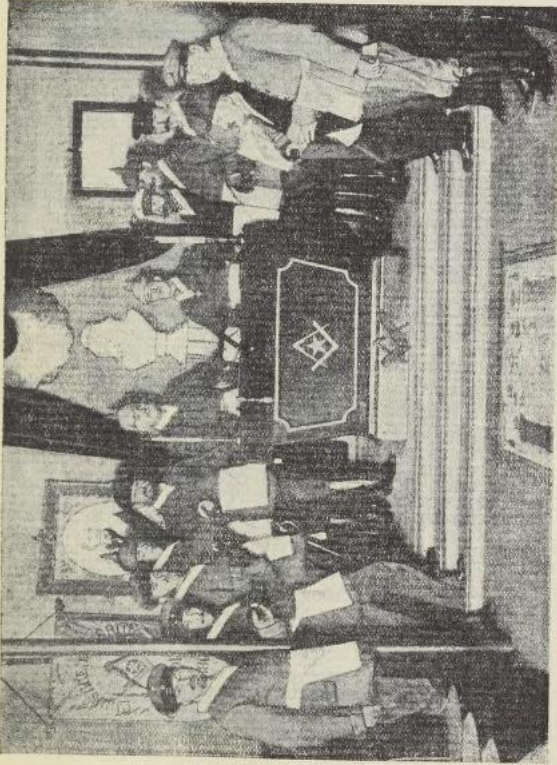
På de «profane» virker dette som frimurerne i gjerning ophevet sitt forbud, som var laget i den hensikt å strø sand i øinene på det tyske folk.

De tyske Storlosjer var altså enige om at deres medlemmer fritt kunde omgås brødrene i det besatte område i Frankrike, Belgia, Luxemburg, Rumenia o. s. v. og gå ut og inn i deres losjer. Likeledes kunde altså kringfangene fra de fiendtlige stater som opholdt sig i Tyskland besøke de tyske losjer. På den måte blev fiendernes spionasje opmuntret.

For å fastslå ennu mere «det tro fedrelandssinn» og for å lette brødrenes samvær i de krigførende stater, blev der opprettet tyske feltlosjer i de besatte områder. Som f. eks. i Kowno «Deutscher Warte an der Memel, i Wilna «Zum flammenden Schwert», i Warschau «Zum eisernen Kreuz in Osten», i Mitau «Zum deutschen Schwert im Osten», i Brüssel (deres ordførende mester var en telegrafinspektør) feltlosjen «Stern zu Brabant»,¹ i St. Quentin feltlosjen «Zum aufgehende Licht an der Somme» o.s.v.

Denne siste losje var grunnet av det eklektiske forbund i Frankfurt a. M. hvis forbindelser med de franske frimurere var usedvanlig intimt.

¹ Brüssel er Stororienten av Belgiens sete. Her gav i 1907 Stormesteren av den store landslosje i Tyskland, br. Gartz brokrysset til Stormesteren av Stororienten av Frankrike. Stororienten av Frankrike satte i 1870 en pris av en million franc på Keiser Wilhelms hode — «denne gale hund».

Feltlosjen i St. Quentin. „Zum aufgehenden Licht an der Somme.“

Vi gjengir her et bilde fra et fransk losjeværelse. Bak alteret sitter fra venstre den ordførende mester, broder Wilhelm Ohr, som vi senere skal høre mere om. Ved siden av ham sitter ordførende mester broder Witt-Hoë, den bekjente nuværende storarkivar i den tyske losje Gr. L. L. Det «humanitære» og «kristelige» frimureri fremtreder på dette bilde i skjøn verdighet.

Enhver kommentar vil bare svekke inntrykket!

Nedverdiggelsen av den feltgrå uniform skriker idag efter opreisning. Det tyske folk og den tyske hær krever regnskap av den samlede frimurerorden!

Broder Wilhelm Ohr var for «de innviede» en stor mann. Han fant under krigen tid til å skrive et stort verk «Der französische Geist und die Freimaurerei». Han sier i denne bok: «Jeg har i den senere tid hatt anledning til personlig å tale nøie om alle disse ting med franske frimurere i det av oss besatte Frankrike. De er subjektivt helt igjennem overbevist om vinklerett å arbeide på de gamle pliktens grunnlag. Der finnes menn iblandt dem som er i besittelse av Stororientens 33 grad og som hører til de verdigste og mest innflytelsesrike førere i de franske losjer.»

Dette sier han tiltross for at også de tyske losjer under verdenskrigen i Stororienten så en av krigens urkilder, som satte en fanatisk ophisselse i gang og var en forbitret fiende av Tyskland.

Under ledelse av Brr. Chr. og Witt-Hoë var feltlosjens mål dette ene:

1. «Å pleie en livlig og intim forbindelse med de hjemlige losjer og Storlosjer og dessuten ta stilling til det internasjonale verdensfrimureri, de stater som ligger i krig med oss, med henblikk på efter krigen å ta op de stadig voksende oppgaver som det tyske frimurervesen da vil få.»

Hvor intim denne forbindelse med den internasjonale losjeverden var, fremgår av den «tjenestebefaling» som denne feltlosje måtte utstede: «Forsøk på ved hjelp av frimureridealer å få bistand av nøytrale stater til å skaffe underretning (om personbestanden i de besatte områder) gjennom våre brødre i felten, forbydes overalt.» Det ser altså ut til at der har vært gjort forsøk med dette, og at en slik advarsel til å forhindre påviselig landsforræderi var nødvendig for «de tro, fedrelandssinnede frimurere». Ellers vilde ikke en slik befaling være utstedt.

2. Et annet mål for feltlosjens arbeid var:

Å formidle den hjemlige velgjørenhet i losjene overfor tyske fanger som befant sig i fransk fangenskap. Altså hadde felt-

losjene veier og forbindelser i det fiendtlige land! Hvilken gjen-tjenester har våre fiender forlangt for disse artigheter?

3. Det tredje mål var:

Å yde — særlig brødreleringene og medbrødrene — en slik åndelig pleie at deres karakter utvikledes og styrkedes i den retning det var tjenlig for frimurerordenen. Hvad der menes med denne karakterdannelse forstår man, når man hører temaene for foredragene, f. eks.: «Hvilke plikter påligger det en tysker like-overfor en frimurerbroder som ligger i krig mot oss?»

I disse feltlosjer blev der altså direkte oprettet lands-forrædere!!!

Senere blev etappe-kommandøren opmerksom på feltlosjens virksomhet og oppløste den. Men et frimurerblad skriver stolt at losjen arbeider videre allikevel!

Til landsforrædere og ulydige soldater opdrages frimurerne. Forpliktelsene mot ordenen står over pliktene mot staten!

Den gammelprøissiske Storlosjes uttreden av Storlosjeforbundet.

Den 22. mai 1922 trätte de gammelprøissiske Storlosjer ut av det tyske Storlosjeforbundet, som i femti år hadde forenet de tyske Storlosjer.

Skrivelsen som ledsaget uttredelsen lyder:

«Til forretningsføreren Stormester av det tyske Storlosjeforbund, den ærverdige

Br. Hagedorn, Hamburg.
Ærverdigste Stormester!
Elskede broder!

Under hensyntagen til § 55 i den tyske Storlosjeforbunds grunnlov trer herved de tre gammelprøissiske Storlosjer ut av det tyske Storlosjeforbund, nemlig:

Den store Nasjonallosje i den prøissiske stat, kalt «Zu den drei Weltkugeln»,

Den store Landslosje for frimurere i Tyskland,

Den store losje av Prøisen, kalt «Zur Freundschaft».

Grunnene til denne uttreden vil bli bekjentgjort i frimurerens presse.

Med høiaktelse og kjærlighet hilser vi Dem og Deres tro-fundne brødre.

sig. Habicht. sig. Müllendorf. sig. Zimmer.

Br. Müllendorf sier til dette 24. juni 1922:

Den mest betydningsfulle begivenhet i frimurerordenen i det forløpne losjeår er de tre gammelprøissiske Storlosjers uttreden av Storlosjeforbundet. Den 12. april d. å. blev denne uttreden besluttet av representantskapet for den store tyske Landslosje, den 20. mai

likeledes på årsmøtet for den store Nasjonal-Moderlosje i Preisens stater kalt «Zu den drei Weltkugeln» og den 21. mai på årsmøtet til den store losje av Preisen, kalt «Zur Freundschaft». Den av disse tre Storlosjer felles underteignede erklæring er overlevert br. Hagedorn i losjehuset Provinzial-Storlosjen von Hamburg i Berling 22. mai. Der blev henvist til at begrunnelsen for uttredelsen skulde offentligjøres i frimurerpressen.»

Hvad betyr nu denne adskillelse og hvordan har den utviklet sig?

La oss først høre hvad nogen av de humanitære losjer sier:

Stormester br. Hagedorn i Storlosjen von Hamburg, sa ifølge «Hamburger Fremdenblatta» mars 1927 — på et møte i den store losje 26. februar 1927.

«....Jeg tviler ikke på at den store Landslosje mer og mer vil erkjenne, at dens krampaktige anstrengelser for å erobre de tysk-folkelige kretser, vil vise sig forgjeves og at den også i sammenheng dermed kommer til den erkjennelse at det er verdigere og mer tilrådelig likeoverfor tåpelige angrep som hviler på uvitenhet og uvilje, å bevare en stolt og fornem holdning. Tiltross for at de omhyggelig understreker at de inntar en særstilling i frimurerordenen, vil det neppe lykkes den å bringe motstanderen dithen, at han for alvor gjør forskjell på den og de humanitære Storlosjer. De vil med rette si at således som der kun finnes en kristendom, så finnes der også bare et frimureri, selv om formene kan være forskjellige.»

Dertil kommer, og også det vil være av betydning, at den store Landslosje i femti år har arbeidet sammen med de humanitære Storlosjer i det tyske Storlosjeforbund, og at man dengang ikke hadde inntrykk av at der hersket nogen vesensforskjell mellem dem. Da den i året 1922 plutselig gikk ut av forbundet sammen med de to andre Storlosjer, spurte jeg som den fungerende forretningsfører og Stormester for de andre gammelpreisiske Storlosjer forundret over den overraskende beslutning, om grunnene til denne. Jeg trøstet mig til fremtiden. Der blev leilighetsvis ytret at indre grunner hadde vært avgjørende for beslutningen. Men hvori disse bestod er aldri blitt mig meddelt eller forklart. Hvis der hadde vært alvorlige uoverensstemmelser mellem de kristelige og humanitære Storlosjer, som hadde truet samholdet i det tyske frimurervesen, så hadde det dog måttet komme frem på Storlosjedagen. Men denne forløp helt igjennem harmonisk. Dette gjelder i særdeleshet også møtet i mai 1921 i Hamburg under min ledelse. Det siste møte, hvor alle tyske Storlosjer var samlet.

Forklaringen på den fullstendig uventede adskillelse fikk jeg først høsten 1921 gjennom en brevveksel mellem Stormesteren i den store Landslosje og lederen for de tysk-folkelige a. D. Roth. Bak ham stod «42 tyske ledende» som man mente vilde få stor betydning og øve avgjørende innflytelse inn i fremtiden.»

Den store losje «Zur Sonne» i Bayruth offentliggjorde i sine meddelelser 1927 følgende:

Den store Landslosje utgir i Berlin i november 1926 som forsvaret likeoverfor enkelte angrep endel forklarende blad, som også har profane formål. Øverst i annet nummer står følgende artikkel:

«Ikke bare Nasjonalforbundet av tyske officerer og andre folkelig innstillede organisasjoner, tidskrifter og privatpersoner har angrepet frimureriet i sin almindelighet og den store Landslosje i særdeleshet — tiltross for vår særstilling — men også endel av det evangeliske forbund, der var meget slett orientert, har holdt det for nødvendig å ta stilling mot frimurerordenen. Sannsynligvis er de opphisset gjennom en syndflod tendensiøse skrifter. De visste åpenbart ikke at de bare måtte søke sitt kampobjekt i de internasjonale, jødiske, politisk orienterte romanske, og angelsaksiske kretser, like som i det pacifistisk-internasjonalistiske humanitære tyske frimureri (!)? men at en strid mot den store Landslosje betød kamp mot egne interesser.»

Selvfølgelig er ikke Storlosjen zur Sonne så svært henrykt over denne br. Müllendorffs broderlige kjærlighetstjeneste, og den måte hvorpå han offentlig prisgir den humanitære Storlosje gjennom den store Landslosje, men den er også vennlig stemt fordi den forstår ånden i br. Müllendorffs handlemåte. Derfor skriver den også nøiaktig det samme som br. Hagedorn fra Hamburg. Br. Beyer tilføyer i en noget skarp tone:

«Grev Lamsdorf har i det skrift han forela det tyske adelselskap fullkommen sluttet sig til min mening at de tre prøisiske Storlosjers uttreden ikke berodde på indre (Hør, hør!) men på ytre taktiske grunner. Den store Landslosje vil heller ikke kunne nekte at dens medlemmer tok livlig og virksom del i sammenkomstene med franske frimurere (!) året 1907 for å gjenoprette forbindelsen mellem tyske og franske frimurere, der hadde vært avbrutt siden 1870, og at Stormesteren i den store Landslosje omfavnet den franske Stormester av Stor-Orienten, br. Boulay. De vekslet også broderkysset. Men idag erklærer den store Landslosje at Stor-Orienten av Frankrike ikke er anerkjent av den som frimurerorganisasjon.»

Jeg fastslår altså:

1. De humanitære losjer blir betegnet som internasjonal pacifistiske av sine gammelprøisiske brødre.

2. Grunnene for de gammelprøisiske Storlosjers uttreden av Storlosjeforbundet er ikke blitt meddelt slik som det blev lovet 22. mai 1922.

3. Det var kun ytre taktiske grunner som var avgjørende for de internasjonale pacifistiske, humanitære losjer.

Br. Habicht, Nasjonalmeister og protestantisk prest medgir også:

«Å forhindre «de folkeliges» angrep var umulig slik som Storlosjene la det hele an.»

Denne formentlige adskillelse opprørte brødrene i de gammelprøisiske losjer, forsåvidt som de har lov til å la sig opprøre. Det hele virket jo også som en farce. En tredjedel av de tyske frimurere forblev i «Verein deutscher Freimaurer» i all gemytlighet — både i de «humanitære» og de «kristelige» og tenkte slett ikke på å gå fra hverandre. De gammelprøisiske og de humanitære losjer var, som før, bundet sammen i broderlig kjærlighet.

Stormester br. Habicht erklarte:

«Der dyrkes broderlig omgang mellem Johanneslosjen des Fünferbundes (humanitære Storlosjer) tross utredelsen av det tyske Storlosjeforbund.»

Da nu Johannesfrimurerne danner den vesentligste bestandel av de humanitære Storlosjer og den gammelprøssiske Storlosje zur Freundschaft og — om enn i mindre målestokk — også i de to andre gammelprøssiske Storlosjer, så blir tilstanden i virkeligheten uforandret. Adskillelsen var altså bare offisiell mellom Storlosjenes styre diktert av de humanitære losjer av taktiske grunner.

Også Stormesteren for de øvrige gammelprøssiske losjer «Altpreussischen Grossmeister-Verein» er av denne opfatning.

Således skrev br. Glätzner (Görlitz) i bladet «Am rauhen Stein» septemberheftet 8/1927 som kun offentliggjøres og trykkes for brødrene i Storlosjen zur Freundschaft. Artikkelen heter «Zehn Jahre freimaurische Zeitgeschichte». Han sier:

«at en misforstått og falsk nasjonalfølelse har stormet det tyske frimurervesens borg, forsøkt å rocke dets grunnvoll og har overøst det med hatefulle angrep.»

«Det må sies å være et lykkelig tilfelle for de fedrelandssinnede tyske frimurere (selv om de ikke driver politikk!!!) at den nuværende tyske utenriksminister er frimurer. Hans virke som statsmann er gjennomtrengt av fedrelandsfølelse og de mål han setter sig har vunnet den store masses anerkjennelse....»

«Men dette utelukker ikke at vi arbeider sammen med frimurere av en annen religiøs opfatning (jødene i de humanitære losjer og i Bne-Brisz-ordenen o.s.v.) idet vi forblir den store prøssiske feltherres ord tro: «Adskilt marsjerer vi, men samlet slår vi!»

Nu forstår vi denne adskillelses rette ånd.

Stormesteren i den store tyske Landslosje bruker også militære bilder: det menneskekjærlige frimurerforbund er et slagsverd i jødernes hender.

Den protestantiske prest br. Wilken offentliggjorde 1. juli 1927 i anledning av den 150. årsfest for den store tyske Landslosjes provinsiallosje av Nedre-Sachsen i «Nidersächsischen Logenblatt» nedenstående citat. Dette håndskrift er trykt for brødrene i Hamburg, av kansleren ved Michaelkirken.

«Mine brødre som har deltatt i krigen vet av erfaring hvorledes der foran et angrep (aha!), ofte blir dannet stormtropper av frivillige, som hadde den oppgave å slå en bresje i den fiendtlige stilling så den fremrykkende kolonne fikk fri bane....»

«Vi kristne frimurere skal være en slik stormtropp, ikke for å isolere oss fra de øvrige, men for å bryte vei for dem. Vi skal bane veien mot høidene. I dette ligger frem for alt vår betydning og vår berettigelse, men også vårt ansvar.»

Tydligere kan det ikke sies. Det gjør hr. pastoren og frimurere ære at han her uttaler sig med åpen sannhet: De gammelprøssiske «kristne frimurere» er banebrytere ikke bare for de «humanitære» losjer i Tyskland, men de skal bane vei til høiden for den samlede frimurerorden, og står i begrep med å underkaste sig det tyske folk.

I sannhet, disse to militære bilder gir full klarhet.

Men jeg vil også la den «lysende» br. Müllendorff optr i dette Kasper-teater som de tyske Storlosjer opfører. Det vilde være synd om han manglet.

Han sier i det samme losjeblad av 2. juli 1927, eller var det den 3.:

«På et punkt vil jeg berolige Dem. Ikke alt hvad Storlosjen foretar sig, behøver å gjøre Dem urolig. For ikke alt hvad de gjør, har følger for provinsiallojens og de andre ordensavdelinger. Jeg vil nu omtale noget som i den siste tid har skapt megen uro (sic!) og megen overflødig bekymring (!), nemlig forholdet mellem Storlosjene inbyrdes. At der blandt så mange Storlosjer og organisasjoner kan opstå spørsmål, der må diskuteres (!) og som fremkaller en del uenighet, er jo selvfølgelig.... (Men, høiæverdige Stormester, disse spørsmål er jo aldri offentliggjort! Grunnene for utredelsen er jo ikke meddelt i frimurerpressen.).... Uten denslags meningsutveksling vilde man få inntrykk av at hele frimurerordenen (altså gis der dog kun en eneste) var sunket i en Tornerose-søvn. Når nu vår presse forteller om slike uoverensstemmelser, blir broderkretsen lett bekymret og mener at det kan frembringe forstyrrelser i det inntil nu broderlige samvær i datterlojens og vennligsinnede Storlosjer.» (I særdeleshet i den humanitære Storlosje i Hamburg.)

«Men intet av alt dette er tilfelle! Hvad vi Storlosjer har mellom oss, blir mellom oss. Vi kommer nok til forståelse, det kan De stole på. Dette er skjedd mange ganger, og vi skal nok også komme overens om de spørsmål som ennå foreligger (!) og blir nok enige (!). Den broderlige omgang mellom brødrene skal og må ikke forstyrres av dette. Det vilde være et nydelig frimureri (altså gis der kun et eneste) hvis en meningsforskjell i Storlosjenes ledendet kretser (Br. Müllendorff, De glemmer jo adskillelsen) skulde bringe forstyrrelse i ordenens losjer og skade samholdet! Altså berolige Dem! De trefter her blandt oss brødre fra andre losjer (deriblandt den ærverdige br. Bröse, nuværende Stormester av den store losje i Hamburg) som vi er inderlig knyttet til. (Nå, altså!) Hvis vi en gang er uenige om en ting, vil en saklig og fornuftig diskusjon utjevne differensen.»!

Den ærverdige br. Bröse kjente ikke til br. Hagedorns klage av 26. februar. Differansene var utjevnet. Han tilføjer:

«Storlosjen i Hamburg minnes ofte og med glede den gjensidige forståelse, det gode forhold og samhold som hersker mellom begge Storlosjene.... Her i Hamburg er livet preget av den store verdenshandel. Her er den sanne frihet.... Dette bringer oss til å samle våre krefter, at vi blir istand til å nå de mål vi har satt oss.» (Der har vi den øverste!)

Slik ser den ut i virkeligheten denne adskillelse mellem de humanitære og kristne Storlosjer. Den løgnaktige fremstilling av adskillelsen har måttet vike for den sannferdige fremstilling i min bok. Storlosjene står sammensluttet i kampen mot mig. Min bok har nådd sitt formål: Å si folket sannheten. «De folkelige» behøver ikke mere å tro på det nasjonale element i de gammelprøssiske losjer.

Prøve på frimurernes innflydelse i Tyskland.

Forat de tyske borgere skal kunne innta et klart standpunkt mot frimureriet, er denne bok blitt sendt over hele Tyskland. Av følgende kan enhver tysker få et inntrykk av hvor vidtrekkende frimureriets makt er: Av den måte mottagerne vil behandle denne bok på, hvorvidt den blir bekjempet eller tiet ihjel, av et forbud for frimureraspiranter mot å lese den, og endelig av den praktiske innflydelse av bokens forslag om utelukkelse av frimurere fra alle offentlige stillinger og foreninger. Altså har tyske borgere det nu i sin makt personlig å medvirke til frimureriets ophevelse.

Blandt andre har følgende mottatt denne bok:

1. Politikere:

Rikspresidenten.

Rikskanslerens presseavdeling.

Samtlige riksmministre.

Ministerpresidentene av Preussen, Bayern, Sachsen, Württemberg, Baden, Gross-Thüringen, Hessen-Darmstadt, beide Meclenburg, Braunschweig, Oldenburg og Anhalt.

Overborgermester av Hamburg, Lübeck og Bremen.

Riksdagspresidenten, Landdagspresidentene for de ovennevnte tyske stater, Riksdagsfraksjonene.

Partiledelsen for: der Bayerischen Volkspartei, der Deutschnationalen Volkspartei, der Deutschen Volkspartei, Deutschvölkische Freiheitspartei, Deutsch-Soziale Partei, Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, Wirtschaftspartei, Zentrum, Werkgemeinschaft.

2 a. Forskjellige organisasjoner og deres presse:

Altreichsflagge. — Jungdeutscher Orden. — Frontkriegerbund. — Oberland. — Reichsflagge. — Stahlhelm. — Tannenreg-Bund. — Wehrwolf. — Wiking. — Deutsche Ehrenlegion. — Deutscher Offiziers-Bund. — Deutscher Reichsverband nationaler Unteroffiziere. — Deutscher Seeverein. — Deutscher Wehrverein. — Deutschvölkischer Offiziers-Bund. — Marine-Offiziers-Bund. — Nationalverband Deutscher Offiziere. — Reichsbund ehem. Kadetten. — Reichskriegerbund Kyffhäuser. — Reichsoffiziers-Bund. — Reichsbund der Kriegsbeschädigten. — Reichsverband der akademischen Kriegsteilnehmer. — Reichsverband Deutscher Kriegsbeschädigter und Kriegshinterbliebener. — Reichsvereinigung ehem. Kriegsgefangener. — Zentralverband Deutscher Kriegsbeschädigter und Kriegshinterbliebener.

Bund Deutscher Frauenvereine. — Bund Deutscher Offiziersfrauen. — Deutscher Frauenbund. — Katholischer Frauenbund. — Königin-Luise-Bund. — Nationalverein Deutscher Frauen. — Vereinigte evangelische Frauenverbände Deutschlands.

Adler und Falken. — Bund der Artamanen. — Bismarckjugend der Deutschnationalen Volkspartei. — Deutscher Bismarckorden. — Deutscher Pfadfinderbund. — Deutschvölkischer Jugendbund Graf York zu Wartenberg. — Grossdeutscher Jugendbund. — Jungdeutscher Bund. — Jungsturm. — Nerother Wandervogel. — Schilljugend.

Bund Deutscher Radfahrer. — Deutscher Turnerbund. — Deutsche Turnerschaft. — Gross-Deutscher Ruderbund.

Akademischer Ruder-Bund. — Akademischer Turnbund. — Allgemeiner Deutscher Burschenbund. — Cartellverband der katholischen Deutschen Studenterverbindungen. — Deutsche Akademische Gildenschaft. — Deutsche Burschenschaft. — Deutsche Landsmannschaft. — Deutsche Sängerschaft. — Deutscher Waffenring. — Deutsche Wehrschaften. — Hochschulring Deutscher Art. — Cartellverband der katholischen Studentenvereine Deutschlands. — Kössener Senioren Conventsverband. — Kyffhäuser-Verband der C. D. St. — Miltenberger Ring. — Nationalsozialistischer Studentenbund. — Rothenburger Verband schwarzer Verbindungen. — Rudolstädter Senioren-Convent. — Schwarzburg-Bund. — Sonderhäuser Verband Deutscher Sängerschaften. — Turnerschaften «Vertreter Convents». — Völkische Studentenschaft. — Wehrschaften «Teutoburger Vertretertag». — Wingolfsbund. — Weinheimer Senioren-Convent.

Allgemeiner freier Angestellten-Bund. — Allgemeiner Deutscher Gewerkschaftsbund. — Allgemeine Deutsche Kunstgenossenschaft. — Allgemeiner Verband der Deutschen Bankangestellten. — Bund Deutscher Justizamtämänner. — Bund Deutscher Zivilsupernumerare. — Bund völkischer Lehrer. — Deutscher Ärztevereinbund. — Deutscher Anwaltsverein. — Deutscher Bauernbund. — Deutscher Beamtenbund. — Deutscher Eisenbahner-Verband. — Deutscher Heeres- und Marinebeamtenbund. — Deutschnationaler Handlungsgehilfenverband. — Deutscher Juristenbund. — Deutscher Richterbund. — Deutscher Philologenverband. — Deutsche Postgewerkschaft. — Genossenschaft Deutscher Bühnengehöriger. — Gewerkschaft Deutscher Reichsbahnbeamten. — Gesamtverband der christlichen Gewerkschaften. — Gesamtverband der evangelischen Arbeiter-Vereine. — Gewerkverein der Heimarbeiterinnen. — Katholischer Lehrerverband. — Künstlerverband Deutscher Bildhauer. — Lehrerinnen-Verein. — Nationalverband Deutscher Feuerverbände. — Reichsbund der höheren Beamten. — Reichsbund der höheren technischen Beamten. — Reichsbund der mittleren Betriebsbeamten der Deutschen Reichspost. — Reichsbund der Kommunalbeamten und -angestellten Deutschlands. — Reichsverband Deutscher Berufsmusiker. — Reichsverband Deutscher Volkswirte. — Reichsverband Deutscher Berufsmusiker. — Reichsverband Deutscher bildender Künstler Deutschlands. — Stahlwerk-Verband. — Verband der Ärzte Deutschlands (Hartmannbund). — Verband der Deutschen Berufsgenossenschaften. — Verband der Deutschen Gewerksvereine. — Verband der katholischen Arbeiter-Vereine. — Verband Deutscher Architekten- und Ingenieur-Vereine. — Verband Deutscher Post- und Telegraphen-Beamten. — Vereinigung der höheren Reichspost- und Telegraphenbeamten. — Verein der Deutschen Kaufleute. — Verein Deutscher Ingenieure. — Verein katholischer Deutscher Lehrerinnen. — Zentralverband der Angestellten. — Zentralverband Deutscher Tonkünstler. — Zentralverband des Deutschen Grosshandels. —

2 b. Andre foreninger og forbund og den av dem avhengige presse:

Bonifatius-Verein. — Deutscher evangelischer Kirchenbund. — Deutschkirche. — Evangelische Kirchenpräsidenten von Bayern und Sachsen. — Evangelischer Oberkirchenrat. — Erzbischöfe von Breslau und Köln. — Evangelischer Bund zur Wahrung der Deutsch-Protestantischen Interessen. — Evangelischer Presz-Verband für Deutsch-

land. — Görres-Gesellschaft zur Pflege der Wissenschaft im katholischen Deutschland. — Volkverein für das katholische Deutschland. — Zentralauschusz für die Innere Mission der Deutschen evangelischen Kirche.

Arische Glaubensgemeinschaft. — Deutsch-gräubige Gemeinschaft. — Germanische Glaubensgemeinschaft.

Akademie der Künste. — Akademie der Wissenschaften. — Deutsche Akademie. — Bund zur Pflege nordischer Kunst und Wissenschaft. — Gesellschaft für nordische Vorgeschichte. — Nordischer Ring.

Reichsverband der Deutschen Presse. — Verein der ausländischen Presse. — Allgemeiner Schriftstellerverein. — Verein Deutscher Zeitungsverleger. — Verein Sportpresse.

Adelsgenossenschaft. — Alld deutscher Verband. — Arbeitsausschusz Deutscher Verbände. — Bartelsbund. — Kanzlei der Deutschen Richtwochen. — Deutschbund. — Deutsche Politische Vereinigung. — Dühring-Bund. — Fichte-Bund. — Nationaler Klub. — Reichsklub der Deutschen Volkspartei. — Politisches Kolleg. — Reichsbürgerrat. — Vereinigung für staatswissenschaftliche Fortbildung. — Vereinigte Vaterländische Verbände.

Ariosophische Gesellschaft. — Bund für Deutsche Weltanschauung. — Deutscher Orden. — Deutsche Gesellschaft für ethnische Kultur. — Dürer-Bund. — Junggermanischer Orden der Nordungen. — Liga zum Schutze der Deutschen Kultur. — Tempelisen-Orden.

Johanniter-Orden. — Malteser-Orden. — Deutsches Rotes Kreuz.

Bund der Auslandsdeutschen. — Deutsche Kolonialgesellschaft. — Deutscher Kolonialverein. — Deutscher Ostbund. — Deutscher Schulverein Südmark. — Hilfsbund für Elsass-Lothringer. — Reichsverband der Rheinländer. — Saar-Verein. — Vereinigte Verbände heimattreuer Oberschlesier. — Verein für das Deutschtum im Ausland.

Heeresbücherei. — Reichsarchiv.

3. Aviser og tidsskrifter. a. Dagsaviser i Tyskland:

Algauer Tageblatt. — Altonaer Tageblatt. — Amberger Tageblatt. — Anhaltische Rundschau. — Anhaltischer Anzeiger. — Allensteiner Zeitung.

Badische Presse und Generalanzeiger. — Bamberger Tageblatt. — Bayrischer Kurier. — Bayrische Staatszeitung. — Bayrische Volkszeitung. — Bergisch-Märkische Zeitung. — Berliner Lokalanzeiger. — Berliner Börsenzeitung. — Bochumer Anzeiger. — Braunschweiger Neueste Nachrichten.

Chemnitzer Allgemeine Zeitung. — Chemnitzer Tageblatt.

Danziger Allgemeine Zeitung. — Danziger Neueste Nachrichten. — Darmstädter Tageblatt. — Darmstädter täglicher Anzeiger. — Deutsches Tageblatt. — Deutsche Zeitung. — Deutsche Tageszeitung. — Deutsche Saar-Zeitung. — Deutsche Allgemeine Zeitung. — Deutscher Reichsanzeiger. — Dresdner Neueste Nachrichten. — Dresdner Nachrichten. — Duisburger Generalanzeiger. — Düsseldorfischer Volkszeitung. — Düsseldorfischer Nachrichten. — Donaubote. — Deutsche Verkehrszeitung.

Erfurter Allgemeiner Anzeiger.

Frankfurter Post. — Frankfurter Oder-Zeitung. — Frankfurter Nachrichten. —

Fränkischer Kurier.

Germania. — Giesener Zeitung. — Görlitzer Nachrichten. — Göttinger Tageblatt. — Greifswalder Zeitung.

Hallesche Zeitung. — Hamburger Nachrichten. — Hamburger Fremdenblatt. — Hanoverscher Kurier. — Hannoversches Tageblatt. — Heidelberger Tageblatt. — Hessische Landeszeitung.

Jenaische Zeitung.

Kassler Post. — Kölnische Volkszeitung. — Kölnische Zeitung. — Königsberger

Allgemeine Zeitung. — Königsberger Hartungsche Zeitung. — Kurier für Niederbayern.

Leipziger Abendpost. — Leipziger Neueste Nachrichten. — Lippische Tageszeitung. — Lübecker Generalanzeiger.

Magdeburger Tageszeitung. — Magdeburger Volksstimme. — Magdeburgische Zeitung. — Mainzer Generalanzeiger. — Mecklenburger Rundschau. — Meckl. Nachrichten. — Meckl. Tageblatt. — Meckl. Zeitung. — Mitteldeutsche Presse. — Mitteldeutsche Zeitung. — München-Augsburger Abendzeitung. — Münchner Neueste Nachrichten. — Münchner Zeitung.

Neisser Tageblatt. — Neue Zeitung. — Neue Preussische Zeitung. — Neue Badische Landeszeitung. — Nachrichten für Stadt und Land Oldenburg. — Niederdeutsche Zeitung.

Ostfriesischer Kurier. — Ostpreussische Zeitung. — Ostsee-Zeitung. — Osnabrücker Volkszeitung. — Pommersche Tagespost. — Potsdamer Tageszeitung.

Reichsbote. — Rheinische Tageszeitung. — Rheinisch-Westfälische Zeitung. — Rheinische Zeitung. — Rostocker Anzeiger.

Sächsischer Staatszeitung. — Siegener Zeitung. — Schlesische Tagespost. — Schlesische Zeitung. — Schwäbische Tageszeitung. — Stralsunder Tageblatt. — Spandauer Zeitung. — Stettiner Abendpost. — Süddeutsche Zeitung.

Tag. — Tägliche Rundschau. — Tilsiter Zeitung. — Tilsiter Allgemeine Zeitung. — Tremonia. — Thüringer Landeszeitung.

Vogtländer Anzeiger. — Völkischer Beobachter.

Weser-Zeitung. — Westdeutsche Rundschau. — Westfälisches Tageblatt. — Westfälischer Merkur. — Wiesbadener Neueste Nachrichten. — Würzburger Generalanzeiger. — Weimarerische Landeszeitung.

b. *Tyske måneds- og ukeskrifter:*

Akademische Blätter. — Archiv für Politik und Geschichte. — Arminius. — Aufrechte. — Arische Freiheit.

Berliner Arbeiter-Zeitung. — Bartelsbund.

Der Angriff. — Deutscher Michel. — Deutsches Wochenblatt. — Der Deutsche Stat. — Deutscher Vorwärts. — Deutscher Volksgesit. — Deutschlands Erneuerung. — Der alle Dessauer. — Deutsches Offizier-Blatt. — Deutsche Handelswacht. — Deutsches Volkstum. — Deutschkirche. — Der Deutsche Roland. — Die Deutsche Bauernhochschule. — Deutsches Schrifttum. — Die Deutsche Frau. — Das Deutsche Volk. — Die Frau.

Eisenhammer. — Elbwacht. — Eiserne Blätter.

Flammenzeichen. — Die Flamme. — Fridericus.

Gewissen. — Grossdeutsche Blätter. — Grossdeutsches Reich.

Hammer, Der. — Heimdall.

Kriegsschuldfrage, Die. — Kyffhäuser.

Leuchtturm, Der.

Mitteilungen der Gesellschaft Deutscher Staat.

Nationalsozialist, Der. — Neues Leben. — Niedersachsen-Herold.

Politische Wochenschrift. — Psychokrat, Der.

Reichssturmfabrik. — Reichswart. — Ringendes Deutschland. — «Rig»-Blätter für germ. Weistum.

Schlesische Volksstimme. — Sonne, Die. — Süddeutsche Monatshefte. — Stürmer.

Türmer, Der.

Völkischer Herold. — Völkische Schule.

Wahrheit, Die. — Weltkrieg, Der.

Zeitschrift für Geopolitik. — Zentral-Archiv für Politik und Wirtschaft.

c. *Aviser i distrikter som tilhører Tyskland:*

Die Zukunft. — Strassburg. — Haderslebener Zeitung. — Deutsche Rundschau in Polen. — Posener Neueste Nachrichten. — Memeler Dampfboot. — Kattowitzer Zeitung.

d. *Aviser og tidsskrifter i Tysk-Østerrike:*

Bundesturnzeitung. — Der eiserne Besen. — Deutschösterreichische Tageszeitung. — Deutsche Arbeiter-Presse. — Der Hammer. — Michel. — Der österreichische Nationalsozialist. — Österreichische Alpenzeitung. — Der Volksruf. — Volkswehr, Gablonz.

e. *Aviser og tidsskrifter i Tsjechi:*

Der Tag. — Deutsche Wehr. — Nordböhmisches Tageblatt. — Sudetendeutsche Tageszeitung. — Das junge Volk.

f. *Aviser og tidsskrifter i utlandet:*

Bukarester Deutsche Tagespost. — Deutsche Tagespost. — Deutsche Wochenzeitung für die Niederlande. — Deutsche Rio-Zeitung. — Deutsche Zeitung. — Deutsche La-Plata-Zeitung. — Deutsche Zeitung für Chile. — Deutsche Zeitung von Mexiko. — Deutsche Post. — Freie Presse für Texas. — Helvetischer Kurier. — Schweizer Banner. — Neue deutsche Zeitung. — Neue Zeit. — Nationalsozialisten. — Vidi. — Siebenbürgisch-deutsches Tageblatt. — Urwaldbote.

4. *Das Buchhändler-Börsenblatt*

med opdrag om å gi forskjellige anvisninger til Tysklands samtlige bokhandler angående denne boks utbredelse. Jeg går ut fra som en selvfølge at bladet ikke vil avvise henvendelsen.

5. *De tyske Storlosjer*

som denne bok er rettet mot.

Jeg har i foranstående bare nevnt en liten del organisasjoner ser som utilhyttet kjemper for det jødiske folks interesser, f. eks. de uavhengige ordener Bne-Briss og Odd-Fellows, «Berliner Tageblatt», «Frankfurter Zeitung», «Vossische Zeitung», «Vorwärts», «Rote Fahne» o. s. v. har med hensikt ikke fått boken.

Jeg overlater de tyskere, som kjemper sammen med mig, å sørge for denne boks videre utbredelse, og tvinge politiske organisasjoner, foreninger og forbund til å ta stilling til den, likeledes alle avisenes redaksjoner, for derved å skaffe klarhet over hvor langt frimurernes hemmelige forbindelser rekker. Organisasjoner o. s. v. som renser sine lover og statutter for jødisk, frimurerisk og jesuitisk påvirkning, ber jeg melde sig til mig og meddele hvordan det er gått for sig.

Jeg er fullt forberedt på at frimurerne vil fornekte meget av det jeg her har fremholdt eller forvansket det. Fremfor alt vil de vel si at dette eller hint er avskaffet. Jeg må be å få alle henvendelser — de personlige og de offisielle — sendt under fullt navn til «Die deutsche Wochenschau», Berlin SW. 68 Zimmerstrasse 7 eller til «Die Fortschrittliche Buchhandlung», München, Ottostrasse 1.

Frimurere som vil støtte mig i kampen ber jeg om å sende mig materiale. Navnene blir, hvis man så ønsker, hemmeligholdt.

«*Dentsche Wochenschau*» bringer alt mitt stoff, mine artikler, kjemsgjærninger i anledning «*prøven på frimurerens innflydelse i Tyskland*» og alle viktige kampresultater.

«**Nu, mitt tyske folk, op til kamp for din befrielse!**»

På Lüttich' dag, august 1927.

Erich Ludendorff.

Målet for min kamp.

Jeg kjemper for å skape et forsvarsdyktig, fritt Stor-Tyskland under en sterk, ansvarlig ledelse, som tjener folket og knytter det nær til fedrelandets jord, styrker enhet og samhold, religion og kultur.

Forsvarsdyktighet og frihet krever en karaktersterk sund slekt, som er gjennomglødet av sin ophøiede oppgave, stolt av sitt tyske blod og sine ahner, sikker på sig selv, på sine plikter og rettigheter.

For at folket skal gjennemsyres av denne ånd, må den mannlige ungdom utdannes til dyktige militære, den almindelige verneplikt innføres og hver soldat finne sin plass i folkehæren. I tilfelde krig må menn som kvinner tjene fedrelandet — ved fronten eller i hjemmet.

Et land med en forsvarsdyktig hær må akte og ære sine soldater, sørge for dem etter kampens slutt — især for de sårede og skadede. Nødstilstand hos disse folk er en skamlet på fedrelandet.

Frihet krever en uinnskrenket selvbestemmelsesrett.

Versailler-traktaten og lignende trykkende traktater og oppfyllelsen av disse nedverdiger det tyske folk. De er bygget op på den falske grunn at Tyskland er skyld i krigen og derfor verdiløse.

Vi må ryste av oss de fremmede staters formynderi og åk. De har bragt krigen og revolusjonen inn over oss.

På den indre front må vi bekjempe jødene, som gjennom frimurerveesenet og Marxismen, fremmed kapital og forsumpning av folkets åndelige og materielle liv vil tilkjempe sig makten i verden og av Tyskland vil lage forretningsprovinsen «Tyskland», der skal arbeide for dem. De vil også med list og makt tvinge Jehovatroen inn på det tyske folk.

Det gjelder å bekjempe jesuitene og alle deres herskesyke avleggere, som kjemper for det samme mål og som også misbruker religionen for politiske formål.

Stor-Tyskland skal forene alle tyske stater i Mellem-Europa til en stat og være en støtte for tyske borgere i utlandet. De enkelte stater skal være selvstendig styrt og stå ved siden av hverandre med full likeberettigelse. Dermed er det utelukket at der kan opstå selvstyrte land. Likeledes blir det slutt på den bureaukratiske ødeleggelse av statenes særpreg.

Statsmakten blir på denne måte sterk og moralsk. Dens eneste rettesnor blir folkets vel. Det spiller — slik som forholdene idag ligger an — mindre rolle om der er monarki eller republikk. Det avgjørende er at en tysker som er ansvarlig likeoverfor folket holder regjeringens tøyler i sin hånd.

Rikets øverste leder forføier over hæren og statens funksjoner er ansvarlige overfor ham.

Riksdagen skal bestå av det tyske rikes dyktigste og mest ansvarsbevisste folk.

Staternes forvaltning skal formes efter de Steinsche ideer og få et felles fritt styre efter de samme prinsipper.

Dermed forsvinner de utske tidsfenomener som er en følge av parlamentarisme og bureaukratisme og som statens maktbavere og deres lakeier utnytter på en uforsvarlig måte.

De politiske rettigheter bør være proporsjonale med de ydede militære tjenester og for kvinnens vedkommende hennes innsats som mor.

Jøder og folk av fremmed race kan ikke bli tyske statsborgere heller ikke beklæde noget embede eller utøve nogenslags rett over tyske borgere.

Lydighetsplikt eller edlige forpliktelser over for organisasjoner eller hemmelige selskaper som ikke er fremgått av staten f. eks. frimurerordenen, er forbudt. Det er uforenlig med det ansvar og de ophøiede plikter en borger har overfor staten, som alene har rett til å kreve hans lydighet.

Folket er en levende enhet av tyske borgere som i følge sin selvopofrelsesdrift tjener hverandre med håndens og åndens arbeid, idet det oppfyller sin ophøiede oppgave. Den som gjør sin plikt har — i hvilken stilling han enn er satt — rett til å nyte aktelse, hjelp og omsorg.

Mann og kvinne står på dette grunnlag ved hverandres side, likeberettigede — men vesensforskjellige. Kvinnen opnår sin høie stilling i staten ved hjelp av det arbeid hun utfører i familien slik som våre ahner utførte det, før fremmed livsanskuelse, seder og skikke hadde fått innpass.

I familien henter det tyske folk sin fornyelse.

Den opvoksende ungdom legger sitt liv an efter sine foreldres eksempel. Ungdomsbevegelsen kan yde en viss innflytelse, men aldri erstatte foreldrenes.

Hjemmets jord er for folket det uerstattelige fedreland. Med den er han sammenvokset. Ved å oprette småbruk og egne hjem styrkes hjemmefølelsen mere enn ved å bygge kasserner i byene. Den hellige tyske jord må aldri bli en handelsvare. Vi var for årtusener siden et lykkelig bondefolk og må også idag under forandrede forhold ha vårt ryggstød i landbefolkningen, uten derfor å forsømme de andre næringsveier.

Når folket atter vokser sig fast sammen med fedrenejorden, vil det igjen erhverve den tro, kultur og dyktighet som våre forfedre besatt. Dette er det som avgjør et folks levedyktighet eller dets undergang.

Slektsfølelse og rase stolthet er et folks rygggrad. Sammen med disse egenskaper forsvinner også de enkelte folkegruppers hovmot.

Rasens renhet er sjelens hellige lov; å verge denne er den første plikt for folkets ledere. Fremmed blødblanding er en gift for folket.

Sundhetspleie er nødvendig for at rasen skal kunne vedlikeholde sin styrke. Den er betrodde lægene av samme blod som folket og kontrollert av folket. Legemskultur og rasehygiene er viktigere enn sykepleien.

Den tyske gudstro er preget av folkets raseeiendommelighet. Å finne tilbake til den vil redde folket fra å utarte. Tysk ærefrykt for de religiøse idealer og tysk tålmodighet vil vise oss den vei vi må gå for å befries fra det fremmede åk.

Kultur er resultatet av et folks religion og dets sedelige idealer. Som en levende kilde gjennentrenger kulturen kunst, videnskap og all åndsdannelse. Kunst og videnskap må befries for innblanding fra *alle fremmede*, opdragelsesanstalter og kulturinstitusjoner må ledes av staten. At folket forgiftes sjelelig, er verre enn sykdom og død.

Morsmålet og folkets seder og slukke er vesensbestandeler av et folks kultur og må være det hellig.

Tysk rettsopfatning må bygges på tysk sedelighet og tysk livsopfatning og må beskytte tysk ære.

Civilisasjonen og dens fremskritt skal tjene folket, derigjennem får det tyske forskerarbeide sin innvielse.

Samfundshusholdningen må underordne sig folkets sedelige idealer. Innenfor disse grenser kan den utfølge sig fritt. I krigstilfælde underordner den sig statsmakten.

Samfundshusholdningen må sørge for å forsyne folket med alle nødvendighetsartikler på billigste måte såvidt som mulig uavhengig av fremmed tilførsel. Fordyrelser til fordel for enkelte grupper må være utelukket. Det er statens plikt å sørge for det.

Den enkeltes eiendom er underlagt statens forordninger. Avskaffelsen av eiendomsretten er vanvid og undergraver rettsbevisstheten og hemmer det personlige initiativ.

Pengevesenet må renses fra all fremmed innflytelse og ordnet etter tysk rettsfølelse. Deri ligger verdimåleren for innlandet uberørt av utlandets innflytelse.

Arbeidslønnen må stå i forhold til arbeidsydelsen. Dette princip vil styrke den enkeltes arbeidsglede og sikre arbeidsfreden. Arbeidsgiverens store profit av arbeiderens reaksjon mot denne — klassekampen — er et sykdomsfenomen og en forkjært arbeidsmetode i en av jøder regjert stat og ikke på høide med civilisasjonens fremskritt.

Forløsningen fra det jødiske Zionsåk vil bety velstand for alle tyskere og gjøre en ende på alle nødlidende arbeideres elendighet i alle folkets lag.

* * *

På dette grunnlag kan enhver tysker finne fotfeste. Og jeg oppfordrer ham til det.

Ludendorff.

Utgiverens tillegg.

Nedenstående fortegnelse gjengis fra Den Norske Store Landslosjes matrikel.

*De utenlandske Storlosjer som er alliert med
Den Norske Landslosje.*

- Den Svenske Store Landslosje*, i Stockholm.
Den Danske Store Landslosje, i Kjøbenhavn.
Die Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland, i Berlin.
Die Grosse National-Mutterloge in den Preussischen Staaten, kalt:
Zu den drei Weltkugeln, i Berlin.
Die Grosse Loge von Preussen, kalt: *Zur Freundschaft*, i Berlin.
Die Grosse Freimaurer Loge: Zur Eintracht, i Darmstadt.
Die Grosse Landesloge von Sachsen, i Dresden.
The United Grand Lodge of England, i London.
The Grand Lodge of Scotland, i Edinburgh.
The Grand Lodge of Ireland, i Dublin.
Groot-Oosten der Nederlanden, i Haag.
Suprême Conseil de Belgique, i Brüssel.
Grand Orient de Belgique, i Brüssel.
Grande Loge de France, i Paris.
Grand Prieuré indépendant d'Helvétie, i Genf.
Grand Orient de Grèce, i Athen.
The Grand Lodge of the State of New-York, i New-York.
The Supreme Council for the Southern Jurisdiction of the United States of America, i Washington, D. C.
The Grand Lodge of the State of North Dakota, i Fargo.
The Grand Lodge of the State of Louisiana, i New Orleans.
The Grand Lodge of Free and Accepted Masons of New-Brunswick, i St. John, Canada.
Gran Logia Valle de México, i Mexico.
Gran Logia «Cuscatlan», i San Salvador.
Gran Logia de Costa Rica, i San José.
Grande Oriente de la Masoneria Simbólica del Paraguay, i Asunción.
Gran Logia de Chile, i Santiago.
Grand Lodge of the Phillippine Islands, i Manila.
United Grand Lodge of New-South Wales, i Sydney.

INNHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Utgiverens forord	5
Kildeangivelser	7
I. Innledning med efterskrift: Frimurnernes kampmetoder	11
II. Om frimureriet i Tyskland	16
1. Jødiske losjer	16
2. Humanitære losjer	17
3. De såkalte «kristelige», gammelprøissiske Storlosjer ..	17
4. Gradsinndeling	19
5. Storlosjenes medlemsantall og virkekrets	22
6. Det tyske frimureri som et ledd av verdensfrimureriet	24
III. Oppdragelse til kunstige jøder	31
1. «Mythos»	31
A. Kong Salomo og det gamle testamente	31
B. Talmud	37
C. Kabbala	38
D. Det nye testamente	41
2. Moral	45
3. Stemplingen	57
A. Kjennetegn	57
B. Losje og arbeidstavle eller teppe	60
I Johannes-lærlinge-losje	61
I Johannes-medbroder-losje	62
I Johannes-mester-losje	65
I Andreas-lærlinge-losje	64
I Andreas-medbroder-losje	64
I Andreas-mester-losje	65
C. Hvordan stempelet påtrykkes	67
I Johannes-lærlinge-grad	67
I Johannes-medbroder-grad	69
I Johannes-mester-grad	70
I Andreas-lærlinge-grad	72
I Andreas-medbroder-grad	72
I Andreas-mester-grad	75
4. Det store nodtegn og Hakekorsset	78

	Side
IV. Tillegg: Frimurer-forkle og symbolsk omskjærelse	79
1. Frimurerens forkle	79
2. Frimurerens symbolske omskjærelse	81
Eksempler på frimurerens umoral	84
Feltlosje	85
Den gammel-prøissiske Storlosjes utreden av Storlosjeforbundet	87
Prøve på frimurerens innflytelse i Tyskland	95
Efterskrift	99
Utgiverens tillegg	105

Blade om frimureri og jøde-
dommen.

Norske.

«Nationalt Tidsskrift», Oslo.

Danske.

«Dansk Nationalt Tidsskrift», København.

Svenske.

«Nationen», Stockholm.

«Spø-Knipet», Stockholm.

«Barthold Lundéns Vidi», Göteborg.

Tyske.

«Die Deutsche Wochenschau», München.

Schweiziske.

«Schweizerbanner», Zürich.

Depotbiblioteket

76g1 99 483

i 1928

1

andre.

Svenske.

KREBS & PRAGER: *Världsfrenten.*

Världens Bödlar och Mordbrännare avslöjade.

CHEREP SPIRIDOVICH: *Den hemliga världsgjeringen.*

TH. FRITSCH: *Den statsfientliga judiska lären.*
Alle på E. P. Holmvalls forlag, Stockholm.

Tyske.

TH. FRITSCH: *Der falsche Gott.*

—>— *Handbuch der Judenfrage.*

F. RODERICH-STOLTHEIM: *Die Juden im Handel.*

Weltfreimaurerei—Weltrevolution—Weltrepublik.

Eine Untersuchung über Ursprung und Endziele des Weltkrieges von Dr. Friedrich Wichtl. Neu herausgegeben von Ernst Berg. 10. Auflage. (44. bis 49. Tsd.)
Preis geheftet 5,20 Mk., gebunden 6,70 Mk.

Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg.

Ein Beitrag zur Geschichte des Weltkrieges und zum Verständnis der wahren Freimaurerei. Von Karl Heise.
3. Auflage. Preis geheftet 5,20 Mk.

Das Verbrechen der Freimaurerei.

Von Alfred Rosenberg. Preis geheftet 2,20 Mk., gebunden 5,20 Mk. Der Verfasser weist nach, dass an der Spitze und hinter den Kulissen der heutigen Weltpolitik Juden und Freimaurer stehen.

Die verborgene Macht.

Die Entente-Freimaurerei während des Weltkrieges.
2. Auflage. Preis —,25 Mk. In Partien billiger.

Aus der Werkstatt der Freimaurer u. Juden im Österreich der Nachkriegszeit.

Eine Studie von Dr. Fr. Hergeth. Preis geheftet 5,—
Mk., gebunden 6,— Mk.

